

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl, kapitola X. - XX.

Světový problém

Deaborn 1920

Henry Ford
MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl: Světový problém

Kapitola X. - XX.

Obsah: 1. sešit

Editorial	5
Předmluva	24
1. Židé podle charakteru a ve výdělečné činnosti	25
2. Jak se Německo chrání proti židům	33
3. Dějiny židů ve Spojených státech	38
4. Židovská otázka - skutečnost nebo domněnka?	44
5. Ujme se antisemitismus ve Spojených státech?	50
6. Židovská otázka proniká do časopisů	58
7. Artur Brisbane jde židovstvu na pomoc	62
8. Existuje pevný židovský světový program?	67
9. Dějinný základ židovské světovlády	74

Obsah: 2. sešit

10. Úvod k „Židovským protokolům“	73
11. Židovský úsudek o lidské přirozenosti ne-židů	78
12. Židovské protokoly se již částečně splňují	80
13. Židovský plán nahradit lidskou společnost „ideami“	87
14. Předvídali židé válku?	94
15. Je židovský „kahal“ nynějším „sovětem“?	101
16. Jak se dotýká židovská otázka polnohospodářství	108
17. Ovládá židovstvo světový tisk?	115
18. Čím se vysvětluje židovská politická moc?	123
19. Starožidovská pečeť na rudém Rusku	129
20. Židovské svědectví ve prospěch bolševismu	135

1. DÍL: SVĚTOVÝ PROBLÉM

X. Úvod k „Židovským protokolům“

The Deaborn Independent, issue of 24 July 1920

Od těch, kteří se raději zabývají teorií světové židovské moci než jejím přítomným působením ve světě, bývá nejčastěji připomínáno oněch 24 dokumentů, známých jako „Protokoly sionských mudrců“. Tyto Protokoly vzbudily v Evropě velkou pozornost a byly teprve nedávno příčinou silné bouře veřejného mínění v Anglii, oproti tomu ve Spojených státech byly projednávány jen v omezené míře. Jsou to ony dokumenty, pro než zahájil justiční department před rokem zkoumání a které byly v Londýně vydány úředními tiskaři britské vlády Eyrem a Spottiswoodem.

Kdo dal nejprve těmto dokumentům název „sionští mudrcové“, je neznámo. Bylo by možné z nich odstranit bez většího zkomolení poukaz na židovský prapůvod; a přece by zůstaly v platnosti všechny hlavní body programu k zotročení světa v tak nesmírném rozsahu, v jakém se to světu dosud nestalo. Přece by však odstraněním zmínky o židovském původu mohl vzniknout jistý počet rozporů, nevyskytujících se v nynější formě. Cíl, v Protokolech odhalený, je podkopat každý lidský řád a státní moc, aby se mohla zřídit nová světová vláda ve formě neomezené vládní moci. Tento plán nemohl vyjít z některé z panujících tříd, pevně třímajících plnou státní moc, nanejvýš snad od anarchistů. Ale tito nejsou vyznavači neomezené vlády jedincovy, nýbrž oné státní formy, po které oni baží. Je možné si představit spisovatele jako společnost francouzských revolucionářů - tak jak žili za časů revoluce - s oním pověstným vévodou z Orleansu jako vůdcem. Tito milovníci převratů zmizeli; avšak program obsažený v Protokolech vzrůstá neustále v naplnění, a to nejenom ve Francii, nýbrž v celé Evropě a obzvláště ve Spojených státech.

V nynější formě Protokolů, která pravděpodobně je jejich původní formou, nenajdeme žádný rozpor. Údaj židovského autorství má pro vnitřní spojitost celku velikou důležitost. Kdyby tyto Protokoly byly falzifikáty, za jaké je vydávají židovští mluvčí, byli by zajisté oni falzifikátoři neopomenuli zdůraznit židovský původ tak, že by při tom antisemitský účel byl lehce poznatelný. Avšak slovo „žid“ vyskytuje se v nich pouze dvakrát. Teprve když jsme pronikli hlouběji, než jak to činí průměrný čtenář oproti takovým látkám, setkáváme se s plánem k dosažení světového samovládce, a teprve pak se nám stává jasným, ze které linie má pocházet.

Ale žádný dokument Protokolů nezanechává pochybnosti, proti kterému národu plán směřuje. Nepotírá ani aristokracii ani kapitál, ani vlády jako takové. Jsou připraveny zcela určité možnosti pro zařazení aristokracie, kapitálu a vlády k provedení tohoto plánu. Je namířen proti lidstvu světa, označenému „nevěřící“. Častá zmínka o „nevěřících“ odstraňuje každou pochybnost o účelu dokumentů. Většina rozkladných „svobodomyšlných“ nařízení směřuje k použití mas jako pomocníků, a to tak, že mají být nejprve degenerovány a uváděny v duševní zmatek, aby se z nich staly nástroje bez vůle. Má být dodána odvaha lidovým hnutím „svobodomyšlného“ druhu, mají být

zasety a pěstovány všechny rozkladné nauky v náboženství, hospodářském životě, politice a domácnosti, aby byly rozeštvány lidské hodnoty, aby, až počne se uskutečňovat konečný plán, lidé toho ani nezpozorovali a byli mu podrobeni dříve, než vyjde podvod těchto nauk najevo.

V Protokolech není běžné rčení: „my židé chceme to učinit“, nýbrž: „nevěřící budou přinuceni myslet a konat to nebo ono“. S výjimkou několika míst v posledních Protokolech jediné rasově odlišující slovo je „nevěřící“. Například zní první takové uplatnění v 1. Protokolu takto:

„Cenné vlastnosti lidu - počestnost a otevřenost - jsou přímo obtíží v politice, protože vedou jistěji a bezpečněji ke zkáze, než nejsilnější nepřítel. Tyto vlastnosti jsou známkou politiky nevěřících; nesmíme se dát jimi vést.“

Pak:

„Na troskách dědičné šlechty jsme postavili aristokracii svých vzdělaných tříd a nade vším aristokracii peněz. Založili jsme základní zdi této nové aristokracie na zdech bohatství, které ovládáme a na vědě, která je vedena našimi mudrci.“

Dále:

„Vynutíme zvýšení mezd; které však budou pro dělníky bez užitku, neboť současně způsobíme stoupnutí cen nejnужnějších životních potřeb, tvrdíce při tom, že je to následek úpadku rolnictví a dobytkářství. Právě tak uměle podkopáme prameny výroby zboží tím, že našeptáme dělníkům anarchistické ideje a povzbudíme je k požitku alkoholu. Současně učiníme přípravy, abychom vyhnali nevěřící ze země“.

(Falzifikátor, který by měl antisemitismus za lubem; mohl by to snad napsat v posledních pěti letech. Ale tato slova byla tištěna nejméně před 14 lety, jak dokazuje opis, uložený roku 1906 v Britském museu; v Rusku byly tyto Protokoly v oběhu již o mnoho let dříve.)

Pak pokračuje dále:

„Aby nebyl skutečný stav věcí předčasně nevěřícími zpozorován, budeme jej maskovat líčenou snahou k blahu pracujících tříd a připravíme velké hospodářské principy, pro než bude prováděna prostřednictvím našich ekonomických teorií živá propaganda“.

Tato místa ukazují styl Protokolů, kde běží o zmíněné strany. „My“ jsme pisatelé a „nevěřící“ jsou ti, o nichž je psáno. To je zřetelně vyznačeno ve 14. Protokolu:

„V tomto rozdílu mezi nevěřícími a námi ve způsobu myšlení a úsudku je zřejmě patrná péče naší volby jako národa vyvoleného, jako vyšších lidských bytostí oproti nevěřícím, neboť tito nevěřící mají pouze instinktivního a zvířecího ducha. Pozorují, nemají však schopnost předvídat, a ničeho nenalézají (vyjma snad materiální věci). Z toho jasně vysvítá, že příroda vyhlédla nás, abychom svět opanovali a vedli.“

Bylo od pradávnych dob metodou židů, rozlišovat lidstvo: sestávalo ze židů a nevěřících; každý, kdo nebyl židem, byl nevěřící.

Užívání slova „žid“ v Protokolech budiž objasněno tímto místem v 8. oddílu:

„Než budeme moci dát svým židovským bratřím bez nebezpečí zodpovědná vládní místa, svěříme je lidem, jejichž minulost a charakter jsou takového druhu, že mezi nimi a lidem leží propast.“

Zvyk předsunout „fronty nevěřících“, aby se zakryly známky židovského panství, uplatňuje se dnes ve finančním světě v rozšířené míře. Jakých pokroků bylo dosaženo od doby, kdy ona slova byla napsána, ukazuje událost v konventu v San Francisku, kde bylo proneseno jméno Brandeisovo jako kandidáta prezidentství. Z dobrých důvodů lze očekávat, že veřejné mínění se stále více bude smiřovat s myšlenkou obsazení nejvyšších státních úřadů židy - ve skutečnosti byl by to jen malý krok s ohledem na skutečně prováděný vliv v přítomné době. Není jediné úřední činnosti amerického prezidentství, ve které by židé nebyli vespolek v nejvyšší míře spolupůsobili. Skutečného zaujmutí tohoto místa není potřeba, aby jejich moc ještě vzrostla, nýbrž aby podporovalo jisté věci, přesně souběžně s plány, obsaženými v Protokolech.

Další bod, na nějž čtenář Protokolů narazí, je, že v nich naprosto chybí napomínací tón. Tyto Protokoly, které neslouží propagačním účelům, nenamáhají se povzbudit ctižádost nebo činorodost těch, jimž jsou určeny. Jsou chladné jako zákonná listina čistě dle skutečnosti jako statistická tabulka. Žádné rčení jako: „Vzbouříme se, bratři!“, žádný hysterický výkřik: „Zabte nevěřící!“ Byly-li tyto Protokoly sepsány židy a židům svěřeny, neobsahují-li zásady židovského světového programu, nebyly jistě určeny pro buřiče, nýbrž pro zasvěcence vyššího stupně, pečlivě připravené a vyzkoušené.

Židovští znalci věci se tázali: „Je myslitelné, kdyby takový židovský program existoval, že by jej židé písemně složili a uveřejnili?“

Podle všeho tyto Protokoly byly pouze ústně oznámeny těmi, kteří je přednášeli. Jsou ve své známé formě asi poznámkami z přednášek, které si činili posluchači. Některé z nich jsou podrobné, jiné stručné. Od té doby, co jsou známy, vždy se o nich tvrdilo, že jsou poznámkami, danými židovským zájemcům asi ve Francii nebo ve Švýcarech. Pokus, podložit jím ruský původ, se stává bezvýsledným jejich způsobem nahlížení, zvukem doby a gramatickými znaky.

Tón Protokolů podporuje názor, že původní přednášky byly konány před studenty, neboť jejich účel je zřejmý: nehledět získat přijetí programu, nýbrž dát vysvětlení ve věci programu, jenž byl předveden jako již uskutečňovaný. Žádná výzva, aby se síly semkly nebo aby byly projeveny názory. Dokonce se jasně zdůrazňuje, že není přáním, aby byly vysloveny úvahy ani mínění.

(„Zatímco hlásáme nevěřícím svobodu, budeme svůj lid a své zplnomocněnce udržovat v neochvějně poslušnosti.“ „Rozvrh správy musí pocházeti z jednoho mozku... Proto můžeme snad poznat plán akce, ale nesmíme o něm debatovat, nechceme-li zničit jeho jednotný charakter... Inspirované dílo našeho vůdce nesmí tudíž být prozrazováno mase, která by je rozkouskovala, a to ani v omezeném množství.“)

Pozorujeme-li Protokoly co do zřejmého obsahu, objasní se nám, že v době, kdy se konaly tyto přednášky, nebyl program načrtnutý v těchto přednáškových poznámkách ničím novým; nic nepoukazuje na jeho mladší původ. Tón v něm je jakoby z nějakého náboženského odkazu, jakoby byl předáván obzvláště důvěryhodnými a zasvěcenými muži z pokolení na pokolení. Nenajdou se v něm příznaky nových myšlenkových pochodů nebo čerstvé nadšení, nýbrž jistý klid dlouho známých skutečností a dávno

vyzkoušené politiky. V Protokolech samých se vůbec nejméně dvakrát poukazuje na jejich stáří. V 1. Protokolu stojí:

„Již za starých časů, byli jsme prvními, kteří vrhli heslo ‚volnost, rovnost, bratrství‘ do mas. Tato slova byla od těch dob nesčíslněkrát opakována volebními papoušky, kteří se kupili ze všech stran okolo tohoto vnařidla a tím zničili blahobyť lidstva a pravou osobní svobodu... Zdánlivě chytrí a rozumní nevěřící nerozuměli dvojsmyslu těchto slov, nerozuměli jejich vzájemného rozporu, neviděli, že v přírodě není rovnost...“

Druhý poukaz na dobu složení programu najdeme ve 13. Protokolu:

„Projednávání politických otázek nepřisluší nikomu jinému, než těm, kteří naši politiku vytyčili a vedli po mnohá století.“

Nemohlo by se to vztahovat k tajnému židovskému Sanhedrinu, který se vždy doplňuje z určité židovské kasty z pokolení na pokolení?

Budiž opakováno: Zmínění autoři a vůdcové nemohou být žádnou kastou nyní panující, neboť celý obsah programu je přímo nepřátelský takové kastě. Nemůže se vztahovat k nějaké národně aristokratické skupině, jako například k Německým junkerům, neboť navržená metoda by zvláště takovou skupinu oloupila o její moc. Může se vztahovat pouze k národu, který, nemaje vlastní vlády, může všechno získat a nic ztratit a udržel se v rozpadlém světě neporušen. Tomuto odpovídá pouze jeden druh lidu.

Z tónu Protokolů vysvítá, že mluvčí sám nebažil po počtách. Dokument se vyznačuje naprostým nedostatkem osobní ctižádosti. Všechny plány, účely a očekávání ústí v jednom cíli: v budoucnosti Izraele; a této budoucnosti, zdá se, je možné dosáhnout jen pečlivým zničením jistých hlavních nežidovských idejí. Protokoly hovoří o tom, co bylo vykonáno, co se stalo za časů, kdy byly napsány a co zbývá ještě vykonat. Není známo něco podobného, co do úplnosti všech podrobností, hluboce založené plánovitosti, a hlubokého pochopení vnitřních pramenů lidského jednání. Jsou opravdu strašnými - ve svém mistrovském poznání tajností života, a právě tak strašnými svým plným vědomím této převahy v nich vyjádřené. Zaslouhovaly by skutečně onoho posudku, vysloveného nedávno židy, totiž, že jsou dílem inspirovaného šílence, kdyby nebylo to, co je v Protokolech napsáno slovy, také vyjádřeno citelně ve snahách a činech života v přítomnosti.

Kritika ne-židů v Protokolech je spravedlivá. Nedá se ničeho popřít o vlastnostech nežidovského ducha a jeho snadném ovlivnění. I nejostřejší nežidovští myslitelé dali si pověsit na nos jako příčiny pokroku to, co bylo i průměrnému rozumu namluveno nejpotutelnější propagandou.

Zajisté, že se místy pozvedl nějaký myslitel a řekl, že:

- takzvaná věda není pravou vědou,
- takzvané ekonomické zákony konzervativců, právě tak jako radikálů, nejsou vůbec zákony, nýbrž umělými vynálezy.

Příležitostně také tvrdil bystřejší pozorovatel, že nynější přemíra hýření a nemírnosti se nedá vysvětlit vnitřní potřebou národů, nýbrž že je systematicky vydrážděna a lidstvu plánovitě vštěpována.

Jiní seznali také, že větší část toho, čemu se říká „veřejné mínění“, je koupeným souhlasem a trikem, jenž nemá co činit s opravdovým veřejným duchovním stavem.

Rozplete-li se místy nějaká nitka - dav toho nepozoroval - nedostávalo se vytrvalého zkoumání a spolupráce těch, kteří se probudili, aby se přišlo všem těmto nitkám až na jejich počátek. Hlavní vysvětlení dojmu, vyvolaného Protokoly po několik desetiletí u mnohých vůdčích státníků je, že je z nich vidno, odkud pochází každé zbloudění a jakým účelům slouží. Skýtají vedoucí nit v moderním labyrintu. Je nejvyšší čas, aby se národové o tom dověděli.

Ať se příkládá Protokolům důkazná síla pokud se týče židů nebo ne, rozhodně skýtají materiál k vyučování o způsobu, jak masy jsou hnány jako ovce sem a tam, prostřednictvím vlivů, které nechápou. Možno skoro s určitostí mít za to, že budou-li teprve základní myšlenky Protokolů známy v nejširších kruzích a národy pochopeny, pozbude své platnosti ona kritika, kterou dosud tyto Protokoly právem vznášejí k nežidovskému ducha.

V dalších kapitolách budou tyto dokumenty přesněji prozkoumány a z jejich obsahu budou zodpovězeny otázky, které mohou vyplývat vzhledem k obsahu dokumentů. Ale dříve se vtírá otázka: lze očekávat, že povede program Protokolů k úspěšnému konci? Program je ve stadiu nejúspěšnějšího vyplňování. V mnohých svých nejdůležitějších odstavcích stal se již skutkem. Není však zapotřebí, aby to vzbuzovalo znepokojení nebo uleknutí, neboť hlavní zbraní proti tomuto programu - v jeho částech již provedených i nevyplněných - je plná veřejnost. Dejte lidem vědění. Metodou plánu, načrtnutého v Protokolech, je rozrušit a poplašit národy a vzbudit jejich vášně. Protijedem je osvícení národů. Osvěta zaplašuje předsudky. Aby se tak stalo, je v zájmu jak židovském, tak i nežidovském. Židovští spisovatelé tváří se často, jako by předsudky spočívaly pouze na jedné straně. Protokoly měly by být hojně rozšířeny i mezi židovským lidem, aby tento sám zabránil událostem, jež jeho jméno uvádějí v podezření.

XI. Židovský úsudek o lidské přirozenosti ne-židů

The Deaborn Independent, issue of 31 July 1920

„Ukončuje tento program naší nynější a budoucí činnost, chci vám přečíst zásady těchto teorií.“

16. Protokol

„Ve všem, co jsem vám dosud sděloval, snažil jsem se udat pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí a oněch důležitých událostí nejbližší budoucnosti, jimž se ženeme vstříc v proudu velkých krizí, při čemž vynechám tajné principy našich budoucích vztahů k nevěřícím a tajné principy našich finančních operací.“

22. Protokol

Protokoly, označované jako obrys židovského světového programu, obsahují čtyři hlavní díly. Tyto však nejsou zjevné z úvodu dokumentů, nýbrž v myšlenkovém rozčlenění. Je ještě pátý díl, v jehož tématu je vše uzavřeno, ale toto téma probíhá všemi Protokoly a je pouze tu a tam shrnuto v určité výrazy. Ony čtyři díly jsou nejsilnějšími větvemi, z nichž se rozbíhají hojné ratolesti.

- Nejdříve je vyložen židovský názor na lidskou přirozenost, čímž je míněna podstata ne-židů. Takový plán, jaký je obsažen v Protokolech, jistě nemohl být sepsán hlavou, která již předem nebudovala pravděpodobnost zdaru na jasném úsudku o prostotě a bídáctví lidské přirozenosti - tak se veskrze chápe v Protokolech nežidovská podstata.
- Za druhé podává se zde zpráva o tom, co se dosud stalo k uskutečnění plánu.
- Za třetí nalezneme tam úplný návod metod, které se mají použít, aby i nadále postupoval plán ke svému uskutečnění, metod, které již při malém ocenění lidské přirozenosti, na níž je celý plán založen, by prokázaly zdatné služby, i kdyby o nich dále nebylo zmínky.
- Za čtvrté, Protokoly vypočítávají některé úspěchy, docílené v době napsání. Jiných, tenkrát ještě nedocílených účelů, bylo mezitím dosaženo, neboť musíme mít na paměti, že mezi 1905 a 1920 bylo dost času, aby se použilo mnohých vlivů a aby mnohého se dosáhlo. Jak ukazuje druhý odstavec v čele této kapitoly, přednášející věděl, že nastanou události v proudu velkých krizí - vědění, dosvědčené také v hojné míře z židovských pramenů mimo Protokoly.

Kdyby, snad tato kniha svedla židovskou otázku do formy procesního vyšetřování, musela by si tato kapitola hledět získat čtenářovu důvěru tím, že by byla vypočítána nejprve řada skutečností, o kterých se děje zmínka v druhém bodě oněch čtyř hlavních dílů. Začneme-li na dalších stránkách židovskými úsudky o lidské přirozenosti, děje se tak proto, že se počítá s odporem čtenáře, zvláště je-li ne-židem. Známe židovský názor na lidskou přirozenost z hojných pramenů, a tento se kryje v každém směru s úsudky v Protokolech, zatímco stále trval židovský sebeklam, že lidský život je plný důstojnosti a ušlechtilosti. Osvětlíme-li tuto věc ze všech stran, naskytne se stěžejí pochybnost o

správnosti židovského názoru. A také ono hluboké opovržení vůči lidstvu, mluvící z Protokolů, je přece jen pravdivé, třeba že zní hoře lidské pýše a ješitnosti.

Při prozkoumávání Protokolů na význačných místech, kde je tento soud pronášen, najdeme skoro úplné filosofické probádání lidských pohnutek a vlastností. Na příklad v prvním Protokolu:

„Je třeba vědět, že lidé se zlými instinkty jsou četnější než lidé s pudy dobrými. Proto nedosáhneme nejlepších výsledků v jejich opanování akademickým dokazováním, nýbrž zastrašením a násilím.“

Každý baží po moci, každý by chtěl být pokud možno diktátorem a jen málo lidí by váhalo obětovat k dosažení svých cílů majetek druhých. Lidé v masách nebo lidské masy se dají vést vybranými mělkými vášněmi, míněnými, zvyky, tradicemi a pocitovými pohnutkami a mají sklony k stranickým rozštěpením; to je skutečnost, stavící se do cesty každé vyšší společenské formě, i když tato spočívá na základě naprosto rozumném. Každé rozhodnutí mas závisí na náhodné nebo smluvené většině, vedoucí na základě nevědomosti o hlubších a skrytých silách politického života k nesmyslným rezolucím - a tyto nesou vzápětí anarchii.

„Chceme-li vypracovat účelný akční plán, musíme vzít zřetel ke sprostotě, váhavosti a nestálosti masy... Musíme mít na zřeteli, že síla mas je slepá, nerozumná, že je nakloněna poslouchat teď napravo, teď nalevo. Náš triumf se nám usnadnil tím, že při svém spojení s nezbytnou nám masou hráli jsme vždy na nejcitlivější struny lidského ducha, na bažení po výhodách, chtivostí a nenasytných materiálních lidských žádostech. Každá z těchto lidských slabostí postačí již sama o sobě, aby ochromila jakékoli šlechetnější hnutí a dala k dispozici vůli lidu těm, kteří si dovedou koupit jeho sílu.“

V 5. Protokolu dochází ostré pozorování lidské přirozenosti tohoto výrazu:

„Za všech dob zaměřovali národové, právě tak jako jednotlivci, slova za činy. Cítili se uspokojeni tím, co jim bylo ukázáno a zřídka si všímali, jde-li za slibem splnění.“ „Z tohoto důvodu zorganizujeme zdánlivá zařízení, jež budou rozvíjet ,pokrok' s nápadnou oddaností.“

V 11. Protokolu:

„Nevěřící jsou jako stádo ovcí... Nebudou mít pro nic jiného zřetel, slíbíme-li jim veškerou uloupenou svobodu, až budou nepřátelé míru poraženi a až všechny strany uzavřou mír. Chceme snad mluvit o tom, jak dlouho budou muset čekat? Proč jsme si vytyčili tento program a vštípili jeho ideje hlavám nevěřících - aniž jsme jim dali možnost pozorovat jeho opačnou stranu - ne-li proto, abychom dosáhli oklikou toho, co by naší rozptýlené rase bylo přímou cestou nemožné?“

Pozorujeme též onen ostrovtipný úsudek o členech tajných společností. Jejich označení v Protokolech má sloužit k tomu, aby ukázali, jak lehce může být použito těchto tajných společností k podpoře židovského plánu:

„Obyčejně jsou to šplhouni, kariéristé a všeobecně řečeno, lidé bezcharakterní, kteří vstupují nejochotněji do tajných společností; a bude nám snadné vést je a vést jimi v pohyb mechanismus té zamýšlené mašinérie.“

(Další poznámky o tomto předmětu vynecháme, protože Protokoly zmiňují se o velice významném tajném řádu; jehož jmenování v tomto vztahu mohlo by vést k nedorozuměním, a jenž je vyhrazen podrobnému pojednání. Členy řádu bude však zajímat, uslyší-li, jak o něm soudí Protokoly, aby mohli srovnat jejich tvrzení se skutečnostmi):

„Nevěřící vstoupí do lóží ze zvědavosti nebo v naději, že se tím společensky pozvednou... Opatříme jim tento úspěch a využítujeme tak jejich sebeklamu, pod kterým přijmou bez tušení naše sugesce... Nelze si ani představit, do jakého stupně nevědomé pustoty mohou být uvedeni i nejchytřejší nevěřící působením sebeklamů, a jak lehce mohou zmalomyslněti i při nejnepatrnější chybě, např. nedostaví-li se obvyklý souhlas, a jak hluboko se ponižují, jen aby ho opět dosáhli. Nevěřící jsou právě tak připraveni obětovat své plány populárnímu úspěchu, jako naši lidé jsou hotovi opovrhovat takovými úspěchy, aby provedli naše plány. Tato psychologická znalost ulehčuje úlohu, jak je vést.“

To je několik míst, ve kterých je přímo vysloven posudek lidské nebo nežidovské přirozenosti. Avšak i kdyby nebyl tak zjevně vysloven, dal by se lehce vyvodit z různých příkladů programu, jehož pomocí má být zlomena pospolitost a síla ne-židů.

Onen postup znamená rozklad. Rozčleňte národ ve strany a sekty a dosáhnete tím dvojího: najdete vždy hlouček lidí, kteří se uchopí každé jemu hozené ideje, a tyto různé skupiny budou se vzájemně potírat. Pisatelé Protokolů ukazují do podrobností, jak se to má provést. Ne jedna idea, ale množství idejí musí být roztroušené, a nesmí mezi panovat nimi žádný soulad. Není účelem, aby se lidé zaměstnávali v myšlenkách nějakou věcí, nýbrž různými věcmi tak, aby mezi nimi nemohla povstat shoda a jednota. Výsledkem takové práce bude všeobecná neshoda, obrovské znepokojení - a to bylo vlastně účelem cvičení.

Bude-li pak zlomena solidarita nežidovské společnosti - jméno „nežidovská společnost“ je úplně správným neboť lidská společnost je převážně nežidovská - může proniknout tento pevný klín nějaké druhé ideje, proti níž nemůže všeobecně zmatení ničeho namítati; zcela bez podezření k sídlu vlády. Jak každý ví, disciplinovaný hlouček dvaceti policistů nebo vojáků dokáže více, než podřadný tisícíhlavý dav. Právě tak dokáže menšina zasvěcená do plánu, více než národ nebo svět, rozbitý v tisícíceré proti-čůdné části a než by mohla dokázat kterákoli z těchto částí: „Rozděl a panuj“ je vodítkem Protokolů.

Je hračkou rozštěpit lidskou společnost na základě ocenění lidské podstaty, vysvětlené v těchto dokumentech; hlavním znakem této podstaty je, přijímat sliby jako skutky. Nikdo nemůže o tom pochybovat, kdo přehlédne onu řadu snů, nápadů a teorií, které vždy zmítaly lidstvo, sem a tam. Čím fantastičtější a pestřejší je nějaká teorie, tím větší pozornost a počet přívrženců. Je tomu právě tak, jak Protokoly praví: lidská společnost se nestará ani o původ ani o následky teorií. Duch projevuje k nově vynořené teorii sklon považovat její zdání za podstatu. Proto se jeví vůči teorii zkušenost založená na pokusech skoro vždycky ve světle nového objevení.

Tak byla jedna teorie po druhé házena mezi masy, každá z nich byla konečně uznána za neproveditelnou a zavržena; výsledek však byl vždy podle programu: zavržením jedné teorie stala se společnost opět rozervanější než předtím; oproti svým parazitům se stala opět bezmocnější, ještě nejistější v způsobu hledání a nalézání svých vůdců. S neomylnou jistotou padá každá pospolitost za oběť teorii slibující štěstí, které tato pospolitost hledá; po nezdaru je pospolitost ponechána v ještě větším rozvratu. Není již

veřejné mínění. Všude nedůvěra a rozkol. Uprostřed všeobecného zmatku zpozorujeme, třeba nejasně, skupinu naprosto nerozštěpenou, která právě prostřednictvím všeobecného zmatku dosáhne všeho, co chce. V Protokolech ukážeme, že většina rozkladných teorií, kolujících světem, je původu židovského; že jediná skupina lidstva, která nezlomně zde stojí, která ví, kam jde a kráčí svou cestou nestarajíc se o osud lidské společnosti, je skupina židovská.

Nejnebezpečnější je, když nově nadhozená teorie je v přirozené spojitosti se zhrouceními, jakožto důsledků minulých teorií: říká se nám pak: „to jsou všechno známky pokroku“. Má-li to být pokrok, je to ten, který směřuje k rozkladu. Nikdo nemůže odvodnit skutečný pokrok tím, že tam, kde naši otcové používali větrných a vodních kol, užíváme my motoru. Známkou pravého pokroku je odpověď na otázku: Jak působí ona kola na nás? Byla snad společnost vodních a větrných mlýnu lepší nebo horší než nynější? Byla snad ve svých zvycích a mravech jednodušší? Měla více úcty před zákonem, vytvářela vyšší a silnější charaktery?

Moderní teorie „kvasu“, podle níž ze všech nepokojů, změn a přehodnocení hodnot se vyvine lepší společnost, není podpořena jedinou viditelnou skutečností. Zřejmý účel této teorie je, dát něčemu evidentně špatnému nátěr něčeho dobrého. Teorie, které jsou příčinou rozkladu a ona teorie, která prohlašuje rozklad za dobrý a užitečný, pocházejí z téhož pramene. Naše celá národohospodářská věda, ať konzervativní nebo radikální, ať kapitalistická nebo anarchistická, je židovského původu. I toto ustanovení v Protokolech je potvrzeno skutečnostmi.

A vše je to vykonáno slovy, ne skutky. Slovní makléři světa, ti, kteří ve své práci proti světu stojícího mimo svoji třídu dávají platit slovům za činy, jsou bez pochyby onou skupinou židů, mezinárodních židů, o nichž se mluví v této knize; a jejichž světová chytrost a metody jsou obsaženy v Protokolech.

Následující místa necht' slouží jako příklady.

V 1. Protokolu stojí:

„Politická svoboda je ideou, nikoliv skutečností. Této ideje musí se umět použít, potřebujeme-li působivého vnadidla, abychom získali podporu lidí pro svou stranu, jakmile tato podnikla boj ke svržení strany, která je u vesla. Tato úloha se usnadní, je-li sám protivník nakažen ideou ‚svobody‘ nebo tak zvaného liberalismu a pro tuto ideu se dobrovolně zřekne části své moci.“

Z 5. Protokolu:

„Aby bylo možné ovládnout veřejné mínění, je především třeba toto mínění zmást projednáním mnohých potírajících se názorů z nejrůznějších stran tak, že nevěřící zbloudí v labyrintu a na konec uznají, že bude nejlépe, nebudou-li mít vůbec žádný názor o politických otázkách, jejichž porozumění není dáno společnosti jako celku, nýbrž pouze panovníku vládnoucímu společnosti. To je prvním tajemstvím. Druhé záleží v rozmnožení a vystupňování zklamání lidí v jejich zvycích, sklonech a způsobech života, takže se nikdo v chaosu nevyzná, čímž lidé pozbudou veškerého vzájemného porozumění. Tyto kroky poslouží nám k tomu, že způsobíme ve všech stranách různice, rozpoutáme všechny semknuté síly, stavějící se ještě proti nám a ochromíme každou osobní činorodost, která by se nějakým způsobem mohla protivit naší snaze.“

Z 13. Protokolu:

„... A je třeba, abyste si pamatovali, že hledáme souhlasu v té nebo oné otázce. Hlásáme vždy veřejně, že ve všech svých krocích jsme vedeni nadějí a přesvědčením, že tím sloužíme všeobecnému blahu. Abychom odvrátili obzvláště neklidné hlavy od zabývání se politickými otázkami, vytyčíme nové problémy, které zdánlivě souvisí s blahem lidu - problémy hospodářské. Tam ať se realizují podle chuti. Touto podmínkou naučíme je víře, že tyto nové problémy mají také politické vztahy.“

„Abychom jim zabránili v jasném domýšlení něčeho až do konce, svedeme jejich pozornost na zábavy, hry, kratochvíle, rozčílení a veřejné domy. Tyto zájmy úplně odvádějí jejich ducha od otázek, o než bychom s nimi museli jinak bojovat. Tím, že si lidé stále více a více odvyknou samostatnému myšlení, obrátí se na naši stranu, protože my sami jim ukážeme nové myšlenkové směry - ovšem pomocí osob, jejichž spojení s námi oni nepoznají.“

V tomtéž Protokolu je vysloveno jasně nad jakoukoliv pochybnost, jaký účel má rozsévání „liberálních“ teorií, jejichž hlavními zástupci jsou židovští spisovatelé, básníci, rabíni, společnosti a vlivy:

„Role liberálních snů bude ihned dohrána, až bude jednou naše vláda u vesla. Do té doby prokáží nám dobré služby. Až do té doby budeme řídit i nadále myšlenky na veškeré uskutečnění fantastických, nových a takzvaných pokrokových teorií. Jistě se nám již podařilo v nejvyšší míře rozvrátit netušící hlavy nevěřících slovem ‚pokrok‘!“

Zde tu leží před námi skutečně úplný program, jak duch lidstva zmásti, zbavit nervů a zploštit; a bylo by vskutku nemožné člověku, stojícímu stranou, pochopit to, kdyby zkušenost neukazovala, že před našima očima působí k jeho vyplnění síly, které musí být vysoko ceněny a lehce konstatovány.

Nedávno chtěl jeden přední časopis dokazovat nemožnost existence židovské skupiny panující ve společném světovém programu, a to s poukazem, že je židy možno nalézt jako vedoucí hlavy ve všech táborech veřejného života. Jsou prý židé v čele kapitalistů, dělnických svazů a dokonce i v čele organizací, jimž samotným jsou tyto svazy ještě příliš krotkými. V čele anglického a sovětského soudnictví stojí žid. Jak možné, aby zachovávali jednotu, zastávají-li nejrozumnější mínění?

Všeobecná jednota a společný účet je stanoven v 9. Protokolu takto:

„Lidé všech směrů a nauk jsou v našich službách, zastánci monarchie, demokraté, socialisté, komunisté a jiní utopisté. Všechny tyto lidi postavili jsme my k dílu. Každý jednotlivec mezi nimi podkopává svým způsobem poslední zbytek autority, a pokouší se zničit každý přítomný pořádek. Všechny vlády byly těmito snahami otřeseny. Ale nedáme jim pokoje, dokud neuznají naši vrchní vládu.“

Účinek „idejí“ líčí 10. Protokol:

„Když jsme nakapali jed liberalismu do vládních organizací, změnil se celý jejich politický vzhled.“

Základní názor těchto Protokolů oproti světu je, že se dá ideje použít jako nejúčinnějšího jedu. Spisovatelé těchto dokumentů nevěří ani v liberalismus, ani v demokracii, ale staví plány, jak tyto ideje nepřetržitě hlásat, aby pomocí nich rozbili lidské společ-

nosti, rozštěpili je v nepřátelské skupiny a zničili moc společných základních názorů jistým počtem mínění. „Ideový“ jed je jejich spolehlivou zbraní.

Plán takového použití idejí vztahuje se dokonce i k výchově:

„Výchovnými principy a teoriemi, jež v našich očích jsou falešné, jež však jsme vydali, svedli jsme mládež nevěřících, ohloupili jsme ji a znemravili.“ (Prot. 9.)

A pokud se týče rodinného života:

„Tím, že jsme každému našeptali domněnku osobní důležitosti, zničíme vliv rodinného života a jeho vychovatelský význam mezi nevěřícími.“ (Prot. 10.)

A na jednom místě, jež by mohlo poskytnout přemýšlejícímu čtenáři látku k dlouhému hloubání a pozorování, stojí:

„Než uzraje čas, nechte je se bavit... Ať všechny životní teorie, jež jsme je přinutili považovat za požadavky vědy, hrají mezi nimi nejdůležitější roli. Za tím účelem vynasnažme se, abychom jim vštípili prostřednictvím svého tisku slepou důvěru v tyto teorie... Pozorujte úspěchy, k nimž jsme dopomohli darwinismu a nietzscheovské filosofii. Demoralizující účinek těchto nauk na ducha nevěřících nám musí být bezpodmínečně jasný.“ (Protokol 2.)

Že bylo rozštěpení a rozklad nežidovské společnosti v době, kdy Protokoly byly přednášeny, v příznivém postupu, vysvítá z každé jejich řádky. Neboť je třeba se upamatovat, že Protokoly nehledaly podporu pro nějaký naučený program, nýbrž hlásaly pokrok takového programu, který již „staletí stár“ a od „dávných dob“ se uskutečňuje. Obsahují řadu zjištění o tom, co se již stalo a vyhlídku na úkoly, jež nutno ještě vyplnit. Ničení lidské společností postupovalo r.1896 nebo kolem této doby, kdy byla tato orákule vyhlášena, navýsost uspokojivě.

Dlužno si povšimnout, že nikde není zřetelný účel vyhubit ne-židy, nýbrž podmanit je, zprvu neviditelné vládě, líčené v Protokolech, a konečně vládě Jednoho, jehož by neviditelné mocnosti dosadily jako světovládce pomocí politických změn, jimiž by byl utvořen úřad světového presidenta nebo světového autokrata. Ne-židé mají být podrobeni, nejprve, jak vidno, duchovně, pak hospodářsky. Nikde není zmínky o tom, že by měli být těmi, jež Protokoly nazývají židy, zbaveni svého života, nýbrž pouze své nezávislosti.

Jak dalece podařilo se rozštěpení lidských společností, když tyto Protokoly byly napsány, vysvítá z 5. Protokolu:

„Světová koalice ne-židů mohla by se někdy s námi měřit, ale jsme proti tomu chránění hluboce zakořeněným, nevyhubitelným rozkolem mezi nimi. Rozněcováním náboženské a rasové nenávisti, kterou jsme živili v jejich srdcích po dvacet století, stvořili jsme nepřátelství mezi osobními a národními zájmy nevěřících.“

To je absolutně pravdivé, pokud se to týká bojů mezi ne-židy a v křesťanském světě. Viděli jsme přece ve svém vlastním národě, jak spočívá „nepřátelství mezi osobami a národními zájmy“ na pramenu všeho toho? A kdo - neboť to je ještě úžasnější - by byl přišel na to, že by se mohl jeden člověk nebo nějaká skupina lidí věnovat této úloze? Ale takto stojí v Protokolech:

„My jsme stvořili to nepřátelství - my chráníme se tak proti možnosti koalice nevěřících proti nám.“

Ať jsou tyto Protokoly původu židovského nebo ne, ať představují židovské zájmy nebo ne, právě takový je přítomný stav nežidovského lidstva.

Ale pracuje se k ještě hlubšímu rozštěpení a existují již známky, že vývoj je na postupu. Rusko poskytuje k tomu podívanou, jak nežidovská dolní třída je vedena židovskými vůdci proti nežidovské vyšší třídě! V prvním z Protokolů, kde jsou popsány účinky hospodářského systému založeného na spekulaci na lid, je řečeno, že

„Tento druh hospodářského šílenství... utvořil společnost a bude ji utvářet dále, bez ideálu, chladnou, bez srdce. Taková společnost, úplně odvrácena od pravé politiky a náboženství, je hnána pouze chtivostí po zlatě... Pak spodní třídy nevěřících půjdou za námi, ne z lásky k dobru, ani z chtivosti po majetku nýbrž pouze z nenávisti proti ‚privilegovaným třídám‘ - spodní třídy nevěřících v boji proti našim sokům v moci, proti nevěřícím vzdělaných tříd. Spodní třídy nevěřících budou nás následovat proti nevěřícím vzdělaných tříd.“

Kdyby dnes tento boj vypukl, byli by vůdci nežidovských převratníků proti nežidovskému židé. Jsou již na místech vůdcovských, ne pouze v Rusku, nýbrž i ve Spojených státech.

XII. Židovské protokoly se již částečně splňují

The Deaborn Independent, issue of 7 August 1920

„Při nynějším otřesení veškeré autority, stane se naše moc neuchvatitelnější než kterákoli jiná, protože zůstane neviditelná, až vzroste k takové síle, že žádná lest ji nebude moci podkopat.“

(Protokol 1.)

„Pro naše účely je nezbytné, aby války pokud možno nepřinášely územní přírůstky. Tím dostane válka ráz ekonomický... Takovéto zacházení s věcmi přivede obě válčící strany pod kontrolu našich mezinárodních agentů s jejich miliony očí, jejichž obzor není hranicemi omezen. Pak naše mezinárodní práva vyřadí v užším smyslu práva národní a ovládnou vlády, jako tyto ovládají své poddané.“

(Protokol 1.)

Již jako pouhá literární zvláštnost by působily tyto takzvané „Protokoly sionských mudrců“ na základě své příšerné dokonalosti světového plánu, který obsahují, přímo magickou přitažlivostí. Ale ony v každém směru vyvracejí mínění, že jsou pouhým spisovatelským výrobkem; vyžadují, aby platily jako skutečné státnické umění a vine se jimi nit, jíž možné určit jejich charakter. Mimo plán budoucnosti zaznamenávají co již bylo vykonáno a co je vykonáváno. Postřehneme-li při přehledu světa nejen skutečnou situaci, ale i všeobecný směr, který Protokoly vykazují, nebude lze se divit, že zájem na nich, jako na pouhé literární zvláštnosti, ustoupí pocitu napjaté pozornosti která může lehce přejít ve zděšení.

Nechť poslouží několik řádek k tomu, abychom osvětlili přítomný stav uskutečňování, kterého již dosáhly cíle těchto dokumentů. Aby hlavní body padly čtenáři do oka, budou stěžejní slova vytknuta.

Čtete v 9. Protokole:

„Ve skutečnosti již nejsou před námi překážky. Naše vrchní vláda má takové nadzákonné postavení, že může být nazvána silným a mocným slovem ‚diktatura‘. S plným vědomím mohu říci, že v přítomné době jsme my zákonodárci. Vytváříme soudy a rozsudky. Panujeme s pevnou vůlí, majíce ve svých rukou zbytky kdysi silné, ale teď poddané strany.“

Z 8. kapitoly:

„Obklopíme svou vládu množstvím národohospodářů. Z toho důvodu je národohospodářství hlavní vědou, hlásanou židy. Obklopíme se skvělou družinou bankéřů, průmyslníků, kapitalistů a hlavně milionářů, protože ve skutečnosti se o všem rozhoduje mocí peněz.“

To jsou vysoké nároky, skoro příliš vysoké, a přece odpovídají jim uchopitelné skutečnosti. A přece tvoří teprve úvod k dalším nárokům, kterých se budou domáhat, aby je brzy proměnili ve skutečnost. Tak jako praví ono místo z 8. Protokolu, židovský živel baží po nadvládě v učitelských oblastech politického národohospodářství a skutečnost ukazuje úspěch. Jsou hlavními spisovateli oněch zdánlivých nauk, tlačících

masy k nemožným hospodářským cílům a opětně jsou oni hlavními spisovateli takových „všeobecně srozumitelných“ spisů, udržujících různé třídy v domněnání, že národohospodářské teorie jsou národohospodářskými zákony. Ideje, teorie, jako prostředků k sociálnímu rozkladu používají jak akademičtí, tak i bolševičtí židé. Až toto vše bude jednou známo do posledních podrobností, změní se snad veřejné mínění o významu akademických a radikálních nauk.

Jak ukazuje místo z 9. Protokolu, dnes tvoří židovská světová moc vrchní vládu. Totéž slovo stojí v Protokolech a žádné jiné není tak význačným. Žádný národ nedosáhne všech svých cílů, ale židovská světová moc jich dosáhne, ačkoliv její nároky na rovnoprávnost s ne-židy přesahují tuto daleko. My „jsme zákonodárci“, praví Protokoly, a židovské vlivy mají mnohém větší podíl na zákonodárné machinaci, než by tušil někdo mimo ty, kdo jsou zasvěceni. V posledních deseti letech vládlo mezinárodní panství nebo skupina mezinárodních židů celým světem. Více než to: byli všemocní, aby zamezili uskutečnění spásných zákonů a kde prošel takový zákonný rozvrh a stal se zákonem, tam byl jejich vliv vykládán ve smyslu, který je učinil neúčinným pro svůj účel. To by se dalo osvětlit bohatou sbírkou skutečností.

Metody, kterých pomocí se to uskutečňuje, byly již dávno předvídané v programech, co v Protokolech je vše jen náčrtkově obsaženo. „My tvoříme soudy“, tak to tam zní, a na jiných místech je řeč o „našich soudcích“. Židovský soudní dvůr zasedá každý týden v jedné veřejné budově v New Yorku, a jiné soudy se tvoří všude k všeobecnému užítku a blahu tohoto národa, jeho mluvčí popírají, že by to byl zvláštní národ. V některých menších evropských státech je již proveden sionistický plán: židům, kteří tam mají občanské právo, je dána nad to ještě zvláštní židovská ústava a samovláda uprostřed toho státu, jehož ochrany se dožadují. Všude, kde se jen trochu mohly nerušeně vyvíjet židovské snahy, není výsledkem „amerikanizace“, „anglikanizace“, nýbrž neomezené zachování čistého židovství.

Při pozorování nároků v Protokolech dovídáme se dále (7. Protokol):

„Staráme se již odedávna o to, aby kněžstvo nevěřících - které by nám jinak mohlo být v cestě - upadlo do špatné pověsti, čímž znemožníme jeho poslání. Jeho vliv na lid mizí den ode dne - všude se hlásá svoboda svědomí. Podle toho je jen otázkou času, kdy nastane zhroucení křesťanského náboženství. S jinými náboženstvími budeme snáze hotovi, ale pojednání o této otázce není ještě zralé pro konečný výrok.“

To bude snad mít zvláštní důležitost pro ty duchovní, kteří se snaží získat rabíny pro uskutečnění náboženského spojení jistého druhu. V takovém spolku by byl ovšem Kristus považován za židovského proroka; dobře smýšlejícího, ale úplně nepochopitelného; kdyby se takový spolek ustavil, křesťanství by přestalo existovat jako zvláštní náboženská forma. Nejsilnější náboženské nepřátelství Protokolů, pokud je o tomto předmětu mluveno, směřuje proti katolické Církvi ve všeobecném smyslu a proti papežskému úřadu ve zvláštním smyslu.

Zvláštní odstavec v tomto Protokole pozvedá v židovské rase její zvláštní obratnost v umění urážet:

„Náš tisk bude prováděti ostrou kritiku státních a náboženských záležitostí a neschopnosti nevěřících. Užije přitom opovržlivých výrazů, hraničících s urážkou - což je uměním, s nímž je naše rasa dobře obeznámena.“

Z 5. Protokolu:

*„Pod naším vlivem je zmenšeno rozumné použití zákonů na nejmenší míru. Úcta před zákonem bude podkopána ‚liberálním‘ výkladem, který jsme vnesli do tohoto oboru. Soudy rozhodují dle naší vůle, i v nejdůležitějších případech, kde běží o základní právní výroky nebo politická rozhodnutí; správa nevěřících vidí je ve světle, ve kterém jim je ukazujeme prostřednictvím svých agentů, s nimiž zdánlivě nemáme co činit, prostřednictvím tiskových projevů nebo jiných kanálů. Zasi-
li jsme do společnosti nevěřících rozbroj a svárli-
vost.“*

Ze 17: Protokolu:

„V takzvaných pokrokových zemích stvořili jsme nesmyslnou, hnusnou, dobrý vkus kazící literaturu. Až dosáhneme moci, ponecháme ji ještě krátkou dobu, aby vynikl tím ostřeji rozdíl mezi ní a ústními a písemnými projevy, které pak budeme vydávat.“

Pokud se týče ovládnutí tisku, praví se ve 12. Protokolu:

„Dosáhli jsme v přítomné době již toho, že tisk dostává všechny zprávy pouze z několika agentur, kde se sbíhají zprávy ze všech dílů světa. Tyto agentury se pak stanou v každém směru našimi vlastními zařízeními a budou uveřejňovat jen to, co dovolíme.“

O témže předmětu pojednává se v 7. Protokolu:

„Musíme přinutit vlády nevěřících, aby přijaly opatření, podporující náš široce založený plán, který se již blíží svému vítěznému zakončení. Musí trpět tlak uměle ovlivněného veřejného mínění, které bylo námi organizováno pomocí takzvané tiskové velmoci. S výjimkou několika málo bezvýznamných případů je tisk již úplně v našich rukou.“

12. Protokol shrnuje věc takto:

„Docílili jsme ovládnutí ducha společnosti nevěřících do té míry, že všechny světové události pozoruje barevnými brýlemi, jež jsme my mu nasadili. Není vlády, která by zamezila našemu přístupu k takzvaným ‚státním tajemstvím‘, vytvořeným neuvěřitelnou hloupostí - a jak tomu teprve bude, až se staneme osobou svého světovládce uznanými pány světa?“

Židovský národ je jediný, který zná tajemství všech ostatních národů. Žádný národ nedovede zachovat po delší dobu tajemství, které se týká přímo druhého, ale právě tak nezná žádný národ tajemství ostatních národů. Bylo by mnoho řečeno, kdybychom tvrdili, že mají mezinárodní židé tyto znalosti. Mnohé z toho je nejdůležitějším a majetnictví takových vědomostí nerozmnoužuje bezprostředně jejich moci.

Rozhodující je však ta skutečnost, že mají přístup ke všem státním tajemstvím, že se mohou dozvědět, co se dozvědět chtějí; to by mohl dosvědčit mnohý tajný akt, kdyby mohl mluvit, kdyby chtěl. Jedinou skutečnou tajnou diplomacií je ta, která svěruje takzvaná tajemství několika málo mužům, kteří jsou členy jedné rasy. Povrchní diplomatické kudrlinky, každé okázalé jednání s nímž se setkáváme v memoárech žoviálních starých pánů státnického umění, všechny ty smlouvy a dohody s nadutými tituly, jako-
by skutečně něco znamenaly - jsou jen dětskou hračkou, srovnávány s diplomacií Judo-

vou a s jeho bezkonkurenčním uměním vybrat si nejtajnější vedení z každé vládnoucí vrstvy. Z těchto zjištěných skutečností nejsou vyňaty Spojené státy.

Snad není druhé vlády, která by byla židům tak k službám, jak v přítomné době naše vláda; tato mocnost dobyla ji za posledních pět nebo šest let.

Jak je vidět z 11. Protokolu, židé nepovažují své rozptýlení po celé zemi za neštěstí, nýbrž za božskou prozřetelnost, protože tím spíše může být uskutečněn plán světovlády:

„Bůh dal nám, svému vyvolenému národu, naše rozptýlení jako požehnání, a toto, jež se zdálo všem slabostí, bylo naší celou silou. Toto rozptýlení dovedlo nás až na práh světovlády.“

Cíle, tak jak jsou vysloveny v 9. Protokolu, zdají se příliš odvážné, aby se ze slov mohly stát činy; ale existuje jeden bod, kde slovo a čin se setkávají a souhlasí:

„Abychom předčasně nezničili zařízení nevěřících, položili jsme na ně svou rozhodující ruku a zničili jsme pohony jejich mechanismů. Byla dříve v přesném a správném pořádku, ale nahradili jsme je ‚liberální‘ desorganickou a stranickou správou. Získali jsme vliv na soudnictví, volební právo, tisk, osobní svobodu a - co je důležité - na výchovu a kulturu jako mezníky svobodného lidského bytí. Teoretickými a praktickými výchovnými metodami, které uznáváme jako falešné, ale které jsme však inspirovali, jsme svedli, ohloupili a znemravili mládež nevěřících. Z platných zákonů vykonali jsme úžasné dílo v jeho účinku, bez nějaké zvláštní změny těchto zákonů, pouze tím, že jsme je odporujícími si výklady překroutili.“

Každý ví, že ačkoliv nebyl vzduch nikdy tak naplněn teoriemi o „svobodě“ a divokých vysvětleních „práv“ jako nyní, přece se děje nepřetržitě mrzačení „osobní svobody“. Namísto sociální svobody přivádí se lid prostřednictvím spousty socialistických frází pod státní poručenství dříve neznámé. „Veřejné zdravotnictví“ poskytuje jednu záminku, různé formy „veřejné bezpečnosti“ poskytují záminky jiné. Děti mohou si dnes sotva volně hrát vyjímajíc pod dozorem státních pořadatelů her, mezi nimiž sledujeme podivným způsobem nápadný počet židů. Silnice nejsou již volné jako dříve, zákony všeho druhu ořezávají i nejnevinnější lidské svobody. Zakořenila se nápadná snaha po šablonovitosti - každá šablona se vyvinula z na výsost učeného „principu“ - a podivno: pronikne-li badatel až k autoritativnímu středu těchto snah k zamknutí prvku lidového života, najdete židy v rozhodujících místech. Děti jsou lákány od „sociálního střediska“ rodiny k jiným „střediskům“ jsou odváděny (hovoříme pořád o nežidovských dětech, žádnému nežidovi by nebylo dovoleno, aby život židovských dětí tak ovlivňoval) svými vůdci v otcovském domě, v kostele a škole a vydány donucovacím „střediskům“ a „vědeckým hřištím“ pod vedením „vycvičených vůdců“ - toť postup, který naučí dítě, aby se nesvěřovalo vedení svého přirozeného okolí, nýbrž aby očekávalo vše od „státu“. Všechna tato opatření jsou zřízena podle světového plánu k ujařmení nežidů. Neděje-li se tak na základě tohoto světového plánu, bylo by zajímavé zjistit, proč dodávají se jako materiál k těmto experimentům právě nežidovské děti, a proč vůdci těchto dětí jsou židé.

Nejlépe jsou židovské svobody chráněny ve Spojených státech. Ne-žid musí hledět, aby se sám vypořádal s vnějším světem, avšak každá židovská obec má své zvláštní ochránce, kteří nejrůznějšími způsoby - mezi nimiž nejsou právě na posledním místě

politické a obchodní výhružky - dovedou si zjednat zvláštní pozornost. Žádný ne-žid s všeobecně užitečným smýšlením nesklidil by díky, kdyby se chtěl starat o život židovských dětí; to obstarává židovská obec v každém městě sama. Nejtajnější ze všech obecných škol jsou židovské, jejichž místnosti jsou někdy i neznámé správám velkých měst. Žid je vždy horlivě pamětlivý, aby vykonával vliv na nežidovského ducha; usiluje předpisovat nežidovi, co si má myslit - obzvláště pokud se týká židů. Bez rozmyslu podrobuje svému vlivu myšlenkový svět v té míře, že pracuje konečně židovským záměrům do rukou, byť i třeba oklikou. Tato horlivost a houževnatost, která je nápadná každému, kdo byl jednou na ni upozorněn, je jen výraznou formou přesvědčení židova, že patří vyšší rase a že je schopen vést rasu nižší; tato poslední rasa zahrnuje celý nežidovský svět.

Každý vliv, který za dnešních dnů vede k lehkomyšlnosti a lajdáctví nežidovské mládeže, vychází z nějakého židovského pramene. Vynalezli snad mladí lidé sami onen „sportovní oděv“, který působil tak škodlivě na mládež naší doby, že skoro všichni denní pisatelé cítili se nuceni nám poukázat? Tento styl pochází ze židovského konfekčního světa, kde umění netřímá žezlo a kde jistě nejsou směrodatné morální rozpaky. Film je zajímavým vývinem fotografie ve spojení s jevištěm - kdo však nese zodpovědnost za jeho výstřelky, činící z něho tak vážné mravní nebezpečí pro miliony lidí, že vyvolalo všeobecný rozruch a odsouzení? Kdo jsou ředitelé všech těch tingl-tanglů, dupáren a všech oněch nervy otrásajících zábavních míst po celém světě? Vezmeme všechny takto vyšnořené mladé muže a dívky s jejich obyčejným zevnějškem a nedostatkem citu zodpovědnosti - a můžeme jim dát, zevnitř i zevně, počínajíc jejich oděvem s nepravými klenoty a končíce chorobně vzrušenými ideami a nadějemi tutéž nálepku: „Židem udělán, sveden a vykořistěn.“ Tak tyto události osvětlují příšerným způsobem místo v Protokolech:

„Svedli jsme, ohloupili a znemravili mládež nežidovskou prostřednictvím výchovy v principech a teoriích, jež sami uznáváme zřejmě falešnými.“

„Principy a teorie“ nezbytně nevyžadují vysoké nebo jen skrovné duševní schopnosti. Mladý hoch, trávící volný čas v kinech, přijímá tak své „principy a teorie“ právě tak, jako mladík z vyšších stavů je přijímá, poslouchaje výklad židovského „liberála“ o „pohlavní svobodě“, který tím provádí „kontrolu obyvatelstva“. Zlotřilost lpící na těchto „principech a teoriích“ nepochází z nežidovské rodiny nebo církve nebo z výhradně ne-židy provozovaného způsobu výdělečného, nýbrž z teorií, vlivů a způsobů výdělečných, v nichž převládají židé. Řada těchto obžalob mohla by být stanovena, ale budiž omezena raději na to, co mohou slušné oči všude pozorovat. Právě tak je možné pozorovat, že není hlavní obětí mládež židovská, nýbrž nežidovská. Je-li zlomek židovské mládeže zachvácen tímto jedem, neznamená zhola nic o porovnání se zpusťšením mezi mládeží nežidovskou. Je příznačné, že ani židé, kteří mají z tohoto nervy zničujícího procesu ne-židů nádavkem ještě bohatý zisk, ani jejich synové a dcery nestanou se obětmi tohoto postupu. Židovská mládež projde tímto jedem pyšnější a čistší než masa nežidovské mládeže.

Mnohý otec a mnohá matka, mnohý nezkažený mladík se zdravými smysly, tisíce učitelů a spisovatelů se postavili proti přepychu. Mnohý finančník, který viděl, jak lid vydělává a vyhazuje své peníze, varoval před tímto počínáním. Právě tak poznali národohospodáři, jak spotřeboval přepychový průmysl lidi a materiál nutný pro stálý chod průmyslu životu potřebného, jak lidé vyráběli nicotnosti, místo aby raději lili ocel, jak

vyráběli jiné tretky, místo aby pracovali v hospodářství. Viděli, jak se promarňuje materiál na věcech, které byly zpracovány pouze pro prodej, ne pro spotřebu a tím že byly materiálie vzaty průmyslu, který se stará o životní potřeby - každý pozorovatel, který viděl toto bláznivé navykání si trestům a přepychu, pozdvihl svůj hlas proti tomu. Ale vyšlo se při tom, dle Protokolů z falešného konce. Lid kupuje sice tyto nesmyslné nicotnosti, nazvané luxusním zbožím, ale nevynalezl je. Ony ho dokonce omrzí, ale proud nespočítatelných hraček pluje dále, vždy něco nového se hodí mezi lid, vystrčí před jeho oči. Tatrami vodí se po ulicích, aby se ukázalo, jak je to „plné stylu“. Časopisy přinášejí to slovem i obrazem, kina to předvádějí. Herci uvádějí tyto „novoty“ do módy - to vše vykonává nátlak, jakého se nikdy nepoužívá ve prospěch skutečně cenného předmětu.

Odkud to přichází? Jaká je to moc, jejíž dlouhá zkušenost a vědomý úmysl ji umožňují, aby zesprostovala smysly a vkus lidu a nutila jej, aby nádavkem ještě vyhazoval většinu peněz? Proč je zde tento křečovitý luxus a tyto výstřednosti? Jak se mohlo stát, že ještě dříve nežli se objeví přepychové předměty a příležitosti k výstřednostem, objeví se chtivost po nich?

Kdyby tak jednou přemýšlel americký lid při pohledu na tyto bezcenné a drahé věci, kdyby šel až na jejich původ a až k příjemci nesmírných zisků z nich, a kdyby sledoval veškeré hnutí, zaplavující celý trh neužitečnostmi a nákladnostmi, a demoralizující tím celý nežidovský svět finančně, hospodářsky a sociálně - kdyby slovem mu bylo možné objasnit, že židovské finanční zájmy jsou nejen úzce spjaty s nejnižšími pudy v lidské podstatě, ale že s plným rozmyslem teprve budí a pěstují tyto pudy, vedlo by toto poznání, více než cokoli jiného, k ukončení plýtvání materiálem, prací, nežidovskými penězi, ke konci zpusťování ducha ne-židů a židovských duchovních darů a - co je nejvážnější - ke konci dosavadní úplné neužitečnosti Izraele pro svět.

Říkáme, že nežidovské obecenstvo - je obětí uměle vydrážděného obchodu z bezcennými věcmi. Viděli jste již, že by se židé stali obětí těchto prázdných terek? Nosí nápadné šaty, avšak cena a hodnota se shodují. Nosí hodně veliké brilianty, ale ty jsou pravé. Žid nastane se obětí židovou; luxusní bláznovství a „zábavičky“ jsou pro lid; žid ví, jak to lid láká a zná bezcennost všech těchto věcí.

Nejvíce politováníhodným není finanční ztráta, ani atentáty na dobrý vkus, nýbrž skutečnost, že tyto pošetilé nežidovské masy jdou tak dobrovolně a vesele do sítě; považují změnu módy za právě tak nevyhnutelnou, jako příchod jara a nový útok na své příjmy považují za právě tak nutný a přirozený jako daně. Masy se domýšlejí, že při tom mají nějakou roli, zatímco jediná úloha, kterou při tom hrají, je placení a opět placení, když „nejnovější móda“ zastarala a vynořila se nová. Jsou zde lidé, kteří vědí dva roky předem, jaké budou módní pošetilosti a jiné bláhovosti pro lid, neboť oni je určují! Vše je pouhým obchodem, ovšem pro nežidovskou většinu znemravňujícím, avšak tím výnosnějším pro židovskou menšinu.

Na všechny tyto věci vrhá postranní světlo 6. Protokol; je to výtah z dalšího místa v Protokolu, zabývajícího se plány, pomocí kterých bylo by možné odvrátit zájem lidu od politických otázek, jak by mohl být průmysl ovlivněn nejistým vnikáním spekulace ve svém provozovacím způsobu, jak by se měl stát nepoctivým, a jak se má učinit lid bezradným a bezmocným proti tomuto vývoji. Luxus má být při tom nápomocen:

„Abychom zdevastovali výdělečný život ne-židů, vzbudíme v nich, jako dráždi-dlo k spekulaci, silnou touhu po přepychu.“

A v 1. Protokolu:

„Nemůžeme dovolit svému lidu, aby k tomu dospěl. Nevěřící zhloupnuli v alkoholu.“

- a náhodou plynou také příjmy z alkoholických nápojů ve značných částkách do židovských kapes. Historie whiskového kruhu ve Spojených státech to dokáže. Dějinně se jeví celé protialkoholní hnutí jako boj mezi nežidovským a židovským kapitálem; díky většině ne-židů zvítězil onen (Prohibice, jak známo později ztroskotala, sami židé - několikaprocentní menšina - prováděli cca 50% nedovolené výroby a distribuce alkoholu v USA. red).

Zábavní podniky, hry, laciné módy, nepravé brilianty - toto a všechny ostatní obchody, vzkvétající následkem neviditelného tlaku na lid a zbavivší se všeho bezúčelného haraburdí za ceny, jež pohltily každé zlepšení příjmu, vše to dělo se pod vedením židovským.

Snad nejsou si vědomi své hluboké účasti na tomto hluboko zasahujícím znemravenění lidu; snad jim běží pouze o to, aby si lehce nadělali peněz. Snad je uvede někdy v úžas, srovnávají-li se hloupí ne-židé s židy za peníze chytrými, židy chytrými pro zisk a moudrými zlatem. Ať je tomu jakkoliv: před námi leží programový návrh, kterého pomocí mají být ne-židé s chladnou rozvahou zničeni materiálně i duchovně. A na druhé straně vidíme, jak tentýž program se den ode dne uskutečňuje a sice většinou, ne-li zcela úplně, pod kontrolou členů jedné rasy.

XIII. Židovský plán nahradit lidskou společnost „ideami“

The Deaborn Independent, issue of 14 August 1920

Nyní musí být čtenářům jasné, že metody Protokolů pracují k úplnému zhroucení lidských společností. Je nutné, aby právě tyto metody byly poznány, chceme-li pochopit význam proudů a protiproudů, činících z naší přítomnosti beznadějný zmatek. Všichni, kteří zmalomyslněli množstvím hlasů a každodenních protichůdných teorií, naleznou klíč k ocenění těchto hlasů a k ocenění těchto teorií, poznají-li, že právě zmatek a zmalomyslnění jsou vytouženým cílem. Nejistota, nerozhodnost, beznadějnost a strach, chtivost s jakou jsou uchvacovány všechny nové sliby a nabídnuta řešení - tyto nálady mají být vyvolány podle plánů rozvržených v Protokolech. Všeobecná situace dokazuje účinek tohoto programu.

Tato metoda vyžaduje čas, a Protokoly prohlašují, že tato metoda potřebovala čas - dokonce staletí. Kdo se zahloubá do Protokolů, shledá, prvním stoletím počínajíc, tentýž program Protokolů v činnosti, jak je hlásán a prováděn židovskou rasou. Bylo třeba 1900 let, aby bylo dosaženo nynějšího stavu ujařmení Evropy - násilného ujařmení v některých zemích politického, ve všech hospodářského - ale v Americe potřeboval týž program pouze padesát let, aby dosáhl téhož úspěchu. Špatně chápané ideje liberalistické, mlhavé ideje o snášenlivosti, vše pocházející z evropských pramenů, které Protokoly úplně znečistily, byly přivedeny do falešného liberalismu a právě takové snášenlivosti, ve spolku s jinými moderními prostředky výrobců veřejného mínění - ujařmení veškerých našich zařízení a veřejného života, takže toto ujařmení uvádí evropského pozorovatele v úžas. Někteří z vynikajících badatelů - jež rádi zatracují židovští publicisté výrokem „antisemitů“ - dosáhli poznání v této věci ne z pozorování, učiněných v Evropě, nýbrž z rychlého a zřejmého vývoje amerických poměrů.

Židovské středisko síly a hlavní zástupci židovského programu jsou v Americe; hybná páka, která pracovala na mírové konferenci, aby posílila ještě židovskou moc nad Evropou, byla mocí Spojených států, nasazenou k podpoře silného židovského nátlaku. Tato spolupráce není mírovou konferencí ukončena.

Celá metoda Protokolů může být shrnuta v jediné slovo „rozklad“. Zničení všeho, co bylo vytvořené, zřízení dlouhého a beznadějného mezidobí, v němž se zhatí snahy obnovovací, pozvolné umdlení veřejného mínění a naděje, až ti, kteří stojí mimo chaos, vztáhnou svou klidnou, pevnou ruku, aby se chopili vlády - toť celá metoda.

Srovnáme-li úsudek o lidské přirozenosti v Protokolech se židovským tvrzením o dost pokročilém vyplňování světového programu, stanou se některé body této rozkladné propagandy již dost jasnými, ač ne všechny. O jiných bodech těchto metod bude pojednáno v této kapitole; později promluvíme o záměrech pro budoucnost, rozšiřujících se do nejvzdálenějšího okolí.

První útok směřuje proti kolektivním úmyslům, to je, proti skupinám idejí, udržujících na základě jisté shody větší svazy lidí v politické, rasové nebo náboženské či sociální jednotě. Nazývají to někdy „principy“, někdy „ideály“. Ať je jejich jméno jakékoliv: jsou neviditelnými pouty jednoty, společnou vírou a spojující silou ve svazech založených na jednotě a věrnosti.

Protokoly tvrdí, že proti těmto duchovním mocnostem směřuje první útok. Tomu odpovídá židovská propaganda po celém světě. Připravila se, aby otrásla takovými kolektivními přesvědčeními. „Otrásti“ ve vlastním smyslu neznamena zprvu nic zavrženíhodného nebo nečestného. Velký vliv každého kacířství, každého protestu proti přežitkům, spočívá na půvabu, jimž působí nové myšlenky na dobré a čestně smýšlející lidi. Vysvětlení oné pevné půdy, kterou nabylo v přítomnosti vše v jádru nepravé, podává okolnost, že zdánlivé pravdy bijí do očí, vzbuzují nadšení a jsou zdánlivě dobrými a správnými. Jen po dlouhé činnosti ve falešných ideách - vystupujících ve formách do očí bijících, vzbuzujících nadšení a zdánlivě mravných - projevují se špatné plody v protirozumových, rozkladných a od základu špatných činů a okolností.

Kdo sledoval stopu ideje svobody, jak se vyvinula v ruských dějinách, z jejího východiska filozofického (které mimochodem řečeno stvořil žid) až k jejímu přítomnému konečnému bodu (které vytyčil také žid), může zcela jasně poznat tento proces.

Protokoly tvrdí, že ne-židé nedovedou myslit, že jsou mezi ně vrhány lákavé ideje tak soustavně a trvale, že je tím skoro zničena jejich myslivá síla. Každý ne-žid je naštěstí schopen zkusit sám na sobě správnost tohoto tvrzení. Promyslí-li bystře ideje, jimiž je veden, zvláště ty, které se pohybují kolem střediska demokracie, shledá, že jeho duch je ovládán skupinou názorů, o jejichž původu a vnitřní ceně si ještě nikdy neskládal účty. Probírá-li pak tyto myšlenky dále, a shledá-li, že jsou neproveditelné, značí to, že „ještě jsme právě tak daleko nepokročili“. Vidí-li však potom, jak dostatečně „pokročili“ převádějí tyto ideje v činy, zmocní se ho pojednou strach a úzkost; co se tu nazývá „pokrokem“, není přece ničím, než pokročilým zhoršením - zvláštní formou rozkladu. A přece byla každá z těchto jednotlivých idejí „dobrou, rozumnou, nádhernou, humánní“. Pronikaje trochu dále ne-žid spatří, že tyto ideje jsou nejvytrvaleji hlásány po světě. A konečně pozná také, kdo jsou hlasatelé.

Jak Protokoly zřetelně praví, bylo dosaženo jejich prvního vítězství nad zdravým veřejným míněním účinkem idejí, shrnutých kolem pojmu „demokracie“. „Idea“ je tudíž ta „demokracie“. A aby byla zbrání, musí taková idea běžet proti přirozenému životnímu směru; musí obsahovat teorii, neslučitelnou se životními skutečnostmi. A dále taková protiživotní teorie nemá vyhlídky, že by mohla zapustit kořeny a stát se rozhodující, nezdá-li se lidskému duchu rozumnou, nadšení vzbuzující a dobrou. Pravda zdá se často na první pohled protismyslnou, potlačující, ba i špatnou; ale má věcnou přednost: je pravdou; a co je na jejím základě vybudováno, nemůže nikdy podlehnout zmatku.

Tento první krok nepropůjčuje ještě vládu nad veřejným míněním, ale vede k ní. Je pozoruhodné, že tato sekta „jedu liberalismu“, jak praví Protokoly, vystupuje v těchto dokumentech v první řadě. Pak následuje to, co praví Protokoly:

„Abychom dosáhli vlády nad veřejným míněním, musíme je nejprve zmásti“.

Pravda zůstává jednou a touž a nedá se zmásti. Ale falešný, dotěrný liberalismus, rozhozený širokou setbou a zrající židovským pěstěním v Americe rychleji než kdekoli jinde v Evropě - dá se lehce splést, způsobuje zmatek, protože je nepravdou. Je omylem, a omyl má tisícero forem. Vezmeme národ, stranu, město, spolek, do kterých byl zaset „jedu liberalismu“ a budete moci rozštěpit tyto jednotky v tolik dílů, kolik je členů; stačí vrhnout mezi ně jisté odchylky původní ideje. Theodor Herzl, pra-žid, muž kterého zorné pole bylo větším než všech státníků, a kterého program kráčel souběžně s Protokoly, věděl to již před mnohými lety, když pravil, že přijde sionistický stát (krycí

jméno pro židovský stát) dříve, než by mohl přijít stát socialistický; věděl, jakými nespočetnými rozštěpeními byl spoután a zmrzačen „liberalismus“, ježž zasívali on a jeho předchůdci.

Vývojový postup, kterého obětí se stali všichni ne-židé, ale nikdy židé - nikdy židé! - je tento: předně se vybuduje „velkorysý“ ideál. Tato fráze objevuje se v každé židovské odmluvě proti veřejnému konání židů a jejich světového programu:

„Považovali jsme vás za příliš velkorysého člověka, abyste byl schopen takového smýšlení“.

„Pokládali jsme pana Takatak za příliš velkorysého, aby se domyslel něčeho takového o židech.“

„Soudili jsme, že ten a ten denní nebo týdenní časopis, je veden v příliš velkých rysech, než aby použil takového materiálu.“

Je to jakýmsi heslem pro duševní stav, jak jej židé chtějí vykazovat; stav jakési slité, snášenlivé pomatenosti, plný nesmyslných frází o „svobodě“, působících uspávavě a omamně na ducha a mysl, aby pod jejich pláštěm prošlo všechno možné a i nemožné. Fráze a hesla, jsou nejspolehlivějšími zbraněmi židovství. (Za všech dob brali lidé slova za čin - prot. 5.) Protokoly veřejně doznávají, že frázím nepřínáleží žádný obsah skutečnosti.

Nic nepřispělo více k tomu, aby byla vyráběna „velkorysost“ - duchovní stav, kterého plochost ukazuje nedostatek hloubky - než idea liberalismu, který židé stále slibují ne-židům a jímž se sami nikdy neřídí. Potřebujeme oddání se nového druhu životní skutečnosti a oddání se skutečností, tak jak jsou, jež nám umožňují, abychom vzdorovali všem frázím velkorysosti a měli poctivou netrpělivost proti všemu, vyjímajíc pravdu. Výrazy „velký“ a „úzký“ v běžném smyslu jsou lži. Liberál měl by více věřit, měl by být hlubokým a širokým ve své víře, aby si svého jména zasloužil; obyčejně však v nic nevěří: není vůbec liberálním, tj. svobodomyšlným. Hledáme-li víru, pevně založenou víru, musíme ji hledat mezi lidmi, kterým se židé vysmívají jako „úzkoprýsý“, „omezený“. Židovská propaganda ve spojení s Protokoly potírá lidi, kteří postavili svou životní budovu na pevné základy; potřebujeme „velkorysých lidí“, kteří se rádi kroutí na povrchu a slouží tak neviditelnému plánu žádoucím způsobem. Tento druh lidí pokládá ovšem svou „velkorysost“ za znamení duševní převahy a nezávislosti.

Uvidíme, co z toho vyplývá. Člověk, dle svých vloh, nemůže postrádat víru. Nějakou dobu bude snad věřit ve „velkorysost“ a oddá se jí snad pod ostrým společenským nátlakem, vykonávaným ve prospěch tohoto smýšlení - lépe řečeno bezcharakternosti. Ale je příliš mělká; aby uspokojila prohlubující se život. Proto je člověku zapotřebí, aby něčemu věřil. Jako důkaz mějme nepopíratelnou sílu všech negativních druhů víry, kterých se přidržují právě ti, kdož se domýšlejí, že v nic nevěří. Někteří vnitřně svobodní a nezávislí mužové vnikají do oněch zakázaných věcí, dotýkajících se v nějakém vztahu židovských zájmů - a to jsou ti „úzkoprší“ a „omezení“. Jiným je pohodlnější, pěstovat obory, jimiž vede hladká cesta bez jakýchkoli protikladů životního názorů a bez jakéhokoli nebezpečí, že by byli obviněni z „nesnášenlivosti“. Zkrátka používají všech svých sil k vnějšímu životu, jako to stojí psáno v Protokolech:

„Abychom odvrátili myšlenky a pozornost nevěřících, je třeba, aby jejich zájem byl uveden na průmysl a obchod.“

Je strašné vidět kolem sebe jistý počet lidí, kteří skutečně byli uvedeni v stav, kde věnují celý svůj život věcem druhého a třetího řádu, zatímco zírají plaše a zamítavě na vlastní životní otázky, určující ve skutečnosti lidstvo a na jejichž řešení závisí osud těchto lidí. Právě toto odvrácení se k materiální stránce poskytuje Protokolům a právě tak židovským zmocněncům nejsilnější útočný bod. „Velkorysost“ znamená dnes tolik, jako nedbání naprosto pravých životních otázek; klesá rychle k čistě materialistickému názoru. V tomto spodním kruhu života panuje rozbroj, vykonávající v přítomné době osudné ovlivňování světa.

Nejprve přijde zánik horních vrstev v průmyslu a obchodu.

„Aby bylo možné společnost nevěřících konečně ‚svobodou‘ rozložit a zničit, musí být průmysl postaven na spekulativní základ.“

Co to značí, je sotva třeba povědět: ponížení každého podniku na honbu za ziskem a zmizení poctivého výdělku do kapes spekulantů. To znamená, že vysoké umění hospodářského vedení se zvrhne v lupičskou soustavu; mravní zmatek podnikatelů a nebezpečné nepokoje mezi dělnictvem. Ale znamená to ještě více: rozpolcení nežidovské společnosti. Nejen rozštěpení mezi kapitálem a prací, nýbrž rozštěpení všech ne-židů ve všech oborech produkce. Nežidovští podnikatelé a továrníci nejsou „kapitalisty“ ve Spojených státech. Většina z nich musí si od kapitalistů vypůjčovat sumy, s nimiž pracuje; praví kapitalisté jsou židé, mezinárodní židé.

S židovským kapitálem na jedné straně nežidovského procesu, který je jako šroubový palec pro továrníky, a z druhé strany s židovskými agitátory, rýpaly a podvodníky, stojíme před situací, z níž musí mít světoví makléři Protokolového programu ohromnou radost.

„Měli bychom se obávat sjednocené síly inteligence ne-židů a slepé síly mas, ale proti této možnosti učinili jsme všechny přípravy tím, že jsme vztyčili zeď vzájemného nepřátelství mezi těmito oběma silami. Tak zůstane slepá síla mas naším opěrným bodem. My a pouze my budeme jejich vůdci. Samozřejmě použijeme jejich energie k provedení svých plánů.“ - Prot. 9.

Důkaz, že židé jsou nadmíru spokojení, spočívá v tom, že nejen nepodnikají nic, aby usnadnili všeobecnou situaci, nýbrž aby ji podle všech známek ještě zhoršovali. Znají celou metodu nedostatku zboží a vysokých cen; těchto metod bylo použito ve francouzské revoluci a v Rusku. I u nás existují pro to jisté příznaky.

Umělé sociální problémy jako duševní potrava v podobě lehkomyšlné zábavy pro hodiny oddechu: to jsou židovské metody pro ne-židy a pod touto rouškou má být dokončeno dílo, vyjádřené nejpřiléhavěji heslem: „Rozděl a panuj“. Čteme:

„Abychom odvrátili příliš neklidné duchy od veřejného projednávání politických otázek, vypustíme nové problémy, které zdánlivě s oněmi stojí ve spojení: sociální problémy.“ Prot. 13.

Nemá nastat rozštěpení mezi smýšlením mas, které má výhradně na zřeteli hospodářské problémy a smýšlení stran, snažících se pěstovat výhradně politiku? A není skutečnost, že židé zaujímají v obou táborech silné postavení, v politice, aby ji udržovali reakcionářskou, a v kruzích dělnictva, aby je udržovali radikálními - a tím propast ještě zvětšovali? A což neexistuje toto rozštěpení pouze mezi ne-židy? Mezi židy

neexistuje žádným způsobem. Neboť, společnost je nežidovská a rozvratné živly jsou židovské.

Dále:

„Vnesli jsme do ústavy bludná, neuskutečnitelná lidská práva. Všechna tato tak zvaná ‚lidská práva‘ trvají jen v teorii a nedají se nikdy uvést do praxe. Proletář nemá z ústavy více, než žebrák z drobtů, který spadne s našeho stolu, jako odplatu za to, že volí naše agenty a pomáhá uplatnit naše opatření. Republikánská práva jsou pro chudého člověka pouze trpkým výsměchem, neboť útisk denní práce brání mu, aby jich použil. Současně je mu vzata vyhlídka na trvalý a určitý příjem závislostí na výlukách a stávkách, organizovaných podnikateli nebo jejich dělnickými soudruhy.“ - Prot. 3.

Poznámka o stávkách nechová nic hádankovitého pro toho, kdo studoval rozličné formy stávek v této zemi. Neboť:

„Vynutíme-li zvýšení mezd, bude to však pro dělníky bez užitku, ježto současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že dochází k poklesu orby a chovu dobytka. Podryjeme také uměle a hluboce prameny produkce zboží tím, že vstúpíme dělníkům anarchistické ideje.“ - Prot. 6.

Konečně:

„Budeme se vydávat za osvoboditele pracujících tříd, kteří přišli, aby je zbavili útisku a přimějeme je k tomu, aby se připojili k našemu vojsku socialistů, anarchistů a komunistů, jimž opět poskytneme pod maskou principu všeobecného světového sbratření svou pomoc.“ - Prot. 3.

Opět „velkorysost“! V této souvislosti budiž vzpomenu dříve uvedených slov Sira Eustace Percyho, jež si přivlastnili také židé:

„Ne, že by se žid staral o pozitivní stránku radikálních principů, ne že si přeje účastenství na nežidovském nacionalismu nebo demokracii, nýbrž proto, že nenávidí každou nežidovskou vládu.“

Spisovatel „Dobývajícího žida“ praví:

„Je demokratem ve svých citech, ale ne ve své povaze. Hlásá-li všeobecné sbratření, chce, aby mu byla otevřena sociální brána, u mnohých oborů ještě zavřena; nepřeje si rovnost, nýbrž chce být pánem v sociálním světě, jakým již je v mnohých jiných kruzích. Mnohý ctihodný žid chce bezpochyby popírat správnost tohoto rozdílu; činí-li tak, tedy proto, poněvadž žil tak dlouho v atmosféře západní, že mu schází porozumění pro to, co se připravuje v lůně jeho východních rasových soudruhů.“

Není proto těžké sledovat vývojové dějiny židovských liberalistických idejí od jejich původu až k jejich poslednímu doučinkování v životě ne-židů. Vytoužené zmatení je zde. Zmatek charakterizuje dnes všechny lidské životní projevy. Lidé již nevědí, čeho by se měli držet v co věřit. Nejdříve jedno objasnění poměrů, pak zase jiné. Prostupuje se tak vzájemně spousta objasnění, která nic nevysvětlují, nýbrž ještě stupňují zmatek. I vlády zdají se ležet v poutech a podniknou-li někdy pátrání v jednom směru, jsou v této činnosti tajuplným způsobem bržděny. Také o situaci vlád je v Protokolech postaráno.

K tomu se druží ještě útoky na lidské tužby po náboženství. I tato poslední závora musí padnout dříve, než se bude moci rozvinout beze strachu násilí a loupež. Aby bylo docíleno této žádoucí situace, praví 4. Protokol:

„Z tohoto důvodu musíme podkopat víru, vymýt z ducha nevěřících i principy o Bohu a duši a nahradit tyto ideje matematickými výpočty a materiálními tužbami. Když jsme oloupili masy o jejich víru v Boha, byla hozena veškerá autorita do stoky, kde se stala veřejným vlastnictvím a zmocnili jsme se jí.“ - Prot. 5.

„Již dávno jsme se postarali, abychom uvedli do špatné pověsti duchovenstvo nevěřících.“ - Prot.17.

„Až staneme se vládci, nebudeme trpět jiné náboženství mimo své, hlásající jednoho Boha, s nímž je spojen náš osud vyvoleného národa a kterým stal se náš osud totožným s osudem světa. Vynoří-li se časem ateismus, pak, jako ‚přechod, který nebude rušit naše cíle‘.“ - Prot.14.

Zdali „velkorysým“ toto poskytne látku k přemýšlení?

„Je pozoruhodné, jak byl proveden tento náboženský program v Rusku, kde Trocký - jak hlásal hlučně americký židovský tisk - byl prý bez vyznání a kde židovští komisaři říkali umírajícím Rusům, kteří se dožadovali kněze: ‚Odstranili jsme Všemohoucího‘.“

Slečna Kateřina Dokuchievna vypravovala prý východnímu židovskému podpůrnému komitétu, že jsou ruské křesťanské chrámy vystaveny nejsprostšímu znesvěcení se strany bolševické, avšak ...

„...synagógy zůstávají nedotčeny, jim se nastane žádné příkoří.“

Všechny tyto formy útoku, jejichž cílem je zničení přirozených shromáždění nežidovského duchovního života a podvržení jiných shromažďovacích míst nezdravého a rozkladného druhu, jsou podporovány luxusní propagandou. Přepych je jedním z vlivů, které nejvíce ničí nervy. Počínaje pohodlím vede přes změkčilost a ochablost k tělesné, duchovní a mravní zvrhlosti. Zpočátku je svůdným a končí ve vysilujících žádostech, plodících úplné zhroucení všech silných a zdravých životních sil. Bylo by zvláštní úlohou, studovat souvislost přepychu a znemravnělosti; jako příčina obou objevila by se jedna a tatáž síla.

Je-li nejbližším cílem zmatek, který hledí vyvolat všechny uvedené vlivy, je to příprava pro stav ještě beznadějnější; tím je vyčerpání. Snadno lze rozeznat, co to znamená. Vyčerpání je životu nebezpečným ohrožením těla lidu. To ukazují zřetelně nejnovější politické události a jejich účinky; leč o to se již nechce nikdo starat. Strany vydaly třeba svá prohlášení a volební kandidát své sliby - nikdo se o to nestaral. S válkou a jejím přepětím, počalo vyčerpání - a dokončilo je slovo „mír“ se svým všeobecným zmatkem. Lid již nevěří ničemu a očekává tím méně. Každá důvěra je ta tam, podobně jako veškerá odvaha a podnikavý duch. Nezdár všech snah, falešně vyhlášených jako „lidová hnutí“, byl tak důkladný, že většina ztratila i důvěru v úspěch umělých lidových hnutí.

O tom praví Protokoly:

„Všeobecné vysílení, způsobené sváry, nepřátelstvím, různicemi, hladem, zavlečením nákaz, zchudnutím, až nebudou nevěřící vidět jiné spásy, než zavolat na pomoc naše peníze a naši moc“. - Prot. 10.

„Vším tím nevěřící zmalátnět a vyčerpat do té míry, aby nám museli nabídnout mezinárodní autoritu. Touto vysajeme všechny ještě vládnoucí síly světové a utvoříme tak vrchní vládu. Musíme vést výchovu společnosti nevěřících tak, že jejich ruce klesnou slabostí a skleslostí ducha oproti každému podniku, který vyžaduje odvahu.“ - Prot. 5.

Židé nebyli ještě nikdy zmalátnělí nebo vyčerpaní. Nestáli ještě nikdy před nějakou „nemožností“. To je typickým znamením těch, kdož znají červenou nit v bludišti života. Ducha vyčerpává vše nejisté, stálé bloudění pod hybnými silami a vlivy, jejichž pramen je neznámý a jejichž cíle jsou nepochopitelné. Tápání v temnu unavuje. To činí ne-židé od staletí. Druzí, kteří mají jasný pojem o všem, co se kolem děje, tomuto vyčerpání nepodlehli. I pronásledování jsou snesitelná, víme-li proč, a židé veškerého světa vede i za každého času, kde a kdy se tato hodila do jejich plánu. Ne-židé trpěli židovskými pronásledováními více než židé sami; neboť když tím, zatímco židovstvo nastoupilo opět svůj staletí trvající pochod ke svému cíli, v nějž nezlomně věří a kterého dosáhne - to říkají ti; snad jsou i tito spoluzachváceni všeobecným vyčerpáním. Ať je tomu jakkoliv: Revoluce, jíž by bylo zapotřebí, aby provedla vražedný hmat, s nímž paktuje mezinárodní světový židovský systém, byla by pravděpodobně právě tak radikální, jakými byly a jsou židovské metody ke skrčení lidstva. Dost je těch, kteří pochybují, budou-li toho ne-židé schopni - snad nikoliv. Ať tedy vědí alespoň, kdo jsou jejich ujařmovatelé.

XIV. Předvídali židé válku?

The Deaborn Independent, issue of 21 August 1920

Dříve než přistoupíme k podrobnému studiu souvislostí mezi napsaným programem „Protokolů sionských mudrců“ a skutečným programem, tak jak se dá sledovat v životě národů, chceme vzít zřetel k oněm plánům, jejichž provedení v čase sepsání Protokolů patřilo ještě budoucnosti. Je třeba, aby bylo nám jasné, že to, co bylo v letech 1896 a 1906 budoucností, může být dnes již minulostí, že to, co bylo tenkrát připravováno, může být dnes již vyplněno. Vzpomeňme slov ve 22. Protokolu:

„Snažil jsem se odhalit pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí, a ony důležité případy blízké budoucnosti, kterým spěcháme vstříc v proudu těžkých krizí.“

Některé z těchto „důležitých případů“ již se staly a vrhají ostré světlo na otázku, zde projednávanou.

Jeden průkazný příklad poskytovala válka, kterou máme ještě všichni ve svěží paměti. Židovská kritika těchto článků hleděla vzbudit velkou pozornost tím, že na základě jednoho z článků, jenž pojednával o židovské otázce v Německu, snažila se zmást lid tvrzením, že tyto články nejsou než chytrou Německou poválečnou propagandou. Ve skutečnosti se věc má tak, že řada článků, které měly pojednávat o židovské otázce v různých zemích, musela být zprvu odložena, aby mohl být americký lid bez průtahů obeznámen s židovskou otázkou samotnou. Německo je dnes snad s výjimkou Spojených států, onou zemí světa, která stojí pod nejsilnějším židovským vlivem - zevnitř i navenek; důkazy toho mohly být podány v daleko přesvědčivější plnosti než ve 2. kapitole. (Ony důkazy byly ostatně popřeny zprvu židovskými mluvčími ve Spojených státech, později však připuštěny.) Od této doby veřejná nálada odstranila v Německu židy z větší části veřejných úřadů. Německá vůle snažila se všemi silami vložit politickou správu opět do německých rukou. Bylo tím Německo osvobozeno od židů? Naprosto ne. Neboť jejich zahrnutí bylo zavedeno dále a hlouběji, aby se omezilo pouze na provádění bezprostřední veřejné moci. Jejich vliv na hlavní průmysl, na finance a budoucnost Německa nepovolil ani částečně; tkví stále neochvějně.

Německo je zde uváděno ve spojení s židovskou otázkou ze zvláštního důvodu: Je známo, že odtamtud vyšlo poprvé zvolání po „anexích“ a to v době, kdy byla veškerá Německá válečná činnost a nálada pod židovským vlivem. „Anexe“ byl onen křik, který řval jednoho dne po celém světě. A ze Spojených států, které tenkrát nebyly vůbec účastníkem války, zaznělo volání zpět: „Žádné anexe!“ A tak se stala celá otázka světovou otázkou. Brzy národy zapomněly potoků krve, bitev, válečných zbohatlíků a jiných děsných skutečností, a pojednávají ještě pouze o předmětu, který patřil na konec a ne na začátek války - otázce „anexí“. Víme-li, kdo to byl, kdo určoval německé válečné cíle, a kdo současně byli hlavními rádci zahraniční politiky ve Spojených státech, stane se pro celý svět velice zajímavým vydané heslo „anexe“, ale nestane se ještě úplně průhledným.

Teprve když pročteme Protokoly, vyjasní se nám vše - a tyto údaje, známé nyní světu, pocházejí pravděpodobně z roku 1896. Že byly napsány nejpozději roku 1905 je naprosto nesporné.

Druhý Protokol se zabývá válkou; úvodní slova zní:

„Je nezbytné pro naše účely, aby nepřinášely války žádného územního zisku. Tím budou přesunuty války na hospodářskou kolej a národové pocítí sílu naší převahy v pomoci, které k tomu poskytujeme.“

Kdo pomyslel roku 1896 a 1905, že nové heslo „žádné anexe“ má být použito za války? Snad někdo z nás? Některý státník? Víme, že generální štáby se zabývaly plány a operacemi budoucí možné války. Víme, že státníci, kteří byli si vědomi své zodpovědnosti, pracovali na tom, aby zjednali rovnováhu zájmů, kterou se měly stát války velice nepravděpodobnými. Kdo vyřadil z boje všechny tyto dalekozraké a plánovité lidi jasným programem „žádné anexe“?

Naštěstí dávají nepopíratelné židovské prameny samy odpověď na tuto otázku. „American Jewish News“ z 19. září 1919 přinesly toto sdělení na úvodním místě:

*„Když mluví proroci“
(článek od Litmana Rosenthala)*

Před mnoha lety Nordau prorokoval Balfourův projev. Litman Rosenthal, jeho důvěrný přítel, o tom vypráví v poutavé vzpomínce (Článek začíná na str. 464):

„V sobotu, dni to po konci 6. kongresu, obdržel jsem od dr. Herzla telefonické vyzvání, abych jej navštívil.“

Tento údaj určuje dobu. 6. Sionistický kongres konal se v srpnu 1903 v Basileji. Článek pokračuje:

„Při vstupu do hotelové předsíně setkal jsem se s Herzlovou matkou, která mne přijala se svou obvyklou milou přívětivostí a tázala se mne, je-li nálada ruských sionistů již klidnější. ‚Proč právě ruských sionistů, paní Herzlová?‘, tázal jsem se, ‚proč se ptáte právě na tyto?‘

‚Protože,‘ vysvětlovala, ‚můj syn má svrchovaný zájem o ruské sionisty. Vidí v nich kvintesenci, hlavní životní sílu, židovského národa.‘“

Na 6. kongresu nabídla britská vláda (Herzl a jeho agenti zůstali ve styku s anglickou vládou - *Židovská Encyklopedie*, sv.12, str. 678) židům kolonii v Ugandě ve východní Africe. Herzl byl nakloněn nabídku přijmout, ne jako náhradu za Palestinu, nýbrž jako krok blíže k jejímu získání. Tento bod byl hlavním předmětem rozpravy mezi Herzlem a Litmanem Rosenthalem v Basilejském hotelu. Herzl praví dle onoho článku Rosenthalovi:

„Je rozdíl mezi konečným cílem a cestami kterými máme jít, abychom tohoto cíle dosáhli.‘ Pojednou vstoupil Max Nordau - který se stal nástupcem Herzlovým na poslední Londýnské konferenci - a rozmluva s Rosenthalem se skončila.“

Nechť sleduje čtenář pozorně nejdůležitější část Rosenthalovy zprávy:

„Asi o měsíc později jel jsem obchodně do Francie. Na cestě do Lyonu zastavil jsem se v Paříži a navštívil jsem, jako obyčejně, naše sionistické přátele. Jeden z nich mi vypravoval, že týž večer má dr. Nordau podávat zprávu o 6. kongresu. Přirozeně jsem přerušil svou cestu, abych se mohl zúčastnit shromáždění a slyšel Nordauovu zprávu. Když jsme vstoupili večer do sálu, našli jsme jej přeplněný a

všichni očekávali velkého mistra Nordaua, který byl uvítán při vstupu bouřlivým jáсотem. Aniž se staral o ovace, Nordau počal hned přednášet a pravil:

,Vy všichni přicházíte sem s otázkou, která hoří ve vašich srdcích a kterou máte na rtech a skutečně je tato otázka veliká a velké životní důležitosti: chci ji zodpovědět. Co se chcete otázat, je: jak jsem mohl já - jako jeden z těch, kteří sepsali Basilejský program - jak jsem se mohl opovážit mluvit v zájmu anglického návrhu pokud běží o Ugandu; jak mohli jsme Herzl a já zradit svůj palestinský ideál. Zajisté, že jsme jej zradili a ho zapomněli. Ale poslyšte, co vám mám říci. Mluvil jsem ve prospěch, uvážil a přijal jsem návrh anglické vlády, návrh, který byl učiněn židovskému národu sionistickým kongresem, a mám k tomu důvody - avšak místo svých důvodů chci vám vyprávět raději jistou politickou historku jako podobenství.

Chtěl bych mluvit o době, dnes už skoro zapomenuté, o době, kdy se rozhodly evropské mocnosti vyslat loďstvo proti pevnosti sevastopolské. V té době nebylo ještě Itálie, spojeného království italského. Itálie byla ve skutečnosti jen malým knížectvím sardinským a velká, svobodná a sjednocená Itálie byla ještě snem, horoucím přáním, vzdáleným ideálem pro všechny italské vlastence. Vůdcové sardinští, kteří zabývali se myšlenkou svobodné a sjednocené Itálie a za ní bojovali, byli tři národní hrdinové: Garibaldi, Mazzini a Cavour.

Evropské mocnosti vyzvaly také Sardinii, aby se zúčastnila demonstrace před Sevastopolem a vyslala loďstvo k obležení pevnosti. Garibaldi a Mazzini nechtěli vyslat Anglii a Francii loďstvo na pomoc a řekli: naším programem, naším dílem, ke kterému jsme se zavázali, je svobodná a sjednocená Itálie. Co je nám do Sevastopolu? Sevastopol, není pro nás ničím a je třeba, abychom soustředili všechny své síly na svůj původní program, takže bychom mohli v brzkou uskutečnit svůj ideál.

Avšak Cavour, tehdejší nejlepší, nejschopnější a nejbystřejší sardinský státník, naléhal na to, aby jeho země vyslala loďstvo a s ostatními mocnostmi oblehla Sevastopol a uplatnil svou vůli. Bude vás snad zajímat, zvíme-li, že pravá ruka Cavourova, jeho přítel a rádce, jeho sekretář Hartum byl židem a mluvilo se s rozhořčením o židovské zradě v kruzích, které stály v opozici k vládě. A na jednom shromáždění italských vlastenců volalo se rozčileně po Cavourově rádcovi Hartumovi, jenž vyzván, aby obhájil svá nebezpečná a politická jednání. A on pravil: náš sen, náš boj, náš ideál, ideál, za který jsme zaplatili již krví a slzami, starostmi a zoufalstvím, životy svých synů a smrtelnou bázni svých matek, naše jediné přání a cíl je svobodná a sjednocená Itálie. Všechny prostředky jsou svaté, vedou-li k tomuto velikému a slavnému cíli. Cavour ví zcela dobře, že po bojích u Sevastopolu bude dříve nebo později konána mírová konference a že na této konferenci budou zastoupeny mocnosti, které se zúčastnily bojů. Sardinie nemá sice bezprostřední zájem o Sevastopol, ale pomůžeme-li nyní svým loďstvem, budeme sedět na budoucí mírové konferenci a požívat stejných práv jako ostatní mocnosti, a na této mírové konferenci bude Cavour proklamovat svobodnou a nezávislou, sjednocenou Itálii.

Tak se stane náš sen, pro nějž jsme trpěli a zemřeli, konečně nádhernou, šťastnou skutečností. A jestliže se mne tedy ještě jednou zeptáte, co má Sardinie co činit se Sevastopolem, chci vám přisunovat tato slova jako stupně jednoho

žebříku. *Cavour, Sardinie, obležení Sevastopolu, budoucí evropská mírová konference, proklamace svobodné sjednocené Itálie.*'

Celé shromáždění stálo pod kouzlem Nordauovy krásné, opravdu, poetické a nadšené řeči a jeho elegantní, hudební francouzština uchvátila posluchače radostí skoro smyslnou. Řečník odmlčel se na několik vteřin a obecenstvo úplně omámeno jeho skvělou řečí, tleskalo vášnivě na souhlas. Ale záhy Nordau prosil o klid a pokračoval:

,Ted' tedy nabídla velká, pokroková velmoc Anglie, po pogromech Kišinevských jako důkaz sympatie k našemu ubohému lidu, prostřednictvím sionistického kongresu židovskému národu nezávislou kolonii Ugandu. Avšak Uganda leží v Africe, a Afrika není Sionem a nikdy Sionem nebude, abych užil vlastních slov Herzlových. Ale Herzl dobře ví, že sionistická věc není tak cenná jako přátelské vztahy k mocnosti, jako je Anglie, a tím cennější, protože hlavní zájem Anglie směřuje k Orientu. Nikde není precedenční případ tak účinným jako v Anglii a proto je věcí na výsost důležitou, obdržíme-li z rukou Anglie kolonii a utvoříme tak precedenční případ ve svůj prospěch. Dříve nebo později musí být rozřešena orientální otázka a tato zahrnuje otázku palestinskou. Anglie, která formální politickou nótu zaslala sionistickému kongresu, který je vázán k Basilejskému programu - Anglie bude mít rozhodné slovo v konečném řešení orientální otázky a Herzl považoval za svou povinnost, aby pěstoval cenné vztahy k této velké a pokrokové moci. Herzl ví, že stojíme před hrozným otřesem celého světa. Snad brzy bude svolán jakýsi druh světového kongresu, a Anglie, tato velká, svobodná a mocná Anglie, bude pokračovat pak v díle započatém velkomyslnou nabídkou 6. kongresu. A otážete-li se mne nyní, co bude dělat Izrael v Ugandě, opakuji slova státníka, že Sardinie, použitá však pro nás případ a přizpůsobená našemu názoru. Řeknu vám slova, jako bych vám ukazoval příčky žebříku, který vede vždy výše a výše: Herzl, sionistický kongres, anglická nabídka Ugandy, budoucí světová válka, mírová konference, kde pomocí Anglie bude utvořena svobodná židovská Palestina.'

Jako by mocný hrom zaburácel, zasáhla nás tato slova, trásli jsme se všichni údivem a úctou, jako bychom byli u vidění. A v mém sluchu ozývala se slova našeho velikého bratra Achada Haama, který řekl před Nordauovou předmluvou na prvním kongresu: ,Cítím, že mluvil k nám jeden z velkých, starých proroků, že sestoupila tato slova se svobodných hor Judeje a naše slova hořela v nás, když jsme slyšeli jeho slova, plná zážraků, moudrostí a vidění.'"

Nelze se ubránit údivu, že směl vůbec být tištěn tento článek Litmana Rosenthala. Ale byl tištěn teprve po Balfourově vyjádření o Palestině a nebyl by býval vůbec tištěn, kdyby židé nevěřili, že je část jejich programu splněna. Žid se neprozradí nikdy, dokud nemyslí, že vyhrál hru, teprve pak je mu uveřejnění lhostejné. Pouze židům byl roku 1903 sdělen „žebříkový program“: Budoucí světová válka - mírová konference - židovská Palestina. Když se domnívali, že jsou na vrcholu žebříku, mohlo se o věci veřejně hovořit.

Podobné osvětlení podává svrhnutí ruského cara. Když se tato událost stala známou, vyvolala v New Yorku největší radost a ne-žid světové pověsti proslovil řeč, ve které chválil jistého žida vysoké nacionální vážnosti za to, že připravil svržení carovo penězi,

jimiž byla za rusko-japonské války v Japonsku mezi ruskými zajatci prováděna propaganda. Tato skutečnost byla prozrazena teprve po zdařilém úkladu. Nesmí ujít pozornosti, že posledními, kteří provedli závěrečný akt spiknutí, vrahy Mikuláše Romanoviče, jeho choti, jeho mladých dcer a nemocného careviče, bylo „pět sovětských delegátů“, všech pět židů. Co bylo počato americkým finančníkem, končilo sovětskými delegáty.

Předvídali mezinárodní židé roku 1903 válku? Rosenthalovo přiznání je proto jen zlomkem důkazu. A předvídali ji pouze? Bylo by dobře, kdyby bylo zůstalo jen u předvídání a kdyby se zde nepodávaly jako důkaz také poznatky o tom, že mezinárodní židé tuto válku přivodili.

Pro tento okamžik prosím čtenáře, aby podrželi na zřeteli dva body Rosenthalova článku: „Snad vás bude zajímat, zvíte-li, že pravou rukou Cavourovou, jeho přítelem a rádcem byl žid, jeho tajemník Hartum.“ Tak mluví dokonce i židovský tisk. Kdyby někdo prozkoumal seznam sekretářů mocných ve světě a učinil za jejich jmény poznámku: jeho sekretář - žid, zajisté by vydala židovská protipomlouvačná společnost ADL proti tomu protestní prohlášení. Podle židovského pravidla pro ne-židy platí naprosto to, co je židům po chuti. Kdyby se veřejně psalo o Hartumovi, byl by označen jako „Ital“.

Měli židovští tajemníci, kterých byl před válkou, za války a za mírové konference značný počet, menší schopnosti než Hartum? Nebylo žádných Hartumů v Anglii, Francii, Německu, ba dokonce v Rusku, (ve Spojených státech jejich bylo mnoho), kteří viděli „žebříkový program“? Zapomněl ho Max Nordau v roce 1914 a 1918, viděl-li jej zcela zřetelně roku 1903? Víme, že: „Židé předvídali na Basilejském kongresu nastávající světovou válku.“ Jak mohli znát, ale jistě ne později než roku 1905, politiku „žádné anexe“?

Přišla světová válka. Přišlo i heslo „žádné anexe“. Co tenkrát bylo v židovských světových programech budoucností, je teď minulostí.

V Protokolech nalezneme dva druhy vyjadřovací: „učinili jsme“ a „učiníme“. Mluvili tajný vrchní mluvčí světového programu tohoto roku k svým zasvěceným rasovým druhům, bude muset na mnohých místech, kde mluvčí roku 1896 řekl „učiníme“, říci teď „učinili jsme“. Mnohé se splnilo.

„Budeme se vydávat za osvoboditele dělnické třídy“

- To se stalo a děje se ještě.

„Odvrátíme myšlenky nevěřících k průmyslu a obchodu.“

- To se také stalo.

„Utvoříme silnou centralizovanou správu, abychom měli pevně v ruce všechny státní síly.“

- Je snad všude uskutečněno.

„Postavíme se na svobodomyšlnou stranu všech stran a hnutí a dodáme své řečníky.“

- Stalo se.

„Vynutíme zvýšení mezd a současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb.“

- Stalo se.

„Podkopeme také základy produkce tím, že naočkujeme dělníkům anarchistické ideje.“

- Stalo se.

„Abychom docílili zotročení evropských vlád nevěřících, ukážeme jim svou moc zločiny a násilnostmi, to je hrůzovládou.“ - Prot. 7.

Kdo hledí na Rusko a zpřítomní si chování vedoucích ministrů anglických, francouzských a italských oproti sovětům, a „zotročení“ státníků stále spletitějšími poměry, čím více se jimi zabývají; kdo vidí Evropu, churavící válečnou ránou, jejíž hojení je úmyslně zamezováno - řekne: I to se uskutečnilo!

„Naše plány nezničí najednou všechna stávající zařízení. Pouze jejich použití bude změněné a jejich celá činnost bude upravena dle našich plánů.“

- To se stalo.

„Osedláme si tisk a budeme jej držet pevně na uzdě.“

- Stalo se. Uzda ve Spojených státech je pevně přitažena, o tom by mohl zpívat písničku mnohý skladatel.

„I kdyby chtěl někdo psát proti nám, nikdo mu neotiskne jeho články.“

- To se stalo větším dílem. Stalo se to v plné míře u tisku, který je pouhým obchodem.

„Jako pobídka ke spekulaci povzbudíme u nevěřících snahu po bujném, svůdném způsobu života.“

- Stalo se.

„Každému pokusu o odpor předejdeme tím, že jakoukoli zemi, která se opováží nám se protivit, zapleteme do války s jejími sousedy. Kdyby se měli všichni sousedé sjednotit tak, aby se obrátili společně proti nám, rozpoutáme světovou válku.“ (Protokol 7.)

Výraz „světová válka“ je týž, kterého užívá Nordau a Rosenthal. „Herzl ví,“ praví Nordau roku 1903, „že stojíme před strašným otřesem celého světa.“

„Je třeba, abychom způsobili v celé Evropě a jejím prostřednictvím v ostatních světadílech znepokojení, rozkol a vzájemné nepřátelství.“

- Stalo se.

„To má pro nás dvojí výhodu, neboť touto metodou získáme si úctu všech zemí, neboť budou soudit, že máme moc dle libosti vyvolávat nepořádek a nastolovat opět pořádek.“

- I to se stalo.

Řečník z roku 1896 mluvil pravdu, když hovořil o „důležitých událostech, do kterých se ženeme proudem těžkých krizí.“ Ukázalo se pokud možno pravdivým nejen heslo „žádné anexe“, jak tomu chtěly Protokoly, ale uzrála tím současně i řada dalších

plánů. Heslo „žádné anexe“, jako výraz politické mravnosti, je věcí o sobě: něčím jiným je hlásat „žádné anexe“, ježto se tím ...

„... stanou z válek věci čistě hospodářské a že národové poznají moc naší převahy na pomoci, které poskytujeme.“

Svět spatřoval v programu „žádné anexe“ výraz politické mravnosti; druhý program, který použil tohoto mravního názoru jen jako prostředku, zůstal ukryt.

Je třeba, aby se v této kapitole ještě pokračovalo. Nejprve se vnucuje otázka, zdali, po vyplnění programu Protokolů v tolika podrobnostech, nebyl svěřen mudrci jejich žákům nový Protokol, nějaké prodloužení žebříku, a má-li snad svět očekávat další odhalení. Mohlo by se, stát, že znalost židovských plánů, která je již teď dána, povede k probuzení národů, čímž bude zničen program, nyní platný a znemožněny jednou pro vždy eventuelní programy. Leč před Judou se vynořuje jasná hvězda.

XV. Je židovský „kahal“ nyní „sovětem“?

The Deaborn Independent, issue of 28 August 1920

Sověť není ruským, nýbrž židovským zařízením. Také není moderním vynálezem ruských židů, novou politickou ideou Leninovou a Trockého: je původu starožidovského, je organizační formou, kterou si ustanovili židé po dobytí Palestiny Římany, aby si zachovali svůj odloučený rasový a národní život.

Moderní bolševismus, který byl nyní poznán jako pouhý obal dlouho zamýšlené rány, která měla nastolit vládu jedné rasy, přijal na sebe ihned vládní formu sovětskou, protože židé všech zemí, kteří spolupůsobili na ruském bolševismu, byli od pradávna školeni ve způsobu a stavbě sovětů.

Sověť objevuje se v „Protokolech“ pod jménem „Kahal“. V 17. Protokolu se praví:

„Již nyní jsou naši bratři povinni udat odpadlíky své vlastní rodiny nebo všechny jiné osoby, protivící se ‚kahalu‘. Až přijde naše království, budou museti všichni poddaní sloužit státu stejným způsobem.“

Každý, kdo je obeznámen s nyní žijícím životem židů, ví co znamená denunce odpadlíků. Tvrdost pronásledování, jemuž je vystaven žid přestoupivší ke křesťanství nebo syn nebo dcera pravověrné židovské rodiny, kteří si berou osobu nežidovskou, nemá u ostatního lidstva příkladu. Nedávno brala si mladá, vzdělaná židovka v jednom západním státě USA ne-žida, časopiseckého nakladatele. Od okamžiku, kdy oznámila svůj úmysl, bylo s ní jednáno jako s odpadlicí. Kdyby byla zemřela nejbídnější smrtí, kdyby se byla oddala nejnestoudnějšímu řemeslu, nemohly by být pocity pro takový osud opovržlivější. Byl za ní konán ponurý obřad pohřební a v den své svatby byla národem prohlášena za mrtvou.

Tento případ není ničím naprosto neobyčejným. Jedno z nejvýraznějších líčení najdeme v životě Spinozy, velkého filosofa, kterého židé za dnešních dnů rádi uvádějí jako ozdobu svého národa. Jeho studie přivedly jej k pochybnostem o mnohých rabínských dogmatech, oněch „lidských ustanoveních“, o nichž mluví Nový Zákon. Protože Spinoza byl již váženou osobností, byl na něm zkoušen velice užívaný židovský prostředek, podplacení. Měli bychom si rozmyslet užití slov: velice užívaný židovský prostředek, podplacení - kdyby bohužel nebyla pravdivá. (Nejsme nakloněni vyslovovat potupu z bídáctví. Ale židy psané židovské dějiny poskytují hory důkazů, že podplacení je nejspolehlivější a nejmilejší židovskou zbraní, a co se teď o tom dovídáme, potvrzuje jen, že tomu tak dosud je. Jistý židovský spisovatel, Jakub Izrael de Haan, holandský mluvčí v Jeruzalémě, zjistil nedávno, že podplatitelnost arabského tisku vzbuzuje dobrou naději na zmírnění arabské agitace proti židům. Praví:

„Mezi Araby je živá agitace proti nám, jež nazývají sionistickým nebezpečím. Avšak Arabové, a obzvláště arabské časopisy, jsou přístupné úplatkům. Při této slabosti prohrají v dlouhém závodění s námi.“

Tak byla mladému Spinozovi nabídnuta roční suma 1.000 zlatých, pomlčí-li o svých přesvědčeních a ukáže se časem v synagóze. Odmítl s plným opovržením. Rozhodl se vydělávat si na živobytí broušením čoček pro optické přístroje. Na to byl vypuzen. Tento postup je líčen takto:

„Konečně nastal den vyobcování; nesmírné množství shromáždilo se, aby se zúčastnilo ponuré slavnosti. Počata mlčenlivým a slavným rozsvěcováním jistého počtu černých svící a otevřením stánku úmluvy, kde ležely knihy mojžíšovského Zákona. Tak byla roznícena fantazie věřících pro celou hrůzu scény. Vrchní rabín, starý přítel a učitel, nyní nejrozhořčenější nepřítel odsouzencův, měl pronést rozsudek. Stál zde, bolestí dojat, ale neoblomný; lid patřil na něho s očekáváním v očích. Vysoko nahoře stál kantor a zpíval hlasitými žalostnými zvuky slova zatracení; s jiné strany mísily se tyto tóny s pronikavými zvuky trubky. Nyní byly obráceny černé svíce, a tající vosk stékal, kapka za kapkou, do velké, krví naplněné nádoby.“

Lewes: Biografické dějiny filozofie

Pak přišlo konečné prokletí:

„Podle rozhodnutí andělů a svatých vylučujeme tě, Baruchu de Spinozo, proklínáme tě a zapuzujeme tě v souhlasu se stařešinami a veškerou svatou obcí, v přítomnosti těchto svatých knih: při 613 přikázáních v nich obsažených, kletbou, kterou proklel Josua Jericho, kletbou, kterou vyslovil Elisa nad dětmi, a všemi kletbami, které stojí psány v knihách. Budiž proklet ve dne, budiž proklet v noci. Budiž proklet ve spánku a budiž proklet v bdění, budiž proklet při východu a budiž proklet při vstupu. Nechť mu Pán neodpustí, nechť rozpoutává se stále zloba a hněv Páně proti tomuto muži a vloží na něj všechny kletby, které stojí psány v knihách Zákona... A my nařizujeme, že nikdo nesmí s ním mluvit ani slovy úst, ani písmá, ani mu prokazovat jakoukoliv přízeň, ani s ním bydlet pod jednou střechou, ani se k němu přiblížit na čtyři lokte, ani číst písmo jím napsané.“

Pollock: Život Spinozův

„Když byla vyslovena všechna tato hřmějící slova, byla pojednou všechna světla ponořena do krve, a zazněl výkřik náboženské hrůzy a prokletí ze všech úst; a v slavnostní tmě a k těmto slavnostním kletbám volali: Amen! Amen!“

Prof. J.K. Hosmer: Židé

To je vysvětlení ke kapitole „denunciace“, vrhající jasné světlo na tíhu, jež spočívá na židech, kteří by se chtěli veřejně postavit společensky nepřátelským ideám svého národa, ale netroufají a neodvažují se s ohledem na trest, který by je očekával.

Denunciace má se použít, jak rozkazuje prot. 17. proti každému, kdo projeví vzdor proti „kahalu“, nebo-li starému sovětskému židovskému systému.

Po zničení židovského státu Římany židé podrželi v patriarchovi, toto národní středisko bylo podrženo v osobě „knížete vyhnanství“ nebo exilarchy, což je úřad trvajícím patrně dosud, zastávaný, jak někteří věří, jistým americkým židem. Přes všechno ujišťování o opaku židé nepřestali být jedním národem, to je vědomě účelovou rasovou skupinou, lišící se ode všech ostatních, s účely a ideály, které jsou přísně židovské, od židů židům, na rozdíl od ostatního lidstva. Že tvoří jeden národ uprostřed národů, nejen vysvětlují zodpovědní židovští myslitelé, nýbrž výslovně zdůrazňují: jsou tudíž v úplném souzvuku se shledanými skutečnostmi. Žid chce nejen žít odloučeně od ostatního lidu, nýbrž on žije ve svém národu proti jiným národům a snaží se, aby žil pokud možno nejvíce pod svými vlastními zákony. V Novém Yorku židé dnes dosáhli zřízení

vlastního soudnictví k vyřízení svých záležitostí podle svých vlastních zákonů. To je přesně totéž jako princip sovětsko-kahalový.

Prvním stoletím počínajíc, jak možné číst v „*Židovské encyklopedii*“, byla „obec“, „shromáždění“ nebo „kahal“ střediskem židovského života. Tak tomu bylo již za dob babylónského vyhnanství. Naposledy objevil se kahal oficiálně na mírové konferenci, kde židé, v souhlase se svým světovým programem - jediným programem, který prošel s plným úspěchem a nezměněn mírovou konferencí - zajistili si právo na kahal pro záležitosti správní a kulturní, které bylo připojeno k tolika jiným výsadám v zemích, kde se pozastavovali lidé nad jejich dosavadní odloučeností.

Polská otázka je otázkou čistě židovskou, a nezdár Paderewského jako státníka byl pouhým následkem jeho postavení pod židovské vlivy. Rumunská otázka je taktéž otázkou židovskou a všichni Rumuni hovoří o Spojených státech jako „Židovské zemi“, protože se dozvěděli od svých politiků o silném tlaku, vykonávaném americkými židy proti jejich zemi, tlaku, který se vztahoval na skutečné rumunské životní podmínky a přinutil Rumunsko, aby podepsalo smlouvy právě tak pokořující jako byly ty, které kladlo Rakousko Srbsku a ze kterých povstala světová válka. Židovská otázka je patrná nad všemi silami, které vyvolaly válku, a nad všemi překážkami proti míru, které prožil svět.

Pod kahalem, nebo-li starým sovětem, žili židé pro sebe a vládli sobě tím, že vyjednávali se zemskou vládou jen prostřednictvím svých zástupců. Byl to komunismus ve výraznější formě, než v jaké kdy se objevil v Rusku. Výchova, zdravotnictví, dávky, rodinné záležitosti, vše stálo pod bezpodmínečným panstvím několika málo mužů, kteří tvořili vlastní úřad. Tento úřad nebyl - a to platí také o nynější židovské vládě rabínů - časově omezen, a úřad probíhal často v nepřerušném následnictví mnohými pokoleními. Veškerý majetek byl společný; to ovšem nevadilo vůdcům, aby se stali bohatými. Tyto kahaly, nebo-li sověty, existovaly v Římě, ve Francii, v Holandsku, v Německu, v Rakousku, v Rusku, v Dánsku, v Itálii, v Rumunsku, v Turecku a v Anglii. Ve Spojených státech vyvinula se tato idea ve spojení se synagógou a národní i mezinárodní společností židovskou.

Kahal je tradiční židovskou politickou ústavní formou pro rozptýlení rasy mezi národy. Jeho mezinárodní charakter projevuje se ve vyšších úřadech; tyto vzrostly v té míře, jak se židé rozšířili po světě. *Židovská encyklopedie* jmenuje „radu tří zemí“, „radu čtyř zemí“ a „radu pěti zemí“, jež představovaly v dřívějších dobách mezinárodní spojení. Ale jako při všech takových zprávách, je v novější době těžké zřetelně nahlédnout do těchto zařízení. Poslední sionistický kongres v Londýně, kde byla patrně vyřízena mnohá záležitost - byť i nikoli ovšem ve veřejných schůzích - která se vztahovala na židy všech zemí, tento kongres mohl by být nazván „radou pětatřiceti zemí“, neboť delegáti přišli z nejbližších končin: z Japonska a Jižní Ameriky, z Persie a Nového Zélandu. Účelem světových úřadů bylo dát židům jednotný ráz a zprávy o jejich zasedáních zasahují do dalekých století.

Co povstalo v Rusku, není tudíž ničím novým. Je to vládní forma, vnucená nežidovskému Rusku židovskými revolucionáři, ve které je židovstvo školené od nejranějších časů svého styku s ostatním lidstvem. Sovětské Rusko nebylo by vůbec možné, kdyby 90 procent sovětských komisařů nebyli židé. Právě tak sovětské Maďarsko, nebýt Bély Khuna, tohoto velerudého, a jeho 24 komisařů, z nichž bylo 18 židů. Židé jsou jedinou národní skupinou vycvičenou ve zřizování a spravování kahalů - sovětu.

Telegram *United Presse* z 12. srpna 1920 vrhá světlo na vnitřní příbuznost sovětského systému a židovských duševních vloh. Telegram vypráví o polských městech a vesnicích, obsazených při postupu bolševických sil:

„Místní židovské obce zřídily prý již sovětské a komunistické správy.“

Přirozeně. To je v nápadném rozporu s tím, co stále se povídá v tisku o utrpení židů pod sovětskou vládou a o jejich ošklivostí nad rudými. To však, čeho se nejčastěji dočítáme ve velkých časopisech, je čistou a prostou židovskou fintou - zprávy očitých svědků si naprosto odporují. Člen americké „pomocné akce“ oznamuje, že pomocná akce bývá v Polsku často zmařena, protože židovští majetníci domů požadují neslychané nájemné za své místnosti. Jiný konstatuje, že ačkoliv se zvýšilo jízdné na drahách desateronásobně v okresech, kde panuje hlad, nejlepší a nejvýše tarifované vlaky používají výhradně židé. O své cestě Maďarskem nemají již peněz, ale židé je mají.

„Vždyť američtí židé si oškliví Trockého a sovětismus.“

- slyšíme někdy namítat. Skutečně? Na straně 9. amerického časopisu *„Židovský svět“* z 30. července 1920 spatřujeme psaní s podpisem Mrs. Samuel Rush. Jeho nadpis zní: „Stydíme se opravdu za Trockého?“ Několik vět z tohoto psaní zní:

„Slyšela jsem nedávno více stížností od nakladatelů židovských časopisů, že je nyní žid vykřičen jako radikální. Právě tak jen prolejeme slzy nad touto rasovou zvrhlostí - nutno, abychom přece poněkud uvažovali: Trocký byl vždy líčen jako vzdělaný člověk, který studoval světové hospodářství, jako mocný činný vůdce a myslitel, jenž jistě bude stát v dějinách jako jeden z velkých mužů, které naše rasa dala světu. Málo kdo mezi námi ještě pochybuje, že za těmi nesmysly, které se píší o Rusku, stojí velká pravda, že Rusko trvá v onom nevyrovnaném stavu, jež vždy doprovází znovubudování. Za zdánlivým nepořádkem tkví plán, a ze zhroucení povstane pořádek. Nebude to žádná země utopii, ale vláda tak dobrá, jak ji mohou zbudovat oni nesporně vysocí duševní praktičtí idealisté, stavějící na Rusku s tím nutně nedokonalým lidským materiálem, s nímž musejí pracovat.

A jeden z vůdců je Lev Trocký - je třeba, abychom se opravdu za něj styděli?“

Nesporně nestydí se tato dáma za Trockého - Bronsteina. Nebo vezměte soudce Harry Fishera z Chicaga. Zatímco bral plat za svůj soudcovský úřad, Fisher cestoval ve službách židovské pomocné akce po světě. Brzy po svém odcestování změnil plány a přistál v Rusku. Ve více rozmluvách tvrdil, že směl do Ruska jen s podmínkou, že se nebude starat o politické věci. Stejná podmínka mu nebyla asi dána při jeho návratu do Spojených států, neboť vystupuje zřejmě jako zastávce úplných obchodních vztahů s ruskou sovětskou vládou. Podle chicagské „Tribune“ praví souhrnem:

„Nutno ponechat Rusko samo sobě. Bude vhodné opět navázat obchodní styky s Ruskem. Bolševická vláda má pevné základy. Zatímco existuje jen 700 tisíc členů komunistické strany, stojí sedláci, čítající asi 100 milionů, semknutí za vládou Leninovou.“

Mezi sovětskými plány, za nimiž prý stojí semknuto sto milionů sedláků, jsou také další - je to obzvláště zajímavé vzhledem ke skutečnosti, že soudce Fisher je soudcem u chicagského soudního dvora.

Vypravuje:

„Před jistou dobou se rozšiřovalo, že jsou ruské ženy národním majetkem. To není pravda, ale lehkost, s jakou se provádějí sňatky a rozvody, je příznivá rychlé změně. Každý, kdo chce vstoupit v manželský stav, jde na radnici, jak bychom to my nazvali, a záznamům pro sňatky. Chuť ke sňatkům je veliká. Potřebují-li dva lidé nutně oděvu a potravu, smluví se někdy, že se vezmou na jeden den. Druhého dne jsou opět na radnici a k záznamům. Tentokrát zanesou jejich jména do knihy rozvodů. To vše, čeho je potřebí, aby se mohli rozejít, a měli k tomu ještě dobrý oběd.“

Soudce Fisher z Chicaga, který se vrátil z pomocné akce ze zahraničí, je očividně také jedním z těch, kteří se nestydí za Trockého.

Také Max Pine, mnoholetý sekretář spojeného hebrejského obchodu v New Yorku, byl v sovětském Rusku jako „dělnický zástupce“. Také on vypravoval mnoho dobrého o sovětech, mezi jiným i nápadný rozpor, že se totiž židům v Rusku, i těm kteří nejsou bolševiky, daří velice dobře!

Slyšeli jsme výroky tří osob z velice různých životních kruhů, ale každá projevovala přirozenou zálibu v kahalů nebo sovětu, obdiv nad jeho metodami a zřejmou blahovůlí pro jeho vládce. Neboť sovětský systém je nejdokonalejší formou vlády libovůle a sňatkové zákony sovětského Ruska jsou v plném souladu s programem Protokolů:

„Zničíme vliv rodinného života nevěřících“.

Zdaří-li se sovětu-kahalů ruskému úplně podkopat ruský rodinný život, je velice sporné. Sovětský systém má tutéž slabost jako Protokoly: je to mravní zpuštění, šířící se jako rakovina, až se sama zničí pomocí zařízení, které přepadla.

Spatřováno ve světle Protokolů, dnešní Rusko jistě nepředstavuje židovský stát, najisto však židovskými bojovými silami dobytý stát nežidovský. V Protokolech se udávají tři stupně postupu. První je tajné zničení státní jednoty rozšířením svůdných a rozkladných idejí. K této práci bývá použito také nežidovských agitátorů. Když tyto ideje dostatečně působily, aby zničily společnost a přivodily krizi, vynoří se - jako v Německu - síly, působící dosud v skrytu, náhle na povrch, uchopí uzdu a řídí převrat. To se stalo v Německu bezprostředně po zhroucení, které následovalo po příměří, ale Němci poznali již před tím vliv židů na všechna střední místa říšská - a tak netrvalo dlouho, a židé museli opět zmizet z viditelných politických míst. Také v Rusku vrhli se židé okamžitě na vládní moc a podařilo se jim v ní se udržet. Tento postup začal nátlakem Kerenského-Krebse na cara, aby složil korunu a trvá dále pod Trockým, kterého vojska sedí Evropě na hrdle.

Ale dobytí země, jak se o ně pokusili v Německu, a jak se jim podařilo v Rusku, není ještě konečným cílem programovým. Je to pouze začátek otevřeného a veřejného průběhu. Kahal-sověť má namířeno na úplné zhroucení společnosti, na úplné rozdrobení každé spolupráce a každého spojení, na absolutní vládu v každém malém okrese předepsaným způsobem, až celá země leží bezmocně poražena v rozptýlených sutinách. Tento postup zahrnuje v sobě také rozklad průmyslového života, jakož i rekrutování ne-židů do vojska a všeobecné zničení mravnosti a pořádku. Toť Protokolový program ve své poslední fázi, dříve než počne znovubudování, které učiní z dobyté země židovský stát. Svět nezažil dosud tuto poslední fázi, jež nenastala dosud ani v Rusku, ale až se ruský lid vzpomene na svého omámení, do něhož byl stržen, k této fázi nedojde. Židovské hlasy sice halasně prohlašují, že sovětské Rusko je na pevných základech. Ale rozho-

dující hlas o konci má Rusko, a to dosud nepromluvílo. Již dnes třese se lidstvo před probuzením skutečného Ruska a před strašnou odplatou na sovětech.

Program Protokolů stál ve francouzské revoluci těsně před vítězstvím, ale její mravní zdivočelost ji sama zničila. V Rusku dospěl program konečnému úspěchu o krok blíže, ale i tam ztroskotá o svůj výsměch mravnímu zákonu. V této době popírá se židovská otázka v Rusku a Polsku, a síla židovských bojových sil je podporována největší měrou Spojenými Státy americkými. Pak se nelze divit, nazývají-li malé východoevropské státy, bojující o svůj život proti židovským osidlům, naší zemi „zemi židů“.

„Ukážeme svoji moc státu,“ praví Protokoly. „Abychom dokázali zotročení nevěreckých vlád svým prostřednictvím, ukážeme jedné z nich svoji moc násilnostmi, to je hrůzovládou.“ - Prot. 7.

Jeden nežidovský stát evropský po druhém musel stáhnout svá vojska z Ruska. Jeden vedoucí ministr po druhém v Evropě dal si svázat v ruské otázce ruce. A nyní musí přihlížet, jak malému Polsku, právě druhé zemi na listině sovětských obětí, hrozí nejtěžší pomsta za to, že se opovážilo bránit svou nezávislost proti židovské moci. Rusko muselo trpce pykat od židů za svůj pokus o nezávislost; na řadě teď je Polsko. Požár má zachvátit celý svět, jak doufají židé východní Evropy a mnozí američtí židé.

Kdyby panující světoví židé chtěli osvobození ruského národa, kdyby chtěli mít udušen šířící plamen bolševický, a kdyby chtěli učinit konec židovské účasti na všech revolučních hnutích země, dokázali by to v jednom týdnu. Co se dnes odehrává, děje se s vědomím a vůlí židovských světových mocností. Není dnes přání, aby se hnutí odbourávalo, jak je zapuštěno v značné míře u amerického židovstva. Je to program „ukázat jednomu státu svou moc“, a jeho se uposlechne. Toto „ukázání“ má však dvě stránky: ukazuje sice moc, ukazuje však také národ, vykonávající tuto moc, a snad jednou bude si tento národ přát, aby byl nikdy po ní netoužil, aby ji byl nikdy nedosáhl a nepoužil.

Kdo by chtěl přezkoumat bystrost úsudku lidských základních vloh, jak je vyjádřen v Protokolech, nechť pozoruje někdy účinek bolševismu na svou vlastní osobu. Jistě existuje jistý druh obdivu ve všech vrstvách amerických ne-židů pro onu ránu, kterou zasadili Lenin a Trocký na základně tak masivní. Její odvaha, její schopnost udržet se navzdory tolika odporným silám, nalezla nedobrovolné uznání.

Při tom srovnajme místo z 10. Protokolu:

„Masa pociťuje obzvláštní úcty a lásky k politickému géniovi moci, a řekla o všech věcech, rázně provedených: ‚Sprostě, ale obratně provedeno! Finta, ale pěkně hraná. Nestoudné, ale velkolepé!‘ Počítáme s tím, že použijeme všech národů k založení díla námi zamýšleného. Zprvu musíme si zajistit službu odvážných a nebojácných agentů, kteří odstraní všechny překážky na naší cestě. Provedeme-li svůj státní převrat, řekneme lidu: ‚Vše šlo špatně, všichni trpěli. Odstraníme vaše utrpení: nacionalismus, zemské hranice, rozdílnou měnu. Ovšem můžete si o nás utvořit svobodný úsudek, ale bylo by nespravedlivé, kdybyste tak učinili dříve, než jste nám dali příležitost, abychom vám ukázali, co chceme a můžeme.‘“

Chytře vymyšlené, a tak se také dosud vždy postupovalo. Ale nevyhnutelně musí zasáhnout silný protitlak. Praví původcové a pravé úmysly hnutí, skrývajícího se za

bolševismem, vyjdou na světlo. Pak lidstvo rozdrtí světový program v okamžiku, kdy tento se domníval, že stojí bezprostředně před vítězstvím.

Ruský kahalový sovětský systém vrhne na tento světový program jasnější světlo, než učinily dřívější pokusy. Pět pokolení vidělo francouzskou revoluci v jejím bludném osvětlení, které ji dovedli dát lidé. Nyní víme, že to nebylo dílo francouzského národa, nýbrž zlomyslný čin menšiny, která chtěla vnutit francouzskému národu tentýž plán, který zaměstnává nyní nás. A právě francouzský národ porazil konečně takzvanou francouzskou revoluci. Ale od té doby nemůže se Francie zbavit židovské vlády jako výsledku onoho převratu dobře organizované menšiny.

Ruská revoluce nepřejde do světových dějin s nimbem stejně romantickým. Svět ví, co je v ní; brzy se dozví, čími penězi a čím duchem byla prováděna a dokončena a z kterého světadílu přišel hlavní podnět. Ruská revoluce je původu rasového, ne politického nebo hospodářského. Pod svým prolhaným socialismem a pod prázdnými frázemi o „sbratření lidstva“ se skrývá ostře vymezený plán snahy po rasové světovládě, která hledí rozšlapat zdravý rozum a společný zájem umravněného lidstva.

O původu sionských Protokolů podává zprávu pařížský časopis „La vieille France“:

„Spis, uveřejněný pod jménem ‚Tajemství sionských mudrců‘ v roce 1905 pochází z pera rabbiho Ashera Ginsberga, zvaného Achad Haam. V hebrejské řeči jej sepsal v devadesátých letech minulého století v Oděse pro tajný spolek jím založený, B' ne Mosne. Roku 1897 byl tento spis přeložen do francouzštiny a přednesen na sionistickém kongresu v Basileji. Opis francouzského překladu dostal se již roku 1897 prostřednictvím šéfa zahraniční ruské policie Raskovského do rukou ruského ministerstva vnitra. Profesor Nilus pořídil ruský překlad, který odevzdal veřejnosti roku 1905 ve druhém vydání své knihy ‚Velké v malém a Antikrist jako nejbližší možnost‘.“

Jeden exemplář této knihy je v britském muzeu v Londýně s přírůstkovou značkou z 10. srpna 1906.

XVI. Jak se dotýká židovská otázka polnohospodářství

The Deaborn Independent, issue of 4 September 1920

Každý zná židovskou pozemkovou lichvu - tato však netvoří pouze jediný židovský „pozemkový program“. Následkem židovské spekulace v pozemkovém majetku se v posledních patnácti letech úplně změnil charakter amerických měst a ve východních městech bylo zjištěno, že nedávné neslýchané a vyděračské zvýšení nájmu bylo z větší části dílem židovských majitelů domů. Guvernér jednoho z našich nejdůležitějších obcenství nebyl nakloněn výnosu, který by byl upravil nájemy. Jeho váhavost byla podporována velice ostrým nátlakem, který byl na něho vykonáván prostřednictvím nejzávažnějších židovských zájmů v jeho státu i ve státech sousedních. Konečně rozhodl se přece podepsat tento výnos a dát mu zákonnou moc a to na základě osobních dotazů a pátrání svých úředníků. Ve stech případech bylo totiž zjištěno, že bylo mezi židovskými domácími běžnou praxí, přenést týž pozemek po řadě na všechny členy rodiny a každá změna majitele byla pak pohnutkou k novému zvýšení nájmu. Oči lidí byly různým způsobem otevřeny pro židovskou otázku. Právě líčený postup dal státu guvernérovi prohlédnout.

Zatím však není to zvláštní vlastnost pouze židovských majitelů domu; i nežidovští domácí použili téže finty. Ale domovní majetek je židovskou doménou; žid je domácím pánem Ameriky. Všichni pachtýři a nájemníci američtí, vyjma na Západě, mohou to potvrdit.

Také není domovní majetek naprosto ničím zavrženímhodným, pokud není antisociálním a antiamerickým. Zde vězí však háček. Mnohá z nejstarších a posvěcených míst amerikanismu na Východě ztratila úplně svůj vlastní charakter vpádem ne „cizinců“, nýbrž židů.

Čím více dovídáme se o tomto vpádu, tím více musíme nedůvěřovat číslům udávaných židy o židovském obyvatelstvu ve Spojených státech.

- Kdo věděl, že jediná národnost, bránící vládě Spojených států v kladení otázek o přistěhovatelství, jakož i o příjmové statistice, je národnost židovská?
- Kdo věděl, že chce-li vláda se Spojených států dozvědět něco o židech, je nucena obrátit se k statistikám, které obdrží svůj materiál od židů?

Tvrdí-li některý národ, že není - jak to činí židé - zvláštním národem a nemá zvláštní národní statistiku, kterou by mohla učinit přístupnou vládě na úřední požádání - proč jedná pak jako zvláštní národ a vede své vlastní záznamy? židé Spojených států, právě tak jako židé všech evropských zemí, jsou národem pro sebe, s vlastní vládou, politikou a úředním spojením; a vláda Spojených států vyjednává s židovskou vládou v Americe prostřednictvím zvolených židů - o tom netřeba pochybovat.

Pohled na rychlou změnu tak mnohých amerických měst ve všech dílech země vede k přesvědčení, že židovské statistiky, vedené židy a určené pro informování ne-židů, představují skutečnosti úplně falešné, a toto přesvědčení zesílí ještě zkušeností, že statistiky vyhotovené židy pro nežidovské účely jsou velmi rozdílné od statistik, určených pro židovský svět vnitřně.

Záliba v domovním majetku dá se vysvětlit sklonem židů k spekulaci a jak známo, stal se pozemkový majetek hlavním oborem spekulace, třeba že je to zavrženímhodné a

hanebné. Nemůžeme odsoudit židy, stanou-li se majiteli domů, byť i nejvýznamnějšími; netřeba je příkřeji odsuzovat než jejich nežidovské spoluvíníky pro zneužití, které prováděli v tomto řemesle. Je to však věcí americkou, aby se nestala města, o nichž se učí naše mládež ze školních knih, že je má považovat za rodiště svobody a vysoké hrady Američanství, finančně a politicky semitskými městy a dodávkovými okresy pro světový bolševismus.

Donedávna se žid nestaral o venkov. To je příznačné. Žid není rolník. Byly vydány značné částky, aby jím byl učiněn, ale produktivní hospodářství nemělo dosud pro něho žádného půvabu a nemá ho dosud. Váží si pozemku, který dodává zlato z dolu a který vynáší rentu. Země, poskytující pouze brambory a pšenici, ho nezajímala ještě nikdy.

Otázka půdy byla sice v zemích jako Polsko a Rumunsko převážně židovskou. Ale žádný zákon proti židovskému nabytí půdy jí v nemohl těchto zemích účinně zamezit, aby nevykořistila celé provincie. Ne, že by židé bažili najmout si půdu. Dávali přednost najímání pachtýřů. Zastíráním a nežidovskými zadáky dovedli vždy dosáhnout rozhodování o půdě a nad půdou, a ovládnutím sedláků mohli uspořádat poměry tak, jak se jim hodilo. To také činili. Tak vypadá tedy židovská otázka v těchto zemích. Získání půdy ne pro hospodářské účely, nýbrž proto, aby zabavili v zemích, provozujících hospodářství, hlavní prameny blahobytu a aby oddělili masy od jejich přirozených, domácích vůdců.

V zemích, kde existuje usedlá nebo duchovní šlechta, v níž lid spatřuje své vůdcovství, program židovstva sledoval vždy dvojí účel: odstranit vůdcovství tím, že se zmocní půdy. To přináší jeden užitek: přihlédneme-li však k provedení plánu, vychází vždy ještě něco jiného než zisk. Rafinovanou stránkou židovského plánu světovlády je, že jeho provedení nevyžaduje obětí jako jiné plány, nýbrž že v každém oddílu svého provádění přináší velký užitek - čím větší je jeho průběžný úspěch, tím jistější je také vyhlídka na dosažení cíle.

V Americe nebyla aristokracie při dobytí země, kterou by bylo třeba vypudit. Židovská činnost ve Spojených státech se až donedávna omezila na kontrolu plodin po žních; židovské zájmy nesměřují tak řečeno k honbě na kožešinová zvířata, nýbrž k obchodu s kožešinami.

Hovoříme-li právě o kožešinách: věc jeví se opravdu směšnou, sledujeme-li, jak se někdy utváří. Za války bylo natropeno mnoho hluku o Německém ovládnutí amerického kožešinového trhu. A skutečně byl americký kožešinový trh ovládnut z Německa; ale ne Němci, nýbrž židy! Pak bylo zase horlivě pečováno, aby tento „německý“ obchod byl uchopen, vyvlastněn a převeden na Američany. Američané, kteří tento obchod koupili, byli židé! Skutečné majetkové poměry se nikdy nevyměnily; zisky nacházejí cestu před tím, jak po tom do kapes „mezinárodních“. Ale kožešiny byly jen příkladem. Židovský zájem nesměřuje k tomu, aby sklídl zrní, nýbrž aby s tímto zrním obchodoval. Co Spojené státy nutně potřebují, je příručka „Židovského finančníka“, aby mohl lid vyhledávat v té knížce, čte-li: ten a ten způsobil závěru obilí nebo vázanost obilí. Tito finančníci, kteří si přivlastnili blahobyt, vyrobený Američany a kteří nutí nyní americké spotřebitele, aby platili a platili a zase platili, mohli své dílo volně a otevřeně provést při úplné slepotě amerického čtenáře novin. Neboť, podávají-li americké časopisy věrohodné zprávy, že tento muž je Ital, onen Polák, třetí Angličan, nikdy neřeknou, že čtvrtý je židem. V každém městě, ať malém nebo velkém, je pohotově

židovská organizace, aby tomu zabránila, a to se děje násilnými prostředky, kopajícími hroby americkému ideálu svobody.

Tak náležel před nedávnem plán ve Spojených státech prostě v teorii, aby zboží bylo zachyceno přesně v bodu své cesty od výrobce k spotřebiteli, kde bylo možno z něho vytlouci nejvyšší zisk a docíleno jeho ovládnutí. Lid neplatil svými penězi za užitečné a potřebné služby, nýbrž za zabavení zboží zprostředkovatelem!

Teď povstal nový výdělečný druh ve Spojených státech. Židovských milionů používá se teď k získání nesmírných ploch americké půdy. Dříve spokojili se „kontrolováním“ bavlny, jako se kontroluje denní chléb, ale teď směřuje snaha k tomu, aby získali bavlníkovou půdu. Operace se pečlivě tají, skoro výhradně jsou nastrkovaní nežidovští zadáči; kdo však sleduje stopu všemi falešnými a slepými uličkami, naráží nakonec na mezinárodního žida, kterého trůn stojí v Londýně.

Mnoho židů psalo časopisu „*Deaborn Independent*“, že nevědí nic o židovsko-rasových plánech světovlády. Můžeme jim to rádi a ochotně věřit. Jediným účelem tohoto časopisu je, aby o tom byli zpraveni. Ale jistě každý žid pocítuje zadostiučinění v postupném hnutí svého národa k moci. Na tento pocit spoléhá naprosto mezinárodní žid, a protože tento pocit je všeobecně rozšířen, je mezinárodnímu programu zajištěna nejvyšší míra úspěchu za nejneopatrnějšího nebezpečí nezdaru. Židovskou státní formou není lidovláda, nýbrž vláda libovůle. Ovšem že průměrný lid o tom nic neví. Proč však laje nežidovi, který mu to chce říci? Neuzavře-li se žid úmyslně proti důkazům tohoto spisu, nalezne ve svém vlastním vedení dost potvrzení hlavních důkazů a bude pak snáze schopen spolupůsobit na řešení židovské otázky.

S obdivem pro chápání redaktorských povinností některými lidmi, četl „*Deaborn Independent*“ některé přetisky svých článků. Překlady jsou houfně rozšířeny hlavně v řeči „jiddisch“ mezi židy, kteří anglicky nerozumějí, a tyto články nejen že nesouhlasí s originálem, nýbrž obsahují i celé statě, které vůbec nejsou v originálu obsaženy. Bojí se snad, že by mohl tyto články číst průměrný žid? Ti, kdož chtějí utvořit základnu pro řešení židovské otázky v Americe, nepřejí si nic jiného, než aby každý žid ve Spojených státech poznal tyto články dopodrobna. Již dlouho byl žid svými vůdci klamán.

Existuje tedy jasná a dost daleko dospělá snaha, dostat do rukou bavlníkové pozemky Spojených států. Prvním krokem bylo tlačení tržní ceny těchto pozemků pokud možno hluboko. Tento nátlak byl proveden jistými bankami, které omezily úvěr pěstitelů bavlny. Říká se jim, že jim bude úvěr odepřen, zvětší-li osevnu plochu pro bavlnu. Sazení bavlny má klesnout, zatímco mají stoupat její ceny; užitek neměli farmáři, nýbrž ti, kteří měli bavlnu v ruce od prvního trhu až ke spotřebiteli. Výnosnost bavlnářského pěstování byla snížena, zatímco se stala spekulace s bavlnou tím výnosnější. Obecenstvo muselo dát peníze, za něž židovští vládcové koupili půdu. Zkrátka, stalo se výnosnějším prodávat bavlníkové pozemky než bavlnu.

Tato zjištění omezují se úmyslně na obchod s bavlníkovými pozemky. Židovští finančníci v New Yorku a Londýně mohli by podat vysvětlení, i kdyby o tom nic nevěděli židovští časopisečtí nakladatelé a rabíni. O tomto vývoji dávno věděly jisté obchodnické třídy, někteří museli je dokonce podporovat pod tak zvaným tlakem poměrů, ale nemohli si vysvětlit význam tohoto vývoje. Teprve před nedávnem vysvětlil se význam mnohých událostí význačnějším nežidovským kupcům Spojených států. Mnoho k tomu přispěla válka, která jim otevřela oči.

Jako Protokoly, známé zvláštní dokumenty, se svým pevným sevřením všech životních prvků, nepřehlédly ani pozemky ani půdu. Pozemkový program je obsažen v 6. Protokolu, jednom z nejkratších, který uvedeme zde v plném rozsahu, abychom ukázali jeho vztah k dřívějším údajům:

„Brzy počneme zřizovat obrovské monopoly, obrovské nádrže jmění, na nichž budou závislí až do jistého stupně i velké majetky nevěřících, takže se zhroutlí v den, který bude následovat po politické katastrofě, právě tak jako státní úvěr. Zde přítomní ekonomové musí pečlivě uvážit význam tohoto plánu. Všemi prostředky musíme postavit do pravého světla význam své vrchní vlády a vydávat ji za ochránkyni a dobrodějku všech, kdož se nám dobrovolně podrobí.

Aristokracie nevěřících, jako politická moc, je odstraněna. K ní nemusíme již brát zřetele. Jako vlastnice půdy je nám však potud obtížnou, protože je tím ve svém životě nezávislou; proto je třeba, abychom ji oloupili v každém případě o majetek půdy. Nejlepším prostředkem k tomu je zvýšení daní a hypotéčního zadlužení. Tato opatření uvedou pozemkový majetek v bezpodmínečnou závislost. Nemohouce udržovat svůj život malými dědictvími, aristokraté zmizí brzy mezi nevěřícími.

Současně musí být důrazně podporován obchod a průmysl a zvláště spekulace jakožto činnost, která má působit jako protiváha proti samostatnému průmyslu. Bez spekulace prospíval by průmysl přírůstkem soukromého kapitálu a zlepšení stavu polnohospodářství tím, že by osvobodily pozemek a půdu od zadlužení u hypotéčních bank. Průmysl musí zbavit zemi jak dělníků tak i kapitálu, aby ve spojení se spekulací svedl peníze veškerého světa do našich rukou a tím stlačil nevěřící do řad proletariátu. Pak musí se před námi sklonit, aby mohli vůbec žít.

Abychom zničili každý zdravý výdělečný život nevěřících, musíme jako dráždič dlo spekulace stupňovat u nich touhu po všem možném druhu přepychu. Vynutíme stoupaní mezd; tyto budou však pro dělníky bez užitku, protože způsobilé současné stoupaní cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že je to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka. Dále podkopeme hluboko a uměle pramen tvořivé práce tím, že naočkujeme dělníkům anarchistické ideje a povzbudíme je k požívání alkoholu. Současně se postaráme, aby všechny duchovní síly nevěřících byly ze země vypuzeny.

Abyste skutečný stav věcí nebyl včas nevěřícími poznán, budeme jej maskovat zdánlivými snahami ve prospěch pracujících tříd a rozvineme velké hospodářské boje o principy, pro něž se provádí živá propaganda prostřednictvím našich hospodářských teoretiků.“

Ale tím ještě není program vyplněn, jde dále. Židovstvo bude trpět i monarchy, pokud je bude potřebovat. Bezpochyby to bude anglický trůn; který musí být opuštěn jako poslední; neboť cítili se anglické vědomí na jedné straně poctěno tím, že je patronem židovstva, aby se stalo spoludědicem požehnání, které z toho plyne, bude zde z druhé strany dle židovského názoru velice příznivá okolnost k použití této světové říše k podpoře židovských účelů. Ruka ruku myje a toto společenství potrvá tak dlouho, až Juda bude připraven, aby přepadl a porazil Británii, což může učinit skoro každým okamžikem. Jsou známky, že Británie stojí před počátkem této poslední úlohy.

Základní a trvalé prvky v Protokolu jsou však pozemek a půda, židé a ne-židé. Je potřebí trochy vysvětlení k tvrzení, že ne-židé patří k trvalým prvkům židovského plánu. Protokoly nemají totiž na zřeteli hubení ne-židů; domáhají se však spíše nežidovského světa, ovládaného židy - židé jako páni, ne-židé jako dřevorubci a nosiči vody - politika, známá každému čtenáři Starého zákona jako typicky židovská, jež vždy byla a je příčinou božího soudu nad Izraelem.

Pozorujme tedy pozemkový program:

„Majetníci půdy jsou nám na obtíž, ..., pokud jsou svým živobytím nezávislí“.

To je hlavní věta Protokolů. Nevadí, jsou-li majetníci nežidovskou aristokracií, polskými sedláky nebo severoamerickými farmáři - majetek půdy činí nezávislým. každá forma nezávislosti je však vítězství světového programu na újmu, jdouc ve světě skutečností tak obsáhle proti jeho uskutečnění.

Pozornost není obrácena k rolníkům, obyvatelům venkova, ani pachtýřům nebo rolnickému lidu venkovskému, nýbrž k majitelům půdy - k této třídě, protože je nezávislá ve svém živobytí. V dějinách Spojených států nebyla doba, kdy farmář mohl zdánlivě snáze nabýt půdy, jako nyní. Hypotéky patří skoro do říše pohádek. Všude, kde to chcete slyšet, říká se nám, že farmáři „bohatnou“.

A přece ještě nikdy nebylo tolik opuštěných farem.

„Proto v každém případě musíme je oloupit o jejich pozemek a půdu.“

Ale jak?

„Nejlepší prostředek, jak toho dosáhnout, jsou daně a hypotéční zadlužení.“

Vysoké daně při nabytí půdy a nutnost vypůjčit si peníze na její obdělávání.

„Tato opatření uvrhnou zemi v bezpodmínečnou závislost.“

Chceme slyšet od farmářů Spojených států, děje-li se tento vývoj či ne. Později bude nutno ukázat, že vždy, kdykoliv se lidé pokoušejí opatřit za přiměřený úrok farmářům peníze nebo ulehčit tíži hypotéčního zadlužení, zasáhne židovský finanční vliv, aby tomu zabránil, nebo, kde se to nepodaří, aby dílo alespoň pokud možno znesnadnil.

Rozmnožením finančních obtíží farmářů na jedné straně, a přitažlivostí průmyslu na straně druhé, se již uskutečnila značná část programu. V Protokolu je to takto vyjádřeno:

„Průmysl musí zabavit půdu jak dělníkům tak i kapitálu.“

Stalo se to? Ve Spojených státech určitě. Farmář může obtížněji sehnat peníze než kdokoli jiný a dělníky nemůže vůbec dostat. Jaký je výsledek obou těchto vlivů, z nichž jeden působí na hospodářství, druhý na města? Týž v Protokolu zamýšlený: Zvýšené mzdy, jež přesto mají malou kupní sílu:

„Současně způsobíme zvýšení cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že je to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka.“

Žid, který sepsal tyto Protokoly, byl finančníkem, národohospodářem a filozofem prvního řádu, rozuměl svému oboru. Židovská činnost ve výdělečném životě ukazuje, že vůle a možnost jsou v souladu. Jak účelně působil tento 6. Protokol - před očima každého, kdo dovedl vidět - a jak působí ještě ve veškerém lidském konání a provozování.

Farmáři Spojených států se počali úplně a účinně odpoutávat od velkých finančních mocností. Velikou farmářovou předností je, že je jako majitel půdy ve svých životních potřebách nezávislým. Půda jej živí, ať se to líbí mezinárodním židovským finančníkům nebo ne. Jeho postavení je nedobytné, pokud svítí slunce a mění se roční počasí. Proto se muselo stát něco, co by otráslou touto kvetoucí nezávislostí. Činili mu při braní úvěru větší potíže než komukoli jinému. Dělníci byli lákáni z venkova do města. Obdělávání půdy označeno jako „zpátečnické“, takže synové se styděli za otcovskou práci. Obilní syndikáty, pracující proti farmářům, jsou pod židovským vedením. Srovnáme-li, co se dnes děje v polnohospodářství s tím, co o tom stojí psáno v Protokolech, je pro farmáře Spojených států na čase, aby se o tuto otázku zajímali.

Každý, kdo se vážně pokouší objasnit ne-židům židovskou otázku, dozví se brzy, že zmate nežidovské chápání. Ne-židé nejsou s to, aby sledovali vůdčí nit dlouhými, bludnými a temnými cestami. Propracovaná dokonalost židovského programu, pádnost podrobností, unavuje jejich ducha.

Tato okolnost více než sama smělost programu skrývá v sobě nebezpečí, že program se splní.

Duševní těžkopádnost je nejsilnějším spojencem židovského světového programu.

Ne-žid koná obyčejně něco z jednoho důvodu; žid činí často totéž ze tří nebo čtyř důvodů. Ne-žid může třeba chápat, proč je snahou židovských finančníků dostat půdu do své moci, aby tím zabránili nezávislosti polnohospodářství, která by se jim mohla stát obtížnou. Tyto důvody jsou naprosto jasné. Existuje však ještě druhý důvod. Nalezneme jej ve 12. Protokolu. Nemá nic jiného na zřeteli, než aby v oné vysoké hře, která se odehrává, pustil město a venkov proti sobě. Úplné ovládnutí měst průmyslovou pákou, venkova pak pákou zadlužování, umožňuje skrytému hráči říci jednou venkovu, že města kladou ten a ten nespravedlivý požadavek, aby pak byli měšťáci podrážděni tvrzením o sedlácích, že mají tu a tu nespravedlivou žádost. Tím se ničí přirozená pospolitost mezi venkovem a městem a obě strany jsou štvány proti sobě.

Všimněme si jasnosti a smělosti a současně chladné jistoty, s jakou byl plán vymyšlen:

„Naše výpočty sahají daleko, hlavně ve venkovských okresech. Tam je nutno vzbudit a stupňovat zájmy a snahy směřující proti měšťákům, a tyto denuncujeme opět, venkovanům jako ctižádostivé snahy, směřující proti nezávislosti provincií. Ovšem že pramen toho všeho je jeden a týž: pochází od nás. Je třeba, dříve než dosáhneme úplné moci, řídit věci tak, že čas od času se města cítí ohrožena zdánlivými panovačnými snahami venkovských okresů; tyto panovačné snahy jsou opět umělým dílem našich agentů.“

Zde je udána předehra: pustit město a venkov proti sobě, aby spiklenci nakonec viděli, kdo z obou se osvědčí způsobilejším, aby pomohl uskutečnit židovský plán. V Rusku byly učiněny oba pokusy. Starý režim, který vládl ještě v městech, byl přinucen, aby svou moc složil, poněvadž prý tak chtějí sedláci. Když pak měli bolševici města v rukou, podrobili si sedláky tvrzením, že města tomu chtějí. Města poslouchala venkov a teď venkov poslouchá města.

Kdo se setká s nějakým pokusem o odloučení měst od venkova, nechť uváží hořejší odstavec z 12. Protokolů. Jed již působí. Neříká se nám, že zákaz alkoholu byl vnucen

zálesáckým okresům? Což neslyšíme neustále, že vysoké životní výdaje pocházejí z přemrštěných zisků farmářských? - Zisků, kterých farmář nikdy nedocílil!

Tento program světovlády mohl by utržit tlustou bouli, kdyby se města a venkov pokusily o sblížení, ne pomocí prostředníků, kteří se k tomu sami nabídnou, nýbrž přímou cestou. Města a venkov jsou oddalovány umělými nedorozuměními a z trhliny, stále se rozšiřující, vystupuje stín světového programu: obraťte, farmáři, své zraky přes hlavy nežidovských nastrčenců a přes body hlavního obchodu k opravdovým strůjcům v pozadí.

XVII. Ovládá židovstvo světový tisk?

The Deaborn Independent, issue of 11 September 1920

Účel těchto vývodů je dvojitý: zjistit, co říkají Protokoly o vztazích mezi tiskem a světovým programem a uvést do studia židovského vlivu na tisk. Židovská rasa měla vždy jasný pojem o výhodě, která se dá získat z novin. Byl to jeden z jejich mocenských živelů v evropském obchodu od nejranějších časů. Být předem zpraven, vědět co přijde dříve, nežli ne-židé, mezi nimiž žili, bylo zvláštní předností židů, umožněnou úzkým stykem mezi daleko roztroušenými skupinami a obcemi. Od začátku byli židé nejzručnějšími donašeči zpráv. Byli vynálezci zpravodajského dopisu.

To však neříká, že židé byli předchůdci nebo jen kmotry moderního tisku. Nebylo jejich úmyslem, rozšiřovat mezi lidem zprávy, nýbrž záleželo jim spíše na tom, aby je podrželi pro sebe jako zvláštní tajnou výhodu. Politické, hospodářské a obchodní novinky, které se šířily Evropou od židovské obce k židovské obci s nepoměrnou rychlostí, byly společným majetkem, z něhož čerpala každá obec, podávající dále všem ostatním, co se událo, ať již běželo o válku, obchod, nové události nebo cokoli jiného. Po staletí byli židé nejlépe informovaným evropským národem. Ze svých tajných pramenů u dvorů a státních kanceláří, od privilegovaných židů, kteří byli všude zahnízděni v příznivých postaveních, celá rasa dostávala zprávy o světových událostech. Všude byli vydržováni vyzvědači. Daleko venku, v Jižní Americe, žili židé jako přední stráž evropských obchodních zájmů. Země byla vyšpehovaná v zájmu jejich rasy, tak jako například naše planeta stojí pod bdělými zraky židovských agentů - většinou ne-židů - ve věci objevení nových nalezišť zlata.

Zajímavým a historickým příkladem židovského umění novin je životní dráha Nathana Rothschilda. Tento zbudoval všechny svoje plány na domněnce, že Napoleon, který tenkrát žil ve vyhnanství na Elbě, bude konečně vyřazen z evropských politických obchodů. Proti očekávání Napoleon se vrátil a zdálo se, že za těchto sto dní jeho vlády v roce 1815 zhrouť se celá Rothschildova finanční budova. Tento finančník horečně podporoval Prusko a Anglii a když došlo k bitvě u Waterloo, nebyl nikdo tak zúčastněn na jejím konci jako on. Byl mužem, který nesnesl pohled na krev, osobně zbabělým, a každá známka násilnosti jej porazila, ale jeho zájem na bitvě, na níž závisel jeho osud a jmění byl tak přemocný, že pospíchal do Belgie sledovat postup britských vojsk a když bitva začala, schoval se v bezpečném koutku v Hougemontu, odkud sledoval po celý den střídavé bitevní štěstí. Právě ve chvíli, když Napoleon podnikl poslední zoufalý útok, byl úsudek Rothschildův pevný. Řekl později, že v tomto okamžiku zvolal: „Dům Rothschildův vyhrál bitvu.“ Spěchal z bitevního pole, jel na koni v největším trysku do Bruselu, aniž promluvil slova k zvědavým lidem, které potkal na cestě. Najal si koně za nejvyšší cenu a pěchal do Ostende. Tam zuřila prudká bouře a žádný lodník nechtěl se odvážit přeplavby do Anglie. Rothschild sám, strachuje se jinak před každým nebezpečím, zapomněl při vyhlídce na Fondském tržišti svůj strach. Nabízel 500, 800, konečně 1000 franků tomu, kdo jej převez. Nikdo se neodvážil. Konečně se nabídl jeden námořník, že se pokusí, zaplatí-li Rothschild jeho ženě 2000 franků do rukou. Polomrtví dosáhli oba anglického pobřeží, ale Rothschild bez zastávky objednal si spěšné spojení a pádil do Londýna. (Podle jiných verzí tam nebyl Rothschild osobně, ale měl tam špióna, který mu přinesl zprávu do Anglie. Pozn. red.) Na této cestě nebylo

šetřen bič ani ostruhy. Tenkrát nebyl telegraf, ani rychlá spojení. Anglie byla rozčílena, docházely nepříznivé pověsti. Z rána dne 20. června 1815, když se objevil Rothschild na svém obvyklém místě v burze, Anglie nevěděla nic o tom, co jemu bylo známo. Byl bledý a zhroucený. Jeho vzezření svedlo ostatní návštěvníky burzovní k víře, že dostal špatné zprávy z fronty. Pak viděli, jak klidně prodal své cenné papíry. Jakže - Rothschild pouští papíry? Kursy klesly, pravá panika zmocnila se jobberů, trh byl zaplaven státními půjčkami - a vše, co bylo nabízeno, skoupili Rothschildovi agenti! Tak tomu bylo dne 20. a ještě 21. června. Druhého dne při obchodní uzávěrce byly Rothschildovy truhly nappány cennými papíry. Večer přibyl do Londýna kurýr se zprávou, že Wellington zvítězil a Napoleon že je na útěku. Ale Nathan Rothschild shrábnul 40 milionů a lidé, od nichž koupil, byli o stejně tolik chudší. Vše následkem jedné novinky!

Znalci ve Wall Streetu ve Washingtonu dají občas najevo, že v době od 1914 až 1918 lidé Rothschildovy rasy dovedli ocenit novinky s týmž úspěchem, zisk přinášejícím. A nejen lidé Rothschildovy rasy, nýbrž i někteří jejich nežidovští nastrčenci.

Mimo význam, spočívající ve věci samé osvětluje tuto Rothschildovskou historii též okolnost, že zatímco byli židé horlivými sběrateli skutečností, nebyli žádnými publicisty: používali zpráv pro vlastní účely, ale nerozšiřovali je. Kdyby to bylo bývalo záviselo na jejich vlivu, nebyl by se nikdy vyvinul veřejný tisk. Protože Francie neměla mimo Paříž žádného tisku, stala se možnou francouzská revoluce. Lid venku byl udržován v nejistotě, protože nebylo žádné spolehlivé výměny zpráv. Sama Paříž dozvěděla se o útoku na Bastilu teprve příštího dne. Kde není veřejného zpravodajství, dobudou menšina snadno vlády - jak dokazuje židovsko-bolševická revoluce v Rusku.

Jedním z nejnebezpečnějších vývoju přítomnosti je nedůvěra obecnstva k tisku. Kdyby přišel den, kdy by bylo zapotřebí rychlých spolehlivých a autoritativních zpráv pro všechny lid v zájmu veřejné bezpečnosti a společného jednání, ocitne se ve stavu bezmocného ochromení, nenabude-li nové důvěry v denní tisk. Ne-li z jiného důvodu, tedy aspoň proto, že svobodný tisk byl by ochranou proti vládě menšiny, měla by být odstraněna všechna omezení svobodného zpravodajského styku mezi různými částmi země.

Protože však je zde tisk, jenž je větším dílem anglosaským výtvozem, je to moc, kterou nelze brát na lehkou váhu, a zde je bod, kde se tiskem zabývá světový program a židovská snaha o vládu. Protokoly, které nepřehlédnou nic, podávají ve věci tisku pevný plán. Hojnost látky, o níž dokumenty pojednávají, je rozdělena na dva oddíly: „co jsme učinili“ a „co učiníme“.

Již ve 2. Protokolu je zmínka o tisku. Je příznačné, že se to děje v témže programu, ve kterém bylo vydáno 20 let před světovou válkou heslo „žádné anexe“, a v němž se prohlašuje, že nežidovská knížata si smějí ještě nějakou chvíli hrát s lidem, zatímco se židovská moc organizuje za jejich trůny; v témže Protokolu, kde je čítán darwinismus, marxismus a nietscheismus mezi nauky nejvíce demoralizující z těch, kterých se zmocnil židovský vliv. Zvláštní tvrzení, ale neméně zvláštní než to, co potom se stalo skutečností. Ve 2. Protokolu stojí:

„V rukou moderních vlád spočívá moc, která tvoří určitou náladu lidu, tisk. Jeho úkolem musí být: sdělovat údajná přání a žádosti, oznamovat stížnosti z lidu a působit nespokojenost. Triumf svobody slova patří tisku. Ale vlády jsou neschopné, aby použily správně této moci, a ona padla do našich rukou. Jí získali

jsme svůj vliv a sami jsme zůstali v temnu. Díky moci tisku jsme nahromadili hory zlata, ačkoli to stálo proudy krve a slz.“

V témže Protokolu je označen „náš tisk“ jako pomocná osa, jejímž využitím byly roztrušovány ony

„Světové názory, jež jsme jim (ne-židům) vštípili jako požadavky vědecké“.

„Za tím účelem vynasnažme se našeptat slepou důvěru v ony teorie pomocí svého tisku.“

Pak následuje tvrzení, že darwinismus, marxismus a nietzschismus se osvědčily jako ony tři podvrtné teorie z oboru přírodních věd, národohospodářství a mravnosti.

Ve 13. Protokolu se tvrdí, že moci tisku se používá k podkopání úcty před každým vyšším řádem:

„Drzí žurnalisté a odvážní pisatelé hanopisů útočí denně na vyšší úředníky vládní. Toto ponižování veškeré autority připravuje konečný pád všech státních zařízení, až vše bude roztráštěno ranami bezuzdné masy.“

V Protokolu líčí se účast tisku k podpoře světového programu takto:

„Musíme přinutit vlády nevěřících, aby přijaly opatření, sloužící k tomu, aby přivedly náš dalekosáhlý plán blíže k jeho vítěznému cíli; vlády musí trpět nátlak vydrážděného veřejného mínění námi vytvořeného pomocí takzvané velmoci tiskové. Až na malé bezvýznamné výjimky je tisk již v našich rukou.“

Dvakrát domáhají se tedy nároků na ovládnutí tisku: „Padl do našich rukou“, praví se ve druhém, „je již v našich rukou“, v 7. Protokolu. Ve druhém se líčí tisk jako podporovatel podvrtných, přírodovědeckých, národohospodářských a filozofických teorií, zatímco se dle sedmého Protokolu používá tisk k tomu, aby byly vlády nuceny pod nátlakem uměle vydrážděného „veřejného mínění“ trpět opatření, „přivádějící náš dalekosáhlý plán k vítěznému zakončení“.

Musí být připojeno slovo vysvětlení k tvrzení 2. Protokolu:

„Díky jemu (tisku) jsme nahromadili hory zlata, ačkoli to stálo potoky krve a slz.“

Toto tvrzení dá se potvrdit mnohým způsobem: „Ačkoliv nás to stalo proudy krve a slz“, je přiznáním, jimž dostávají se Protokoly do jasného světla, osvětlujícího zvláštním způsobem současné tvrzení:

„Již z ohledu na nevýslovné utrpení východních židů za světové války nemohla světová židovská finanční moc tuto válku chtít.“

Protokoly veřejně uznávají, že také židé mohou trpět při zařizování světovlády, ale utěšuje je myšlenka; že padnou jako vojáci za spásu Izraele. Smrt jednoho žida, říká se nám, je před bohem cennější než smrt tisíce „gójů“ - jedno z milých pojmenování ne-židů.

Vztah k nahromadění zlata je jasný. Při zpravodajství nejde jen o novou držbu novin a zisků, kterých se tím bezprostředně dociluje, nýbrž také o užitek, kterého se dosáhne jejich zamlčením nebo uveřejněním pro plány židovského mezinárodního finančníka. Rothschildové kupovali časopisecké nakladatele právě tak, jako kupovali vysoké politiky. Jako důvod ke každému podniku, do něhož se pustili, zajistili si přede-

vším mlčení nebo hlasité doporučení časopisů. Ať ve věcech války nebo míru nebo ve věci odstranění vlád, které smýšlely nepřátelsky se židovskými finančními a politickými plány; ať v odhalení nebo zapuzení nežidovských nastrčenců, kterých se chtěli židovští páni zbavit nebo postupně výrobě „budoucích slavných mužů“, vyhlédnutých pro určité zamýšlené dílo. Ve všech těchto a podobných věcech má tisk svůj pořádný podíl na konečných úspěších mezinárodního spiknutí.

Všechny podrobnosti předcházejícího odstavce lze doložit příklady, které se odehrály ve Spojených státech za posledních 15 let.

12. Protokol obsahuje úplný plán ovládnutí tisku od přítomné doby až po čas, kdy bude dosažena židovská světovláda. Prosíme čtenáře, aby pozorně a přemýšleje, sledoval tento hluboce a široce založený plán. Dejte pozor také na onu radost a pýchu, že odjakživa nebylo trpěno žádné uveřejnění o židovské otázce, které nebylo vhod židovské moci.

„Jakou roli hraje vlastně tisk? Slouží k tomu, aby rozdmýchal vášně sobeckých současníků, jak toho vyžadují naše zájmy. Tisk je mělký, prolhaný a nestydatý; mnozí ani nechápou, jakým účelům slouží.“

V tom se projevuje týž stupeň opovržení jako v již projednávaném ocenění lidské povahy.

Nuže, přejdeme k plánu ovládnutí tisku:

1. *„Osedláme a podržíme uzdu zkrátka. Totéž učiníme s jinými tiskovými výrobky; neboť jaký by mělo účel, nepřipustit časopiseckých útoků a zůstat vystavení kritice pomocí letáků a knih?“*
2. *„Žádné sdělení nedojde k lidu, pokud neprošlo naší censurou. Pro přítomnost dosáhli jsme toho až po ten stupeň, že veškeré zprávy procházejí několika agenturami, do nichž se sbíhají ze všech částí světa.“*

Zvláštní osvětlení padá na první větu tímto židovským výrokem o britském programu ve věci Palestiny:

„Toto prohlášení zaslal zahraniční úřad lordu Walteru Rothschildovi... Velkým částem židovského národa se bude zdát, že přišlo neočekávaně; avšak ty, kteří byli činní v sionistických kruzích, to nepřekvapilo. Slovní uspořádání tohoto prohlášení pocházelo ze zahraničního úřadu, ale text jeho byl přezkoušen v amerických a britských sionistických kancelářích. Britské prohlášení je sestaveno ve formě, v jaké si jej přáli sionisté.“

3. *„Literatura a žurnalistika jsou dvě výchovné mocnosti, a proto naše vláda uvede většinu časopisů a novin do svého vlastnictví. Ponecháme-li deset z nich v soukromých rukách, založíme třicet vlastních atd. Obecenstvo o tom nesmí nic tušit; proto budou všechny námi ovlivněné časopisy a noviny zastupovat navenek nejprotichůdnější názory a snahy, získají tímto způsobem důvěry a přivábí naše nic netušící protivníky, které tím způsobem dostaneme do pastí, kde budou učiněni neškodnými.“*

Tento plán je zajímavý hlavně vzhledem k obranné válce, kterou nyní tolik používají mnohé židovské časopisy. Třeba jen pozorovat časopisy, které jsou židovským majetkem nebo stojí pod židovským vlivem: jak různé jsou jejich politické názory a jak

rozcházejí se jejich mínění. Zajisté - „na venek“, jak praví 12. Protokol; avšak jednotnost trvající pod povrchem, nebude možno nikdy snadno nalézt.

Myšlenku, dát tajným účelům bludnou zdánlivou formu, nacházíme všude v Protokolech nejen pokud se týče tisku, nýbrž i v jiných poměrech. Ve 12. Protokolu však je zřetelně odhalena tato myšlenka ve věci tiskové, jak ukáží další řádky:

Aby byl spisovatel přinucen, napsat tak obsáhlé práce, že je nikdo nečte, je o takové spisy postaráno daní, která „při knihách o méně než 30 stranách má mít dvojnásobnou výši.“ Čím delší článek, tím méně je čten, tak říkají Protokoly. Avšak:

„Co uveřejníme sami, abychom utvořili veřejné mínění, bude laciné a daleko rozšířené. Daň udusí čistě literární ctižádostivost; na druhé straně strach před trestem učiní tyto spisovatele nám povolnými. I kdyby se ještě našel někdo, kdo by chtěl proti nám psát, nikdo by mu jeho spisy nevytiskl.“

(Mnohý americký spisovatel mohl by o tom zpívat svou písničku.)

„Před přijetím spisů do tisku musí si opatřit nakladatel nebo tiskař nejprve úřední povolení. A tak budeme vědět předem, jaké útoky jsou připraveny proti nám a zmaříme je tím, že uveřejníme již předem příslušné protivyjádření.“

Tak vypadá dnes situace. Vědí předem, co má přijít a hledí předem odzbrojit útok.

Budou upraveny tři stupně žurnalismu: nalézáme je nejen v Protokolech, nýbrž každý den všude kolem nás.

„První místo zaujmou orgány čistě úředního charakteru. Ony budou vždy bdít nad našimi zájmy, jejich vliv proto bude poměrně malý. Na druhém místě budou stát polouřední orgány, jejichž úkolem je obsloužit lhostejné a vlažné lidi. Na třetí místo budou postaveny charaktery zdánlivě opoziční. Nejméně jeden musí zaujmout stanovisko zřetelně opoziční. Naši praví protivníci budou považovat tuto zdánlivou opozici za příbuznou svému smýšlení a odkryjí nám tak své karty.

Pamatujte si: mezi orgány, které nás napadají, najdou se i takové, které byly námi založeny, ale budou vždy napadat jen body, které chceme sami změnit nebo odstranit.

Naše časopisy budou zastupovat velmi různé názory: aristokratické, republikánské, ba i anarchistické, ovšem jen tak dlouho, pokud ještě trvá nějaká ústava. Blázni kteří věří, že vyslovují názory svých stranických listů, budou ve skutečnosti papouškovat názory naše nebo takové věci, které jim chceme ponechat k myšlení.

Náš tisk bude však pouze povrchně kritizovat nebo potírat naše vývody, aniž by jim šel na kloub, povede jen zdánlivou vojnu proti úředním novinám, čímž dá nám příležitost, abychom se v odpovědi mohli vyjádřit obsírněji než v prvním vývodu. To bude upraveno podle naší potřeby.

Takové útoky upevní v lidu víru ve svobodu tisku a dají našim agentům příležitost, prohlásit ‚opoziční‘ listy za třtiny větrem se klátící, protože nedovedly uvést žádné závažné důvody proti našim nařízením.“

Tak by tomu bylo, kdyby všechny listy byly pod židovským vlivem. V případě těchto článků zdají se však role vyměněny; tentokrát selhal židovský tisk úplně v tom, aby vyvrátil skutečnostmi nebo důkazy naše vývody.

„Bude-li třeba, rozšíříme ideje ve třetí třídě svého tisku jako tykadla, abychom je pak v polouředním tisku s rozhodností zamítli.“

„Vážné protivníky lehce odbudeme, protože nebudou mít k dispozici tiskové orgány.“

„Jako záminku k potlačení nějakého odhalení upozorníme na znepokojení veřejného mínění bez vážných důvodů.“

Toť záminka, které se již příležitostně použilo, při čemž ovšem scházela státní moc, aby provedla takové potlačení. Zatím se však podařilo židovskému vlivu ve Spojených státech potlačit skoro vše, co se židům nelíbilo.

Do jaké míry ovládá židovský vliv časopisy Spojených států?

Pokud běží o samotné užití slova „žid“, nevykazuje tento vliv skoro žádnou mezeru. Nakladatel, který použije tohoto slova, pocítí brzy vliv židů. Vyhledají jej, a řeknou mu - jako opak k tomu, čemu učí žida - že slovo žid značí člena náboženského vyznání a ne člena rasy, a že použije-li se tohoto slova ve veřejných výrocích u někoho, že je to právě tak zavrženíhodné, jako kdyby se v podobných případech zřetelně mluvilo o „baptistovi“, „katolíkově“ nebo „protestantovi“. Židovi ovšem říkají jeho vůdcové vždy, že je bez ohledu na náboženství nebo rod, silou své krve příslušníkem své rasy. Stránky by se mohly vyplnit dotyčnými výroky vysoce směrodatných židů. Co však říkají židovi jeho vůdcové a co říká nakladateli židovský výbor, který jej navštíví, je dvojnásob a odporuje si. Židovský tisk může halasně do světa hlásat, že profesor N. nebo soudce O. nebo senátor P. jsou židé; řekne-li však totéž nežidovský časopis, dostane návštěvu rozhořčeného a vyhrožujícího výboru.

Jistý americký časopis přinesl jako pouhou novinku výtah z jednoho takového židovského článku. Druhého dne vypadl jistý počet inzerátů nedostatkem příkazů. Dotazem se zjistilo, že firmy, které časopis bojkotovaly, byly vesměs židovské a důvodem k tomu byl onen nevinný článek. Jak se dále ukázalo, byl příjemce inzerátů, který jinak odevzdával inzeráty těmto firmám, taktéž žid, který zastával úřad v tajném židovském spolku, na základě čehož kontroloval výhradně časopisy ve věci zpráv, týkajících se židovstva. Tento pak vyjednával s nakladatelem. Pak přišlo kroutlivé odvolání nakladatele, které vyznělo ke chvále židů. List dostal opět své inzeráty a zůstává pouze otázka, bylo-li toto jednání nakladatele správné či nikoli. Pocítil sice moc židovstva, ale použitá taktika byla špatná; byla mu tím dána jistá opěra, že může konstatovat židovský okruh moci.

Tím nechceme dávat každému nakladateli rady, aby podnikl odhalovací tažení proti tajné moci: to je věcí osobního rozhodnutí. Ale každý nakladatel se dostane do okolností, kdy vidí jisté věci; nuž, pak ať je také vidí, pamatuje si je a zpracuje aspoň vnitřně.

Snad každý časopis přijme židovské námitky na podobné články. Někde bohužel nalétly na lživá tvrzení. Některé otevřely své sloupce proti propagandě, pocházející ze židovské strany. Potud je to vše v pořádku. Ale nežidovský zájem při tom si všímá pramálo židovské otázky, dokonce i v případech, kdy vydavatel dobře pochopil celou otázku. Průměrný vydavatel měl by zde v každém případě dobrou příležitost pozorovat, co se u nás děje.

Kdyby byla uveřejněna listina židovských majitelů, akcionářů a jiných časopiseckých zájemníků, zajisté by se neminula účinkem. Ale přece by nevysvětlila rozsáhlé ovládnutí tisku, jak je lze u nás pozorovat. Nebylo by ovšem „vhodným“ v tomto

vztahu vypočítávat některé časopisy se židovskými majiteli ve Spojených státech, protože tito jsou úctyhodnými sluhy obecného blaha.

Vlastní majitelství časopisů často mnoho neprozrazuje. Vlastnictví časopisectví není vždy totožným s ovládnutím časopisů.

Chceme-li vědět, kdo vykonává určující vliv na časopis, je zapotřebí, abychom znali jeho syndikát a zájmy, dále společenské vztahy hlavních redakčních vůdců; pak inzertní agenty, zprostředkující spoustu židovských anoncí a konečně směr jejich strany nebo jejich politickou nezávislost. Ovládnutí tisku židy není pouze věcí peněží; záleží spíše v tom, aby se čtenářům jisté věci zamlčely nebo aby bylo čtenářstvo o jistých věcech přesvědčeno.

Nahlédneme v „Židovské encyklopedii“ do seznamu několika novin, které se odvážily naříznout židovskou otázku - a pak zanikly. Když starý baron Moses Montefiore řekl v Krakově:

„O čem žvaníte? Pokud nemáme v rukou tisk celého světa, potud je marné vše, co podnikáte. Musíme ovládnout noviny veškerého světa nebo aspoň podrobit svému vlivu, abychom národy oslepili nebo klamali“

Věděl, co říká. „Oslepením“ myslí, aby národové neviděli židy, a „klamáním“ chtěl říci, že národové mají spatřovat v jistých světových událostech něco určitého, zatímco tyto ve skutečnosti znamenají něco zcela jiného. Lidu se ukazují náhodné souvislosti, ale ne to, co se odehrává za kulisami. Lid nedozví se, proč se vlastně sběhly jisté události, které zasáhly jeho životní nervy. Ale toto „proč“ je zcela dobře známo v jistých kruzích, jejichž zpravodajství není nikdy tištěné, ba ani psané.

Početní zjištění prostoru, kterým disponují židé k uveřejňování věcí, jež chtějí mít vytištěny, otevřelo by mnohému oči. Židovstvo je malý národ, který potřebuje více veřejné pozornosti, než deset nejdůležitějších evropských států, a to pozornost takového druhu, jakou si přeje!

Celá věc, týkající se rozšíření vlády nad tiskem, dala by se znázornit na mapě Spojených států pomocí barevných jehel, které by ukazovaly počet novin v židovských rukou nebo prokazatelně židy ovlivněných a počet židovských žurnalistů, určujících v různých částech země směr myšlení většiny Američanů. Židovský žurnalista, který seje nepokoj a kterého literární ctižádostí je udržovat ve svých čtenářích stav kvasícího vzrušení, kterého vtip je špinavý a kterého životní názor je negací - právě tak jako židovský pisatel románu a novel, pozdvihující svůj národ do nebes, zatímco současně seje tajně do sociálního a hospodářského života ne-židů sémě rozkladu: tito všichni musí být počítáni k agentům světového programu, kteří mají a chtějí přivést lidskou společnost pomocí „idejí“ ke zhroucení. Je nápadné jejich množství a obratnost, s níž dovedou zastřít své úmysly ve svých dílech. Místy se stalo ve Spojených státech nedávno možným, aby bylo slovo „žid“ uvedeno jako nadpis k článku a pak židovskému výboru, který se druhý den ohlásil, oznámeno, že naše země je dosud svobodná. Jistý počet časopisů nechal klidně dojít k zkoušce takovýchto drzých židovských vlivů ve svých obcích a odmítl je.

Redaktor, který může posloužit skutečnostmi, nemá se čeho obávat. Ten však, který jednou povolí, bude na sobě stále více a více pociťovat nátlak. Muž, hájící odvážně a čestně své místo, pozná brzy něco, co není všeobecně známé, totiž, že za hřmotným vystupováním vězí dobrý díl podvodu a že zlomení řetězu na jednom místě je pociťováno v celém systému jako rána.

Ničeho se neobává mezinárodní žid, než pravdy nebo jen zmínky o pravdě, o něm a o jeho plánech.

A tak ať se stane skálou útočiště a obrany trvalé základní zdivo pro ne-židy a židy -
PRAVDA.

XVIII. Čím se vysvětluje židovská politická moc?

The Deaborn Independent, issue of 18 September 1920

Až dosud bylo při vysvětlování Protokolů málo řečeno o politickém programu v nich obsaženém.

Vítězství světového programu má být dosaženo:

- Finanční vládou nad světem. Tato již je zajištěna především nesmírným zadlužením států kapitalistickou vládou nad průmysly - nikoli však způsobenou podnikateli a řediteli.
- Politickou vládou, kterou lze lehce dokázat situaci všech civilizovaných zemích přítomnosti.
- Židovským vlivem na Východě, vykonávaným neustále před očima zaslepených národů.
- Zploštěním všeobecného duchovního života prostřednictvím rafinovaného systému rozptýlení a radovánek, jež by se daly shrnout ve slově „povyk“.
- Rozsetím rozkladných idejí se setbou pravého pokroku, nýbrž hospodářských klamných obrazů a podvratným smýšlením.

Tyto hlavní prostředky představují postupové cesty, z nichž žádná není v Protokolech přehlédnuta.

Dříve, než uslyšíme, co říkají Protokoly o volbě a kontrole politiků a úředníků pro řízení států, podáme k objasnění názory, které tyto dokumenty vyjadřují o jiných částech politiky. To snad bude zajímat zmocněnce, kteří se ve všech svých prohlášeních nikdy nedotknou obsahu Protokolů, zvědí-li, že daleko je vzdáleno zastávat se snad monarchistických vládních forem, zastupují vždy pouze neomezený a nezodpovědný „liberalismus“. Mocnosti, vězící za Protokoly, zdají se tomu pevně důvěřovat, že mohou činit s lidem, co se jim zachce, když se mu jednou namluvilo, že má „vládu lidu“.

Protokoly dávají přednost časté změně: milují volby, časté ústavní změny, časté změny lidových zástupců. Tak praví se v 1. Protokolu:

„Nejasný pojem svobody umožnil nám přesvědčit masy, že vláda je pouze obchodvedoucím pro vlastního pána země, a že tento obchodvedoucí může být vyměněn jako pár rukavic. Častá změna lidových zástupců postavila nám tyto k dispozici a učinila z nich zřůdy pro naše účely.“

Toto využití změn opakuje se opět ve 4. Protokolu, který popisuje vývoj republiky:

„Každá republika kráčí po několika stupních vývojových: první stupeň je bezesmyslné řádění, podobně řádění nemocného horečkou, který se hází ze strany na stranu. Druhý je poblouznění lidu, plodící anarchii a vedoucí nevyhnutelně k despotismu - ne k onomu spravedlivému, otevřenému a naprosto zodpovědnosti plnému despotismu, nýbrž k neviditelnému a nezodpovědnému despotismu, který není méně tíživě pocíťován a je prováděn tajnou organizací. Takováto vláda libovůle může jednat tím nerozvázněji, protože se kryje za maskou svých agentů, její změna není na škodu naší tajné moci, naopak ještě jí prospívá, protože tak častá

změna zbavuje organizaci závazků proplýtvat své prostředky odměnami za dlouholeté služby.“

Tato „změna“ státních zřízenců není ve Spojených státech neznámá. Jeden bývalý senátor mohl by dosvědčit, kdyby věděl kdo tu změnu přivodil. Byla doba, kdy byl nástrojem onoho žida, který jej navštěvoval v senátních klubech. Jeho hladký jazyk činil zajímavým a jasným každý důvod, jimž chtělo židovstvo vystoupit proti vládním úmyslům. Oklikami se dostalo senátorovi uznání z velice vysokého místa, uznání silně kovové příchuti. Přišel okamžik, kdy bylo žádoucí senátora setřásti. Písemný důkaz jeho „uznání“ našel cestu ze skrytu na veřejnost; jistý časopis, který se vždy osvědčil jako povolný orgán amerického židovstva, věc odhalil a ostatní dokončilo rozhořčené obecnostvo. Aby byl odpraven, musel být sám odhalen; pak musel zahájit činnost časopis - to vše by se nebylo stalo, kdyby tomu nebyli chtěli dárci senátorovy odměny.

Ve 14. Protokolu se líčí, jak konečně ztratí nežidovští národové naději na zlepšování situace nepřetržitou změnou vlády a proto s radostí přijmou slib stálosti, k němuž pak Protokolní lidé otevřou vyhlídku:

„Masy se tak nabaží nepřetržitých změn ve vládě - změn, které jsme sami způsobili mezi nevěřícími, kdy jsme podkopávali jejich státní zřízení - že od nás přijmou vše.“

Úředník, zabývající se kriticky snahami z židovské strany, změnil u nás brzy své místo. Takových lidí je teď asi ve Spojených státech skoro malá armáda. Mnozí z nich ani nevědí, jak k věci došlo. Jiní přemýšlejí o tom, proč se jejich vlastenecké zprávy vypracované podle předpisů naprosto ztratily v mrazivém mlčení a proč museli za to pykat ztrátou místa.

Protokol 5. obsahuje podivná tvrzení. Zde několik otázek:

„Protestuje-li dnes některá vláda proti nám, děje se tak pouze pro formu: vždyť stojí pod naší kontrolou a činí tak z našeho nařízení, neboť její antisemitismus je nutný, mají-li být naši spodní bratři udržováni v pořádku. Nechci to dále rozvádět, protože to bylo již předmětem častých našich rozhovorů.“

Toto učení o užitečnosti antisemitismu a o přání, aby byl pěstován tam, kde ještě není, je obsaženo ve slovech starších a nových židovských vůdců.

„Skutečně nemáme žádné další překážky v cestě: naše vrchní vláda stojí tak vysoko nad zákonem, že ji můžeme označit výrazným a silným jménem ‚DIKTATURA‘. S dobrým svědomím mohu říci, že nyní jsme my zákonodárci.“

Dále se tvrdí:

„De facto odstranili jsme již každou vládu, mimo svoji, ačkoliv de jure ponecháváme ještě některé existovat.“

Stav věcí je jasný: Vlády existují ještě pod svými starými jmény, a vykonávají ještě nad svými národy státní moc; avšak vrchní vláda má nesporný vliv nad nimi všemi ve věcech, spadajících do oblastí mezinárodních záměrů židů. 8. Protokol ukazuje, jak se to má provést:

„Pro přítomnost a na tak dlouho, než budeme moci svěřit svým židovským bratřím zodpovědná vládní místa, svěříme je lidem, jejichž minulost a charakter jsou takové; že utvářejí mezi nimi a lidem propast, lidem, kterým, kdyby neupo-

slechli naše rozkazy, hrozí soud nebo klatba; tak jsou nuceni chránit naše zájmy do posledního dechu.“

O stranických peněžích říká 9. Protokol:

„Rozštěpení stran učinilo nám tyto všechny do té míry povolnými, pokud je potřebí peněz k provedení nějakého stranického boje a my ty peníze máme.“

Často byla kladena otázka o původu stranických fondů. Nikdo však dosud nepronikl až k jejich mezinárodním pramenům.

Ve Spojených státech měli jsme za posledních pěti let skoro dokonale zežidovštělou správu všeho válečného příspěvnictví amerického národa. Činnost ústavní vlády se v této době omezovala na uvolňování peněz. Avšak správa válečné obchodní stránky vládla uvnitř vlády a tato vnitřně vrchní vláda byla židovská.

Nyní se lidé často táží, proč tomu tak bylo. První odpověď zní: Židé, jimž byla bezprostředně svěřena různá místa obchodní válečné správy, byli prý právě znalci, nejlepší odborníci, jaké bylo lze najít. Na otázku, proč tak značný díl zahraniční politiky Spojených států je závislý na radách jisté židovské skupinky, odpovědělo se taktěž: Jsou prý lidmi, kteří si vědí rady, nikdo prý neví tolik jako oni; vždyť prý mají úředníci zvolení národem právo přijmout nejlepší a nejobratnější rady, jaké lze nalézt.

Dobrá, nechť platí vysvětlení, že ve Spojených státech pouze jedině židé byli shledáni schopnými překonat všechny objevivší se problémy s mistrovskou lehkostí. Protože na tomto místě nemá být hovořeno o válce, budiž zde pouze konstatován fakt, že válečná vláda byla čistokrevně židovská. Snad vrhne na tento předmět světlo 2. Protokol:

„Úředníci, které si vybereme pro jejich povolnost z masy národní nejsou vzděláni k vládnutí a proto budou lehce sloužit jako sedláci v šachové hře, kterou hrají naši učení a nadaní rádcové - specialisté, vychovaní již od mládí, aby se zabývali světovými záležitostmi. Víme, že naši specialisté získali potřebné znalosti k vládnutí.“

Nežidovský úředník, nemající předběžného vzdělání, musí přirozeně dostat pomoc. A kdo se může lépe hodit, než ten, kdo se nabízí ku pomoci? Masám bylo vštípeno, aby nedůvěřovaly státním úředníkům, kteří mají v politice a vládě opravdovou zkušenost. To činí ovšem sta věcí dvojnásobně lehčím těm, jejichž specialistou je poskytovat pomoc. A právě oni zájemci, jejichž zájmům především tito slouží, ocitnou se opět v nejkrásnějším světle!

Především však to, co mají říci Protokoly o politické kapitole světového programu, nezasluhuje tak velkého zájmu, jako volba a kontrola hlavy státu. Celý plán o tom stojí v 10. Protokolu. Že spisovatelé mají při tom pravděpodobně na zřeteli volbu francouzského presidenta, dodává plánu pouze místního zbarvení - dá se použít všude a dosahuje dokonce jinde teprve svého plného významu.

10. Protokol uvádí k hlavnímu předmětu: kreslí vývoj státních kormidelníků od samovládce až k prezidentovi a států od monarchie až k republice. Řeč tohoto místa je obzvláště povznášející, stojí však přece ještě daleko za tónem současné židovské literatury, hýřící pocity mocenského vědomí. Jak odporné je celé to tváření, tak cenné je vidět, v jakém světle spatřuje družina Protokolového programu ne-židy a jejich hodnostáře. Je třeba mít přítom na zřeteli, že židovským ideálem není prezident, nýbrž kníže, král. Rusko-židovští studenti táhli roku 1918 zpívaje ulicemi:

„Dali jsme vám boha a nyní vám dáme také krále.“

Nová palestinská vlajka, vlající nyní bez překážek, nese jako vůbec každá synagoga vrchnostenské znamení židovského krále. Je židovskou nadějí, že trůn Davidův bude opět postaven, jak se podle všech známek také stane. Žádná z těchto snah nemá být ani v nejmenším nepříznivě kritizována, ani snad jinak pozorována, než se sympatickou úctou, ale nutno jí použít ke srovnání se zjevným opovržením oproti nežidovským prezidentům a státním zřízením.

K prezidentskému tématu praví 10. Protokol:

„Pak stal se možným počátek republikánské doby a místo jednoho panovníka nastrčili jsme pitvorný obraz prezidenta, vybraného z masy... Tak jsme založili podkop pod národ nebo přesněji, pod státy nevěřících.“

S úžasem a podivem čteme, že lidé s jistou „minulostí“ mají mít přednost při kandidatuře na prezidentské místo. Že tací lidé byli prezidenty v různých zemích, včetně Spojených států, je nepochybné. V některých případech byl všeobecně znám onen nečestný čin, který tvořil skvrnu minulosti; v jiných případech zahalili jej v mlčení a bludné pověsti. V nejméně jednom případě věděla o tom klika mužů, kteří zatímco chránili špatnou pověst svého kandidáta před veřejným odhalením, dali si od něho za tuto milostivou službu bohatě zaplatit. Mužové s ne zcela bezúhonnou minulostí nejsou ničím neobyčejným; často neznepokojuje tak jejich minulost, jako starost o odhalení a v závislosti na veřejném úsudku upadají tito mužové obyčejně do jiného otroctví, do otroctví politických a finančních vytahovačů zátek.

„Přivedíme zvolení presidentů jejichž minulost obsahuje skrytou temnou aféru, nějakou ‚Panamu‘: tito se pak stanou poslušnými vykonavateli našich rozkazů ze strachu před odhalením a z přirozeného přání, aby požívali dále přednost, příjmů a hodností, spojených s prezidentským místem.“

Použití slova „Panama“ poukazuje na špinavé záležitosti, odehravší se ve francouzských kruzích při financování zamýšlené stavby panamského průplavu v prostředních letech minulého století. Kdyby byla bývala právě nynější forma Protokolů pořízena později, mohly se tyto Protokoly vztahovat k záležitosti Marconiho v Anglii - kdyby si to v tomto případě nebyly rozmyslely, neboť při tom byli zúčastněni také lidé, kteří nebyli ne-židy. Herzl, onen velký židovský vůdce sionistů, užívá výrazu „Panama“ také v „Židovském státu“. Při zmínce o financování Palestiny praví, že společnost židů „bude dbát na to, aby se podnik nestal Panamou, nýbrž vítězstvím.“ Že se týž výraz objevuje u Herzla a v Protokolech, je pozoruhodný; neboť někdo, kdo píše dnes pro širší obecnost, neužil by slova „Panama“, pokud běží o minulost nějakého muže, protože by mu již více nerozumělo.

Právě zvyklost, považovat se povinovaným někomu, činí počestnému spisovateli obzvláště naléhavým říci úplnou pravdu o lidech, ucházejících se o veřejné úřady. Nestačí říci o takovém kandidátu: „Počal jako chudý hoch a končil jako hotový člověk.“ Jak k tomu přišel? Jak se vysvětluje vzrůst jeho jmění? Někdy vede červená nit až do rodinného života kandidátova. Tak víme např. o jednom, který pomohl druhému z úzkých, když se oženil s jeho zkompromitovanou ženou, za což obdržel kulatou sumu. Jiný se dostal do úzkých příliš přátelskými styky k ženě třetího. Z této mrzuté situace jej osvobodilo mazané zasáhnutí vlivných přátel, kterým se pak ovšem cítil pro vždy

zavázán. Je zvláštní, že převládá, alespoň v „amerických aférách“ ženská nota; v našich vyšších postaveních vyskytuje se častěji než kterákoli jiná, častěji než „nota peněžní“.

V evropských zemích, kde takovéto povážlivé styky s ženami nejsou tak závažnými, musí být nalezeny u mužů, stojících pod kontrolou veřejnosti, jiné temné body.

Toto celé téma je navýsost odporné, leč pravda má často chirurgické úkoly a zde máme co činit právě s jedním. Sledujeme-li například shromáždění tak světově rozhodující jako byla mírová konference, vezmeme-li na mušku obzvláště muže, kteří nejsilněji podléhají židovským vlivům, a probudíme-li přesně jejich minulost, můžeme skorem bez obtíží určit okamžik, kdy se ocitli v oné osudné situaci, která jim přinesla sice pomíjející výhody, ale učinila z nich nevyhnutelně otroky minulosti, skryté před veřejností. Podivná činohra, v níž je vidět vedoucí státníky anglosaské rasy hustě obklopené a stále ovlivněné knížaty semitské rasy, dá se vysvětlit pouze znalostí temných bodů oněch mužů a slovy Protokolů:

„Přivedíme volbu prezidentů, jejichž minulost obsahuje skrytou temnou aféru.“

Kde vychází zjevně najevo tato židovská vláda nad státníky, možné s určitostí mít za to, že tato rasa je jedinou strážkyní tohoto tajemství. Kdyby nastala nutnost, stane se těm, kterým jsou tyto věci známy, národní povinností, aby je uveřejnili, ne proto, aby zničili dobrou pověst někoho, nýbrž aby pro všechny časy pranýřovali takovou bídnou zvyklost. Židovští žurnalisté říkají nám, že židé nevystupují jako politická jednotka. Proto prý nemají také politický vliv. Nad to jsou prý mezi sebou příliš nesjednoceni, aby mohli být vedeni jedním směrem.

Jen tak došlo k tomu, že běží-li o otázku pro něco, vyjadřuje se židovskému společenství názorů většiny a mínění menšiny - pravděpodobně obyčejně nepatrné menšiny. Avšak jedná-li se o otázce proti něčemu, je židovské společenství vždy zajedno. Tuto skutečnost dokáže každý rozvázný politik. V politickém životě to může každý o sobě zkusit veřejným prohlášením, že se nedá ovlivnit židy, ani kýmkoliv jiným. Použije-li v tomto výroku slova žid, nemusí již číst nic o židovské solidaritě: brzy ji pocítí.

Toto židovské souručenství nemůže ovšem dosáhnout při vlastním odhlasování všeho co chce, politická síla židů nespočívá v počtu hlasů, nýbrž v jejich vlivu na předáky vlád. Židé, politická menšina, pokud běží o hlasy, v posledních pěti letech panovali, pokud běží o vliv, politickou většinou; honosili se tím. Znamky jejich vlády jsou všude viditelné.

Hlavním znakem vůči židům v politickém životě a v tisku je STRACH. Je tak veliký, že nikdo neodvažuje se hovořit někde o židech, jako se mluví o Arménech, Němcích, Rusech nebo Indech. Čím je tento strach než důkazem, že židovská moc a její nemilosrdnost v provádění jsou známé? Možná, že není antisemitismus, jak mnozí židovští žurnalisté tvrdí, ničím jiným, než nejvyšším strachem. Hrůzou před něčím neznámým. Bezpříkladný pohled na domněle nebohý názor, který je bohatším všech ostatních, pohled na nepatrnou menšinu, která je mocnější než všichni ostatní, může vykouzlit strašidla v jejich vzrušené obrazotvornosti.

Je příznačné, že ti, kdož se vydávají za povoláné zástupce židovské, nenamítají nic proti této bázni; přejí si dokonce, aby trvala - aby byla vždy pečlivě odhadnuta a vždy, byť i nenápadně, aby byla udržována; je uměním, jemuž dobře rozumějí. Jakmile však je ohrožena rovnováha, objeví se současně i její slabá stránka. Zkouší se to nejprve s

vyhrožováním a doufá se, že se tím bázeň opět dostaví. Selže-li však i vyhrožování, spustí se nářek nad „antisemitismem“.

Bylo by zvláštní, kdyby židé nechtěli vidět, že nejnižší druh antisemitismu spočívá právě na této bázní, kterou očkují VĚDOMĚ a s vůlí svému okolí. Z toho povstává proti židům nenávisť nejhoršího druhu. Normálně umravený člověk bude se vyhýbat vštěpování bázně jako čemukoliv jinému; jen nízká rasa může mít v tom zálibu a těžit z toho.

Byl by již velký krok učiněn, kdyby se lidé osvobodili o této bázně z židovstva. Avšak právě tento osvobozovací postup potírají židovští mluvčí a žurnalisté; nazývají jej „antisemitismem“, kterým ovšem naprosto není; je spíše jediným vývojem, který zabraňuje antisemitismu. Tento vývoj se uskutečňuje v několika stupních: nutno ukázat židovskou moc v celém jejím rozsahu. Proti tomu zdvihá se ovšem velmi tuhý židovský odpor - tak velký, že jeho vyvrácení je nemožné.

Pak je třeba vysvětlit tuto existující moc. Dá se vysvětlit pouze židovskou vládyčtivostí nebo dobře promyšleným programem, jimž se řídí židé na své cestě k moci. Vysvětlením této metody je zlo již z polovice odstraněno. Žid není nadčlověk. Je chytrý, vytrvalý, jeho životní názor mu dovoluje, aby vykonal mnoho, čeho se jiní zaleknou. Ale za stejných podmínek není nadčlověkem. Yankee se mu více než vyrovná, avšak Yankee se kloní svými vlohami k zachovávání pravidel hry. Dozví-li se konečně lidé, jakými prostředky se tato moc získává, dozví-li se například, jak se židé ve Spojených státech zmocnili politické vlády, pak židé ztratí při takovém odhalení metody této moci svůj nimbus a věc se objeví jako hodně špinavý obchod.

Zaslужuje-li metoda, uvedená v Protokolech, povšimnutí nebo ne, závisí na tom, je-li potvrzena skutečnými přítomnými událostmi. A tomu tak je, obě věci spolu souhlasí. Bylo by ovšem výhodnějším pro žida, kdyby se jeho stopa nedala nalézt ani v psaném, ani v činném programu; ale stopa v jeho činném programu je zde, a žid jedná nelogicky, obžalovává-li někoho jiného místo sama sebe. Nedokážeme naprosto nic proti skutečným, spíláme-li tomu, kdo je zjistil. Uznáváme, že žid je chytrý, ale přeci není dost chytrý, aby mohl skrýt stopy své činnosti.

I on má své slabé místo, z něhož lze konečně odhalit veškeré jeho konání. A měl by se snad obávat nějakého odhalení, kdyby bylo to, co se odhalí, dobré a správné? Slabým místem židovského programu však je to, že je **NAPROSTÝM BEZPRÁVÍM**. Ať jsou úspěchy židovstva sebevětší, nejsou tak velké, aby jim lidstvo nemohlo poručit, aby se zastavily; lidstvo je právě nyní v tomto velkém obranném hnutí a existují-li ještě proroci mezi židy, měli by ukázat svému národu jinou cestu.

Důkaz a strach před odhalením světového programu budou znamenat odstranění znepokojujícího živlu, který představují židé mezi svými národy hostitelů.

XIX. Starožidovská pečeť na rudém Rusku

The Deaborn Independent, issue of 25 September 1920

„Ve světě dokonale organizovaných státních jednotek má lid pouze dvě možnosti úspěchu: buď musí zbořit pilíře celého národního státního systému nebo musí založit vlastní nezávislý stát... Zdá se, že ve východní Evropě prospívá bolševismus po boku sionismu... Ne proto, že by se žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne proto, že by se chtěl zúčastnit nežidovského nacionalismu a nežidovské demokracie, nýbrž proto, že nenávidí každou nežidovskou státní formu.“

Sir Eustace Percy

Chceme-li se dozvědět, co zamýšlejí a čeho chtějí dosáhnout židovští vůdcové Spojených států a jiných zemí, nesmíme dbát jejich slov, určených pro ne-židy, nýbrž těch slov, která jsou určena pro jejich vlastní národ. Pokládá-li se žid za vyvoleného k ovládnutí světa a cítí-li se jako článek národa a rasy, která se ostře liší od všech ostatních národů a ras, pohlíží-li na nežidovské lidstvo jako na své právoplatné pracovní pole, jež smí vykořistit podle jeho mravně méněcenných zákonů, pokud mu to dovolují vůči svému vlastnímu národu, zná-li zásady Protokolů a provádí je činně - na tyto otázky může být nalezena spolehlivá odpověď jen ve slovech, která pronášejí židovští vůdcové k židům.

Známá židovská jména vyskytující se nejčastěji v tisku, nám neukazují snad veškeré židovské mluvčí, nýbrž jen vybranou skupinu - zástupce oddělení pro propagandu ve formě darů pro křesťanské dobročinné účely, někdy také zástupce „literárních“ názorů na náboženské, sociální a politické otázky. Ať již vystoupí v jakékoli formě - je jisté, že vlastní činnost židovského vůdcovství probíhá vždy pod maskou skutků, na něž se obrazejí zraky nežidovského uznání.

Posudky a zjištění podané v tomto spisu, se opírají vždy o jednoznačné důkazy a potvrzení z úst samotných židovských vůdců. Útočí-li tedy židé na tato zjištění, pak útočí na něco, za čímž sami stojí. To je zcela pochopitelné, protože jistě věří, že naše šetření přece ještě nepronikla až k bodu, který se žid snaží před světem trvale skrýt.

Nejdůrazněji se potírá tvrzení, že bolševismus, ať v Rusku nebo ve Spojených státech, je židovský. Toto zalhávání náleží k nejzřetelnějším příkladům drzé dvojjazyčnosti. Oproti ne-židům se popírá židovský charakter bolševismu; avšak v lůně a v tichu židovských obcí nebo v úkrytu za židovským dialektem nebo ve skrýši židovsko-národního tisku najdeme pyšné přiznání - vlastnímu národu! - že bolševismus je židovský.

Aby židovská propaganda unikla děsivě vážné obžalobě z vražd, mravních zpustošení, loupeží, trestuhodných zavinění smrtí hladem s nejodpornějšími frázemi v nynějším Rusku, které nelze v celé hrůze popsat ani pochopit, upíná se tato na dvě stébla slámy: jednou se tvrdí, že Kerenský, který stál v čele bolševického vpádu, není židem.

Leč není silnějšího důkazu pro židovský charakter bolševismu nad hlasitě prohlašované židovské tvrzení, že alespoň dva z vůdců převratu nejsou prý židé. Je zajisté mrzuté, přít se mezi sty židovskými bolševiky právě o dva - a kromě toho nemění na národnosti Kerenského pouhé popření zhola nic. Jeho jméno je Kirbis. Jeho otec byl žid

a jeho matka židovka. Kirbis, jeho otec, zemřel a jeho matka si vzala Rusa jménem Kerenský, kterého jméno hoch přijal. Mezi radikály, kteří jej používali jako svého zástupce mezi mocnými, kteří jej přiměli, aby zatloukl první hřeb do rakve Ruska, mezi vojáky, kteří pod ním bojovali, nikdo nepochyboval o jeho židovském původu a charakteru.

„Avšak Lenin“, říkají židovští zmocněnci, „Lenin, hlava, mozek bolševického celku - Lenin je ne-žid!“

Možná, ale proč nechává své děti mluvit „jiddisch“? Proč vydává své proklamace v židovském žargonu? Proč odstranil křesťanskou neděli a zavedl židovský sabbath? Vysvětlení pro to může být, že si vzal židovku. Druhým vysvětlením je, že on sám je přece židem. Jisté je, že není ruským šlechticem, jak se vždy tvrdí. Co on sám o tom tvrdí, je lež.

Nikdo ještě nepochyboval o národnosti Lva Trockého - je žid a jmenuje se správně Lejba Bronštejn. Od jisté doby říká se ne-židům, že Trocký sám řekl, že nepatří vůbec žádnému vyznání. Možná, že je tomu tak. Ale něčemu musí náležet; proč tedy udělali z ruských křesťanských kostelů stáje, jatky a taneční sály, zatímco židovské synagógy zůstaly nedotčeny? Proč museli křesťanští duchovní vykonávat trestné práce, zatímco rabíni zůstávali ve svých úřadech neobtěžováni? Snad nepatří Trocký žádné konfesi, přece je však žid. Není to snad nežidovská tvrdohlavost, která trvá na tom, že Trocký je žid; je považován za žida všemi židovskými autoritami.

Mohlo by se nám vytknout, že opakujeme příliš často věci všeobecně známé. Avšak dnes existuje ještě nespočetné množství lidí, kteří nevědí, co je bolševismus a proto je nutno znovu zdůraznit význačné body i za cenu nebezpečí jednotvárnosti; nad to není účelem pouze vysvětlit situaci v Rusku, nýbrž vytyčit také varovné znamení před tím, co se děje ve Spojených státech.

Bolševická otázka ukázala dle stavu v pozdním létě roku 1920, když byla propašována poslední zpráva na jistá státní místa, úplnou nadvládu židovstva. Tato situace změnila se od té doby zcela nepatrně. Abychom ukázali poměr, podáme několik ukázek. Nesmí se snad mít za to, že nežidovští členové vlády jsou Rusové. Jen velmi málo Rusů má v přítomné době co mluvit do věcí své otčiny. Takzvaná diktatura proletariátu, do níž proletariát nemá nejmenšího práva mluvit, je ruskou jen v tom smyslu, že byla zřízena v Rusku; není ruskou, ani nevyšla z ruského lidu, ani neexistuje pro ruský lid. Bolševismus je mezinárodním programem protokolů, který se má uskutečnit v každé zemi prostřednictvím jisté menšiny; události v Rusku jsou generální zkouškou.

Židovské panství v Rusku:	počet členů	počet židů	židé v %
Rada lidových komisařů	22	17	77
Válečná komise	43	33	77
Zahraniční komisariát	16	13	81
Finanční komisariát	36	24	80
Justiční komisariát	21	20	95
Komisariát pro vyučování	53	42	79
Komisariát pro sociální akci	6	6	100
Komisariát práce	8	7	88
Vyslanci bolševického Červeného kříže	8	8	100

Venkovští komisaři	23	21	91
Žurnalisté (nejvýznamnější)	41	41	100

To jsou poučná čísla. Židovský podíl neklesá v žádném případě pod 75 procent (je zajímavé, že nejmenší počet židů je ve válečném komisariátu.) Avšak ve výborech, které jsou v bezprostředním styku s masou, ve výborech pro zemskou obranu a pro propagandu, židé zaujímají doslova všechna místa.

Vzpomeňme, co říkají Protokoly o vládě nad tiskem, vzpomeňme, co řekl o tom baron Montefiore a pak pohlédneme na vládní žurnalisty. Tento výbor má 41 členů a všech 41 jsou židé. Pouze židovským perům je svěřena bolševická propaganda.

A pak „zástupci Červeného kříže“, kteří nejsou ničím, než rudými podvratnými agenty ve jmenovaných městech - jsou to vesměs židé.

Komisariát pro sociální pomocnou akci, na němž závisí život a smrt desetitisíců, sestává ze 6 členů a těchto šest jsou židé.

Z 53 členů komisariátu pro veřejné vyučování je označeno 11 jako ne-židé. Jací jsou to ne-židé, se neříká. Jsou snad ne-židy jako Lenin, kterého mateřštinou je židovský žargon. V každém případě tato skutečnost vrhá na jejich chování případně světlo, že bolševici převzali všechny hebrejské školy, vedou je nezměněné dále a nařizují, aby se učilo starohebrejsky. Starohebrejšťina je pomocným prostředkem k hlubším tajemstvím světového programu.

A ruské děti?

„Tyto děti,“ - praví šlechetní židovští vychovatelé, „naučíme šesti věcem. Vymeteme z jejich hlav pavučiny. Naučí se pravdě o nás.“

Co tím mínili, vzpírá se pero opakovat. Když se Maďarsko osvobodilo od rudého bolševismu Bely Khuna, byli zabiti také nevinní židé, a židé mají snad pravdu, nazývají-li „bílou hrůzou“ tyto události, které šly v zápětí zhroucení jejich pokusu, provést ruskou tragédií také v Maďarsku. Avšak po ruce je zdrcující průkazný materiál, že nic nepřispělo tak k bílé hrůze jako zoufalství a vztek rodičů, jejichž děti byly za krátké židovsko-bolševické vlády z přinucení vláčeny stokami špíny.

To američtí židé neradi slychají. Jejich odpor mohl by jim sloužit ke cti, kdyby se hned v zápětí nestavěli na ochranu lidí, kteří to vše způsobili. Jak známo, nestojí stud křesťanské ženské mládeže před židovskými mladíky a muži tak vysoko jak u židovských panen; pak bylo by příjemné dozvědět se, že všichni židé zatracují, co se dělo v Rusku a Maďarsku pod pojmem „výchova“. Protože však hlavní vlivy, vedoucí dnes k mravní zkáze nežidovské mládeže v Americe, pocházejí od židů a protože nad to stojí v Protokolech, že jedním z bojových cílů je „zdemoralizovat mládež nevěřících“, není skutečně věc odbyta, dovedou-li židé na tuto skutečnost odpovědět jen nadávkami a lhaním.

Hlavní obžaloba nesměruje proti komunistické hospodářské metodě; ani proti podvodu a beznadějnému svádění lidu. Nikoliv, směruje proti ZVÍŘECÍMU SVINSTVU, KTERÉ VE VŠEM PRORAZÍ; ZDE TÁHNE SE OSTRÁ ČÁRA MEZI NEŽIDOVSKÝM A ŽIDOVSKÝM CHÁPÁNÍM MRAVNOSTI. O strašné ukrutnosti, spojené s touto věcí, nechceme zde hovořit, podáváme pouze to vysvětlení, které se projevuje v židovském tisku: „Je možné, že se žid nevědomky MSTÍ za staletí trvající utrpení!“

Vrhají nám zpět tuto otázku: „Jak možné však dokázat, že toto vše je pravdivé?“

Tento důkaz je podán senátem Spojených států a vytištěn v jedné zprávě výboru pro soudnictví. Nechceme u něho dlouho prodlévat, uvádějící raději svědectví židovská než nežidovská. Chtěj nechtěj musíme uvést něco z té zprávy, protože zde běží o úřední důkaz.

Dr. George A. Simons, duchovní, který byl z nařízení jedné americké církevní obce v Petrohradě v době, kdy propukla bolševická hrůzovláda, byl toho svědkem. Podáváme část jeho údajů:

„Stovky agitátorů, kteří přišli z nejspodnějších východních čtvrtí newyorských bylo v družině Trockého-Bronsteina... Mnozí z nás byli hned zpočátku překvapeni nápadným židovským vlivem v tomto podniku, a brzy se ukázalo, že více než polovina agitátorů v tak zvaném bolševickém hnutí byli židé.“

Senátor Nelson:

„Hebrejci?“

Dr. Simons:

„Byli to Hebrejci, odpadlí židé. Nechci říkat nic proti židům. Nemám sympatii pro antisemitské hnutí, nikdy jsem je neměl a nikdy je mít nebudu... Ale mým pevným přesvědčením je, že bolševická věc je židovská a že jeden z jejích základů je třeba hledat ve východní čtvrti New Yorku.“

Senátor Nelson:

„Přišel Trocký v onom létě z New Yorku do Ruska?“

Dr. Simons:

„Ano.“

Dále dr. Simons vypovídá:

„V prosinci 1918... Bylo za předsednictví člověka, který se nazýval Apfelbaum, z 388 členů pouze 16 skutečných Rusů, všichni ostatní byli židé s výjimkou snad jednoho, černocho z Ameriky, který se nazývá profesor Gordon... 265 členů této severní komunistické vlády, která zasedá ve starém Smolenském ústavě, přišlo ze spodní východní čtvrti newyorské... Chtěl bych se ještě zmínit o tom, že, když dosáhli bolševici vlády, byl celý Petrohrad okamžitě zaplaven záplavou proklamací a transparentů v židovské řeči. Bylo zcela zřetelně vidět, že se hebrejščina má stát jednou z hlavních řečí Ruska, praví Rusové se přirozeně nechovali obzvláště přívětivě.“

William Chapin Huntigton, obchodní atache při vyslanectví Spojených států v Petrohradě, dosvědčuje:

„Vůdcové hnutí jsou dle mého úsudku ze dvou třetin židé... Bolševici jsou internacionalisté a jim byly zvláštní ruské národní ideály lhostejné.“

William W. Welch, zřízenec národní městské banky, vypovídá:

„V Rusku je všeobecně známo, že tři čtvrtiny bolševických vůdců jsou židé... Bylo několik - ne mnoho, ale několik - pravých Rusů; pravým Rusem míním člověka ruský narozeného a ne ruského ‚žida‘.“

Roger E. Simmons, obchodní znalec při obchodním departementu Spojených států, vypovídá totéž. Taktéž jeden vážený, anonymní svědek, kterého jméno s dovolením výboru nebylo Protokolováno.

Britská bílá kniha „Rusko“ č.1. „Sbírka zpráv o ruském bolševismu, předaná parlamentu jeho Veličenstva, duben 1919“. Obsahuje spoustu stejných výpovědí z mnohých pramenů, vesměs od očitých svědků.

Ve vysoce váženém časopise „Asie“, únor-březen 1920 je článek, obsahující mezi jinými důležitými sděleními toto:

„Ve všech bolševických institucích jsou náčelníky židé. Pomocný komisař pro elementární vyučování Grunberg umí sotva rusky. Židé mají úspěch ve všem a dosáhnou svých cílů. Dovedou dosáhnout úplného podrobení a udržet jej. Jsou však pyšní a opovržliví oproti každému, a to proti nim popuzuje lid...“

„V přítomné době panuje mezi židy silné nacionální náboženské hnutí. Věří, že se blíží doba panství Vyvoleného národa na zemi. Spjali mezi sebou judaismus a světovou revoluci. Spatřují v šíření revoluce naplnění Písma ‚Učiním-li i konec všem národům, mezi něž jsem tě rozptýlil, nechci učinit tobě konec.‘“

Židovské mínění se ohledně bolševismu silně různilo. Nejprve byl pozdraven s nadšením. V oné první době nového režimu nebylo zatajováno nic mimo židovský podíl na věci. Objevila se veřejná shromáždění, rozmluvy, zvláštní články s množstvím velmi cenných a pravdivých sdělení. Ani se nepokoušeli o zatajení jmen.

Pak přišla doba, kdy zachvátila lidstvo hrůza z událostí v Rusku - a na okamžik panovalo ticho v Judovi. Jedno nebo dvě křečovitá popření. Pak nová záplava obdivu. Tento trvá dosud v židovstvu, ale na straně obrácené k ne-židům, ukazuje se velice zarmoucené vzezření a hovoří se o „pronásledování“. Byli jsme připraveni, že jednoho dne bude osvětlování bolševismu nazváno „pronásledováním žida“.

V „Americkém Hebrejci“ z 10. září 1920 objevil se článek, který nejen že přiznává a vysvětluje podíl, který mají židé na nynějších nepokojích a na světovém vzbouření, nýbrž který tento podíl také ospravedlňuje a to zvláštním způsobem uvedeným viz výše. Spisovatel v něm praví, že

„Žid rozvinul organizovaný kapitalismus i s jeho nejúčinnějším nástrojem, bankovním systémem.“

Vůči četným židovským zalhávacím pokusům o této hospodářské skutečnosti působí toto přiznání blahodárně.

„Z nejpronikavějších jevů této vážné doby je židovská vzpoura proti kapitalistickému pořádku, který si vymyslel sám jeho duch a jeho vlastní ruka.“

Je-li tomu tak - proč podporuje židovský „organizovaný kapitalismus se svým nejúčinnějším prostředkem, bankovním systémem“, tuto vzpouru?!

„Tento čin (ruský převrat), určený k tomu, aby byl v dějinách označen jako převyšující výsledek světové války, byl v širokém rozsahu dílem židovského myšlení, židovské nespokojenosti a židovské vůle k znovuvybudování.“

„Tento rychlý vývoj ruské revoluce ze své ničivé fáze a její vstup do fáze znovubudovací je viditelným výrazem tvořivého charakteru ducha židovské nespokojenosti.“

(Nejprve nutno podat důkaz, že fáze znovubudovací začala. Tvrzení tohoto článku má pouze čistě propagační účel. Protokoly mají ovšem jakýsi plán k znovubudování).

Prosíme, aby byly další řádky pečlivě čteny:

„Co dokázal židovský idealismus a židovská nespokojenost tak mocně v Rusku, hledí též historické vlastnosti židovského ducha a srdce způsobit i v jiných zemích.“

Co způsobil „Židovský idealismus“ v Rusku? S jakými mocenskými prostředky? Proč nacházíme vždy pohromadě „Židovský idealismus“ a „ducha židovské nespokojenosti“? Čteme-li Protokoly, vše se nám objasní. Židovský idealismus je zničením nežidovských států a společností a zřízením jediné židovské státní a společenské formy.

Nebylo tomu tak v Rusku? židovské proklamace na rozích, starohebrejšтина ve školách, sabbath místo neděle a rabíni nedotčeni, zatímco křesťanští duchovní museli mést ulice! Skutečně: na výsost „mocné“ skutky: vraždy, loupeže, zlodějství a vyhladovění! Pisatel článku v „American Hebrew“ zajisté vybreptal více, nežli chtěl: nazývá toto vroucí spojení idealismu s nespokojeností „historickými vlastnostmi židovského ducha“.

Ale není to ještě vše: Tyto rasové dědičné vlohy, jež probudily v Rusku rudou hrůzu a působí tam ještě dnes, připraví jiným zemím dle autorova názoru týž osud. To jsme také my předem věděli. Rozdíl je jen ten: řeknou-li to ne-židé, jsou zasypání nejpustšími pohanami. Teď říká však totéž židovský spisovatel ve vůdčím židovském listu. Jako by se omlouval podotýká k tomu:

„Bylo přirozené, že nespokojenost se projevila i v jiných částech světa přemírou snah a hojností vytyčených cílů.“

Jaká nespokojenost? židovská - přirozeně. A s čím jsou nespokojeni? S vládní formou, která není židovskou. A v čem spočívaly ony snahy a vytyčování cílů? Aby přišla i na Spojené státy bolševická revoluce. „Hojnost?“ Nikoliv, bylo jen málo, ale jasných, určitých cílů - jenže si vyhlédly nepravou zemi.

Teď vídáme u nás v newyorských ulicích ruské bolševiky, jak zašantročují zlatá cigaretová pouzdra, která ukradli ruským rodinám a rodinné skvosty, snubní prsteny, které uloupili ruským ženám. **BOLŠEVISMUS SE NEVYDAŘIL DÁLE, NEŽ K IDEÁLU VŠECH LICHVÁŘŮ SE ZÁSTAVAMI A LUPÍČŮ.** Ale nebude dlouho trvat, kdy Amerika bude přijímat rozkazy v židovském žargonu nebo kdy americké ženy budou muset přenechat své šperky „vyvolenému národu“.

Přes souvislost mezi americkým Hebrejcem, ruským bolševismem a Protokoly mají židovští pisatelé článků odvahu říci, že jen pomatenci mohou odhalit nějakou spojitost.

Nikoliv, jen slepci nemají a nechtějí nic vidět.

XX. Židovské svědectví ve prospěch bolševismu

The Deaborn Independent, issue of 2 October 1920

„Z hospodářského chaosu stvořil židovský duch nespokojeností organizovaný kapitalismus s jeho účinným nástrojem, bankovníctvím...

Má Amerika zahrnout židy, jako carské Rusko, hořkou a bezdůvodnou výtkou, že jsou pouze ničiteli a vtlačit je tak do postavení nesmiřitelného nepřítele? Nebo použije Amerika židovské síly právě tak tvořivě, jako to učinila se silami každé jiné rasy?... Na tuto otázku musí odpovědět americký národ.“

Z jednoho článku „Amerického Hebrejce“ z 10. září 1920.

Americký národ dá odpověď a tato dopadne proti ničivému duchu židů, kteří nedají se nikdy uspokojit. Je dobře známo, že vše, co způsobil „Židovský idealismus a židovská nespokojenost“ v Rusku, je zamýšleno i ve Spojených státech. Proč neřekl pisatel článku v „Americkém Hebrejci“ místo „v ostatních zemích“ přímo zřetelně „ve Spojených státech“?

„Židovský idealismus a nespokojenost“ nejsou namířeny proti kapitalismu, tento stojí spíše ve službách tohoto smýšlení; jediná státní forma, proti níž je namířeno židovské snažení, je každá nežidovská státní forma; jediný kapitál, na který útočí, je nežidovský.

Lord Eustace Percy, který, posuzujeme-li jeho časté uvádění svých slov v židovském tisku, má souhlas židovské inteligence, vyřizuje první bod. O židovském sklonu k podvratným hnutím praví:

„Ve Východní Evropě zdá se, že sionismus a bolševismus vyvíjejí se spolu souběžně, právě tak, jako židovský vliv vytvářel republikánské a socialistické ideje za celého 19. století až třeba k mladoturecké revoluci v Cařihradě... Ne že by se žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne že by toužil, zúčastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž že nemůže než nenávidět každé stávající nežidovské státní formy.“

Toto vysvětlení uhodilo na pravém místě. V Rusku poskytl záminku car, v Německu císař, v Anglii irská otázka; v četných jihoamerických revolucích, v nichž měli židé vždy prsty, nebylo teprve zapotřebí udávat zvláštní důvod. Ve Spojených státech je to „kapitalistická třída“, avšak vždy a všude je hybnou silou nenávist proti každé nežidovské státní formě dle doznání jejich vlastních mluvčích. Žid věří, že svět mu patří právem a směřuje tedy k tomu, aby shromažďoval svůj majetek; nejrychlejší cestou k tomu je zničení všech řádů pomocí převratů, zničení, které se umožní teprve dlouhým a lstivě založeným tažením rozkladných a ničivých idejí.

Pokud běží o druhý bod, bude moci každý čtenář potvrdit tuto skutečnost z vlastní zkušenosti. Vzpomeňme jen jmen těch kapitalistů, kteří byli vydáváni na pospas veřejnému opovržení v židovsky ovlivněném tisku Spojených států, vzpomeňme karikatur v Hearstově tisku - byly tam snad karikatury Seligmannovy, Kahnovy, Warburgovy, Schiffovy, Kuhnovy, Lobovy a jiného druhu? Neboť tito jsou židovští bankéři a na ty

se nikdy neútočí. Z časopiseckých denunciací známá jména patří jen nežidovským průmyslníkům a bankovním vůdcům, především Morganovi a Rockefellerovi.

Jak je všeobecně známo, neutrpěli židovští Rothschildové za francouzské komuny (v zimě 1871) škodu ani za haléř, zatímco jiní zámožní lidé měli velké ztráty na majetku. Právě tytéž vztahy jsou mezi židovskými finančníky a nebezpečnějšími židovskými podvratníky ve Spojených státech, takže při kterékoliv události jsou vyloučeny jakékoliv ztráty prvých. Pod pláštíkem ruských zmatků židovští finančníci využitovali lidské bídy, aby se zmocnili všech přírodních pokladů veřejného majetku městských obcí a bolševická vláda dává k tomu své požehnání; nazývá to - modifikovaným komunismem! - U bolševismu v Rusku se s tím dosud neshledáváme. Jako světová válka, nachází bolševismus uspokojující vysvětlení pouze v odpovědi na otázku, kdo má z toho největší užitek - využitkování obou událostí je právě v plném proudu. Terčem všech podvratných mocností je nežidovský majetek, žádný jiný. „BOHATSTVÍ VEŠKERÉHO SVĚTA PATŘÍ NÁM“, je nevysloveným heslem každého židovského ničivého díla ve světě.

Po jistou dobu se pokoušeli odvrátit pozornost od Ruska poplašnými zprávami o situaci židů v Polsku. Mnohé známky nasvědčují tomu, že protipolská propaganda byla pouhou maskou pro nesmírné přistěhovalectví židů do Spojených států. Copak to mnozí čtenáři nevědí? Nekonečný proud navýsost nevítaných přistěhovalců proudí den co den do Spojených států, desetitisíce téhož národa, kterého existence tvoří problém a ohrožení evropských vlád. Polská propaganda a přistěhovalectví jdou tedy ruku v ruce a vláda Spojených států dostává od židovského kruhu ve Washingtonu ujištění, že je vše klidné (ovšem, lidé jsou tak klidní a bezstarostní, jak jen si může přát židovský kruh!), a přece ruský problém vyžaduje vysvětlení. Židovské vysvětlení je takové: židé jsou otcí kapitalismu. Tento se špatně osvědčil, nyní chtějí židovští původcové své vlastní dílo zničit. To učinili v Rusku. Teď ať tedy americký národ laskavě dovolí, aby jeho židovští dobrodinci vykonali totéž dílo i v Americe.

Toť nejnovější vysvětlení, jež - opětně typicky židovské - je spojeno s návrhem Spojeným státům a s výhrůžkou! Odmítne-li Amerika židovstvu tuto službu z lásky, bude toto „zatlačeno do postavení nesmiřitelného nepřítele“.

Avšak židé vůbec nezničili kapitalismus v Rusku. Učiní-li Lenin a Trocký svou poklonu na rozloučenou a stáhnou-li se zpět pod ochranu židovských kapitalistů světa, ukáže se, že je zničen pouze nežidovský nebo ruský kapitál, za to však nastoupí na trůn kapitalismus židovský.

Jak stojí věci? Úřední tiskopisy Spojených států obsahují tento dopis. Pozorujte datum, židovského bankéře a židovská jména:

Stockholm, 21. 9.1917

Panu Raphaelovi Scholanovi.

Milý soudruhu! Bankovní dům M. Warburg otevřel na základě telegramu předsedy Rýnsko-westfalského syndikátu konto pro podnik soudruha Trockého. Zmocněnec, pravděpodobně Kestrov, dostal municí a organizoval její transport současně s penězi... jimiž byla vyplacena částka požadovaná soudruhem Trockým.

Bratrské pozdravy! Furstenberg

Dlouho před tím dodal americký židovský finančník (Jakub Schiff) částku, jejíž pomocí byla rozšiřována revoluční propaganda mezi tisíci ruských válečných zajatců v japonských zajateckých táborech.

Aby bylo bolševické hnutí vysvětlené, říkává se někdy, že bylo financováno Němecem, o kteréžto tvrzení se opírala válečná propaganda ve Spojených státech. Část peněz přišla skutečně z Německa. Ale právě tak přišel jedna část ze Spojených států. Je plnou pravdou, že židovské finančnictví všech zemí bylo interesováno na židovský světový program pod tím nebo oním nacionálním jménem - dohoda sváděla vinu na Německé, Němci na Dohodu, avšak národové byli drženi v nevědomosti o pravých zadácích.

Jistý francouzský úředník zjistil, že jeden židovský bankéř sám přispěl dvěma miliony.

Než Trocký opustil Spojené státy, aby provedl svou úlohu v Rusku, byl na požádání Spojených států propuštěn z vazby v kanadském Halifaxu - každý přece ví, kdo tvořil válečnou vládu Spojených států.

Shrneme-li všechny skutečnosti, vyjde jako nezbytný závěr, že: **BOLŠEVICKÁ REVOLUCE BYLA PEČLIVĚ PŘIPRAVENÝM PODNIKEM ZE STRANY MEZINÁRODNÍHO ŽIDOVSKÉHO FINANČNICTVÍ.**

Podle toho lehce poznáme, proč chce táž mocnost vnést bolševismus také do Spojených států. Pravý boj nevede se zde mezi kapitálem a prací, nýbrž mezi židovským a nežidovským kapitálem. Přitom stojí vůdcové socialističtí, vůdcové komunističtí a vůdcové dělničtí skoro jednomyslně na straně židovských kapitalistů. Na které kapitalisty vůdcové dělnictva útočí nejostřeji? Nikdy nenalezneme mezi postiženými židovských jména.

A nyní přistupme k vlastnímu židovskému svědectví o židovské povaze bolševismu.

„Židovská Kronika“ v Londýně řekla roku 1919:

„Veliký význam má skutečnost bolševismu samotného, skutečnost, že tolik židů je bolševiky, skutečnost, že ideály bolševismu v mnohých bodech souhlasí s nejvyšším ideálem judaismu.“

V témže listě roku 1920 stojí zpráva o řeči Izraela Zangwilla, známého židovského spisovatele, v níž tento uštěďruje nadšenou chválu rase, která dala světu „takového Beakonsfielda, Readinga, Montagu, Klotze, Kurta Eisnera, Trockého“.

Pan Zangwill jmenuje ve svém vysokém nadšení židy, kteří byli a jsou členy britské vlády, jedním dechem s židy v bavorské a ruské bolševické vládě. Jaký je v tom rozdíl? Tito všichni jsou židy a všichni slouží „rase“ k užítku a ke cti.

Rabín J. L. Magnes řekl, dle časopiseckých zpráv, ve své řeči v New Yorku 1919:

„Věnuje-li žid svého ducha, svou oddanost věci dělnické a věci nemajetných a vyděděných, vyniká jeho radikální smýšlení až na kořen věci. V Německu stává se Marxem a Lasallem, Haasem a Eduardem Bernsteinem; v Rakousku Viktorem Adlerem a Bedrichem Adlerem; v Rusku Trockým. Zpřítomněme si na okamžik situaci v Rusku a v Německu. Revoluce uvolnila tvořivé síly a hle, jak velký zástup židů tu byl ihned pohotově. Sociální revolucionáři a menševici, většinová a menšinová socialisté, ať se již nazývají jakkoliv. Židy najdeme mezi nejvýznamnějšími vůdci a mezi nejvytříbenějšími hnacími silami všech těchto revolučních stran.“

Ve Spojených státech jsou židé právě tak četnými členy revolučních svazů jako v Rusku; zde i tam „jsou ihned pohotově“.

Bernhard Lagare, spisovatel, který vydal spis o antisemitismu, praví:

„Žid zúčastňuje se jich potud, pokud je židem nebo přesněji, protože zůstává židem. To znamená: Židovský duch je ve své podstatě revolučním a ať vědomě nebo nevědomě, žid je podvratník.“

V žádné jiné zemi nebylo by potřeba zabývat se tou měrou zalháváním hmatatelných skutečností jako ve Spojených státech. Zde žili jsme pod takovým strachem, abychom nepronesli zmínky „žid“ nebo co s ní souvisí, že by nám mohly být odepřeny nejnámější skutečnosti - skutečnosti, které by nám byly již poskytlý výhled do židovského písemnictví. Byla to skoro dojemná činohra, jak američtí posluchači navštěvovali přednášky o ruské situaci a jak opouštěli sál zmatení a překvapení, že Ruská situace je zcela neruská, protože každý přednášející ve Spojených státech považoval za politicky chytré aby neužil slova „žid“, neboť - židům se podařilo ovládnout i řečnické tribuny.

Nejen židovské literární veličiny všeobecně uznávají židovskou zálibu v revolucích a její zodpovědnost za situaci v Rusku zvláště, nýbrž i menší lidičky mají o věci zcela jasnou představu. Žid, spolupůsobící uprostřed revoluce, je si vědom, že podporuje nějakým způsobem zájmy Izraele. Snad je špatným židem ve smyslu synagógy, ale je dost židem, aby rád učinil to, co může zvýšit slávu Izraele. Rasa je v židovstvu silnější než náboženství.

Ruský list „*Vzhůru do Moskvy*“ praví v září 1919:

„Nemělo by se zapomenout, že židovský národ, který byl po staletí utiskován králi a pány, je vlastně proletariátem, vlastní internacionálou, nemající otčiny.“

Pan Cohan píše v časopise „*Komunist*“ v dubnu 1919:

„Bez přehánění možno říci, že velký ruský sociální převrat byl skutečně proveden židovskými rukama. Byly by dovedly tupé, potlačené masy ruských dělníků a sedláků svrhnout ze sebe jařmo buržoazie? Nikoliv, byli to právě židé, kteří přivedli ruský proletariát k červánkům internacionály, a nejen vedli, nýbrž i ještě teď vedou sovětskou věc, spočívající v jejich spolehlivých rukách. Můžeme být klidní, dokud vrchní velení rudé armády je v rukou továryšče Trockého. Nejsou sice žádní židovští prostí vojáci v řadách rudé armády, avšak v komitétách a sovětských organizacích a jako komisaři vedou židé udatné masy ruského proletariátu k vítězství. Ne bez důvodu židé nabývají při volbách do všech sovětských institucí převážné většiny...“

„Symbol židovstva, který po staletí bojoval proti kapitalismu (!), se stal také symbolem ruského proletariátu, jak již udává přijetí pěticípé rudé hvězdy, která, jak známo, v dřívějších dobách byla symbolem sionismu a židovstva. Pod tímto znakem přijde vítězství, pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie... Slzy, které židovstvo prolilo, vypotí tato opět jako kapky krve.“

Toto vyznání, spíše vyznavačská pýcha, je zvláště pozoruhodné proto, že nevykazuje mezery. Židé, praví Cohan, vedou ruské masy - jež by se byly nikdy samy sebou nepozdvihly, jež vědí pouze, že jistá menšina, jako dříve carova, zaujímá nyní vládní místa. Židé nejsou, jak prohlašuje Cohan, v Rudé armádě, nejsou v žádném případě

tam, kde se skutečně bojuje: to kryje se přesně s údaji Protokolů. Vojevůdcovské umění světového programu záleží v zabíjení ne-židů prostřednictvím ne-židů.

Ve světové válce se zabilo vzájemně tolik ne-židů, jako je židů ve světě. Bylo to velké vítězství pro Izrael; jeho slzy museli zaplatit národové krví! židé řídí bitvy z bezpečného stanoviště, jak naprosto případně praví pan Cohan. Podivuhodná je pouze jeho upřímnost.

Pokud běží o tak zvané volby, při nichž jsou židé vždy jednohlasně zvoleni, existují podrobnější a bezvadnější vysvětlení: ti, kteří hlasují proti židovským kandidátům, byli prohlášeni za „nepřátele revoluce“ a popraveni. Několik poprav postačilo a volby vyzněly jednohlasně.

Zvláště poučnou je zpráva Cohanova o významu rudé hvězdy, pěticípého znaku bolševismu: „Symbol židovstva se tak stal symbolem ruského proletariátu.“ Hvězda Davidova, židovský národní znak, je šesticípá hvězda, utvořená ze dvou trojúhelníků, z nichž jeden spočívá na svém hrotu. Bez základny podobá se známému znaku svobodných zednářů z kružítka a uhelníku. Tuto hvězdu Davidovu viděl prý židovský návštěvník v Palestině velice zřídka na hrobě padlých britských vojáků, kteří dobyli Palestiny; nejčastěji prý se tam najde dřevěný křesťanský kříž. Dle novějších zpráv urážejí prý tyto kříže nové vládcové v Palestině, protože padají příliš do očí při návštěvě židovské university. Jako v sovětském Rusku, tak i v Palestině nepoložilo mnoho židů svého života za svou věc: pro to byl zde dostatek ne-židů.

Protože je žid vynikajícím mistrem v umění tajných znamení, není jistě bez úmyslu, že bolševická hvězda má o hrot méně než hvězda Davidova. Nutno totiž splnit ještě jeden bod světového programu, totiž nastoupení trůnu „naším vůdcem“. Přejde-li tento světový samovládce, pro něhož je přistřižen celý program, bude k hvězdě přidán i hrot šestý. Pět hrotů hvězdy, zdánlivě zajištěných, jsou burza, tisk, pairství, Palestina a proletariát. Šestým hrotem bude kníže izraelské.

Cit vzpírá se vyslovit to nebo pouze věřit, ale pan Cohan to zjišťuje a revoluce, obzvláště od dob francouzské revoluce, potvrzuje, že:

„...pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie“ a že „vypotí židovské slzy ve způsobu krvavé oběti.“

Touto „buržoazií“ jsou, jak praví Protokoly, vždy ne-židé.

Obvyklým opačným tvrzením proti nepopíratelné skutečnosti židovské povahy ruské revoluce je, že židé musejí v Rusku trpět.

„Jak můžeme přispěti nějakému hnutí, jimž trpí náš vlastní národ?“ - namítají ne-židům.

Nuže, je jisté nezvratně: židé podporují toto hnutí. V tomto okamžiku dostává bolševická vláda od židovských finančníků v Evropě peníze a když z Evropy, tož samozřejmě i od mezinárodních bankéřů z Ameriky. Toť je zjištěnou skutečností.

Další námitkou je: ruští židé ani zdaleka netrpí v té míře, jak nám vyprávějí židovští zmocněnci. Dle vlastního židovského doznání postavili se při prvním pochodu bolševiků Polskem polští židé ihned radostně na stranu dobytých a podporovali je. Američtí židé vysvětlují věc takto: Od zahájení bolševické vlády v Rusku se značně zlepšila situace židů a proto zaujali polští židé přátelské stanovisko k bolševikům. Skutečně: situace ruských židů je dobrá. Důvod pro to je: oni MAJÍ Rusko. Tam jim patří vše.

Druhý důvod je: ruští židé jsou jediní, kterým se tam dostává pomoci a podpory - skutečnost, která všeobecně uchází pozornosti. Pouze židům v Rusku zasílají se odevšad peníze a potraviny. Tímto způsobem současně podporuje židovský svět bolševismus. Jsou-li tedy židovská utrpení tak veliká*), jak je líčí židovští mluvčí, jak strašnými musí

*) O tom, jak tehdy ve Spojených státech sionisté srdceryvně bědovali nad „vražedným pronásledováním židů“ kdesi ve východní Evropě, svědčí např. **článek z Amerického Hebrejce z r. 1919**: „Ukřižování židů musí být zastaveno“. Autorem je Martin H. Glynn, bývalý guvernér státu New York. V článku (*The American Hebrew, October 31, 1919*) stojí:

*„Přes moře nás volá **šest milionů** žen a mužů o pomoc, a osm set tisíc malých dětí volá po chlebu.*

*Tyto děti, tito muži a ženy jsou naši spolučlenové lidského rodu s tímtež právem na život, jaké máme my, se stejnou citlivostí na zimní chlad, se stejným sklonem zemřít ve spárech hladu. Uvnitř nich přebývají neomezené možnosti k rozvoji lidské rasy, které přirozeně přebývají v **šesti milionech** lidských bytostí. Nemůžeme být jejich opatrovníky, ale měli bychom být jejich pomocníky.*

*Tváří v tvář smrti, ve smrtelném zápasu s hladem, není místo pro bláznivé rozlišování víry a fyzické rozlišování rasy. V této katastrofě, kdy vede krutý a neúprosný osud **šest milionů** lidských bytostí do hrobu, by mohly jen nejidealističtější výzvy lidské povahy rozhoupat srdce a pohnout rukou.*

***Šest milionů** mužů a žen umírá z nedostatku životně důležitých prostředků; osm set tisíc malých dětí volá po chlebu. A tento osud není důsledkem žádné jejich vlastní chyby, žádného porušení lidských ani Božích zákonů; ale strašlivé tyranie války a **fanatické touhy po židovské krvi**.*

*V tomto hrozivém **holocaustu** lidského života jsou zapomenuty delikátnosti filozofických rozdílů, zapomenuty jsou odlišné historické interpretace; a rozhodnutí pomoci bezmocným, poskytnout útočiště nemajícím domov, obléct nahé a nakrmit hladové **se stává náboženstvím, před jehož oltářem se může klanět muž každé rasy a žena každé víry může...***

...v nás všech rukou Boží, a muži a ženy, kteří mohou, ale nebudou naslouchat pláči hladovějících, kteří mohou, ale nebudou věnovat pozornost nářku umírajících; kteří mohou, ale vyhnou se pomoci skupině těch, kteří sami zničili 77. divizi. Bylo jich tam 14 000 a v Argonne Forest se zmocnili 54 německých zbraní. To ukazuje, že židovští hoši ze Spojených států bojovali u Argonne jako Jošua proti Amalekitům... (atd.)“

Tento „**holokaust**“ a „**6 milionů**“ v r. 1919 nám říká, že sionisté se chystali kolonizovat Palestinu již po první světové válce, na základě tzv. Balfourovy deklaráce z r. **1917**, jež jménem V. Británie, která ještě neměla nad Palestinou oficiální mandát od UN (!!!), slibovala soukromníkovi Rothschildovi Palestinu výměnou za to, že sionisté dosáhnou vtažení Spojených států do 1. světové války. Sám Churchill veřejně zdůrazňoval vliv sionistů na výsledek 1. světové války. Sionisté dodnes prohlašují „Balfourovu deklaráci“ za „právní základ“ státu Izrael.

Proč se opakoval zase „**holokaust**“ a zase „**6 milionů**“ znovu za 25 let? **Židovská Tóra** prokazuje, že než se Židé „vrátí do zaslíbené země“, proběhne **6-ti milionový holokaust**. Tóra volala po **očistě „vyvolených“ duší skrze obět' šesti milionů v „hořících pecích“**, aby tak byl nečistým duším znemožněn návrat do zaslíbené země. Toto je skutečný původ šestimilionového mýtu. Nikdo nemůže zpochybnit to, že bez „**holokaustu**“ a „**6 milionů**“ by po 2. světové válce Izrael nemohl být založen. Po nezdaru sionistů koncem 20. let byl starozákonní náboženský mýtus, jako podmínka pro uchvácení Palestiny, obnoven v další jimi vyvolané světové válce, která byla pokračování první světové války – to bylo určeno ve Versailles.

být teprve útrapy Rusů. Neboť jim neposílá nikdo potraviny a peníze. Tyto zásilky do Ruska mají význam daně, kterou bolševismus uložil světu. Rozhodně všechno svědčí, že situace židů v Rusku je dobrá. Jim tam patří vše.

Druhá otázka, vypočtena na svedení k omylu, zní: „Jak mohou podporovat židovští kapitalisté bolševismus, je-li tento protikapitalistický?“

Bolševismus je antikapitalistický pouze proti majetku nežidovskému. Židovští finančníci, kteří zůstali v Rusku, stali se bolševikům velice užitečnými. Další líčení pochází od očitého svědka:

„Nesporně je tento bankovní komisař židem, volíce elegantní, s vázankou dle nejnovější módy a v moderním kabátě. Židem je tento okrskový komisař, dřívější peněžní makléř se zcela buržoazním podbradkem; a opět židem je tento berní inspektor: dovede vysávat dokonale buržoazii.“

Tito židovští agenti jsou tam ještě. Jiní agenti působí mezi ruskými běženci a odebírají jim jejich statky pomocí hypotečních půjček. Až bude vytažena opona, ukáže se, že většina nejcennějších statků přešla navýsost „zákonným“ způsobem do židovských rukou.

To je jedna odpověď na otázku, proč podporují židovští kapitalisté bolševismus. **RUDÁ REVOLUCE JE NEJVĚTŠÍM SPEKULAČNÍM ČINEM, V CELÝCH LIDSKÝCH DĚJINÁCH. SOUČASNĚ JE POVZNESENÍM IZRAELE, NESMÍRNOU POMSTOU PROTI SPRAVEDLIVÉMU POŘÁDKU, KTERÝ ŽIDÉ POVAŽUJÍ VŽDY, KDE MOHOU, ZA SKUTEČNÉ NEBO DOMNĚLÉ BEZPRÁVÍ.** Židovský kapitalismus ví tedy přesně co činí. Co při tom získal?

- Dobil velkou cennou říši - bez válečných výloh.
- Ukázal znovu světu domnělou nepostradatelnost zlata. Židovská moc spočívá na podvodu, že zlato rovná se bohatství. Úmyslnou nejasností v bolševickém peněžním systému dal si bezmyšlenkovitý svět namluvit ještě pevněji, že zlato je nezbytné, a tento blud propůjčuje židovskému kapitalismu zvýšenou moc nad nežidovským světem. Kdyby byl bolševismus poctivě protikapitalistickým, mohl zasadit židovskému kapitalismu smrtelnou ránu. Avšak zlato sedí ještě stále na trůně. Zničme

---

A tak je dnes „holokaust 6 milionů“ z r. 1919 vymazán z oficiální historie (popřen!) a skoro celý svět musí bédovat nad „holokaustem 6 milionů“ z let 40-tých... Co na tom, že podle sčítání obyvatelstva - a to i z údajů poskytnutých čelními židovskými organizacemi - je toto číslo 20x nadhodnoceno (sionistická holohoaxní mašinérie byla spuštěna až po r. 1967):

- World Almanac, 1936, str. 748 - světová židovská populace = 15.753.633 („Židé se zahrnují podle ‚rasy‘ a ne nutně podle náboženského vyznání“)
- World Almanac, **1938**, str. 510 - světová židovská populace = **15.748.091** z toho 240.000 v Německu.
- Americká židovská komise při Synagogské radě, **1939**, - světová židovská populace = **15.600.000**
- World Almanac, 1940, str. 129 - světová židovská populace = 15.319.359
- World Almanac, 1941, str. 510 - světová židovská populace = 15.748.,091
- World Almanac, 1942, str. 849 - světová židovská populace = 15.192.089
- World Almanac, **1947**, str. 748 - světová židovská populace = **15.690.000**
- World Almanac, 1949, str. 289 - světová židovská populace = 15.713.638.

blud, že zlato je nezbytné - a židovští mezinárodní velmoži zlata sedí opuštěni na hromádce neužitečného kovu.

- Ukázal světu svou moc. Protokol 7. Praví: „*Abychom dokázali zotročení evropských vlád svým prostřednictvím, jedné z nich svoji moc ukážeme násilnostmi, hrůzovládou.*“ To zažila Evropa, a Evropa se třese. To značí pro židovské kapitalisty velký zisk. *)
- Neméně vydatným ziskem je bitevní praxe v umění revolučním, jak nás poučilo Rusko. Žáci této Rudé školy se nyní vrátí do Spojených států. Zacházení s revolucemi stalo se vědou dle pokynů Protokolů.

Končíme slovy rabbiho Magnesa:

HLEĎTE, JAK VELKÝ ZÁSTUP ŽIDŮ STÁL IHNED POHOTOVĚ ! Tento k službám ochotný zástup rozmnožil se nyní o mnohé členy.

Konec 1. dílu

---

*) Ukázka z knihy „Vzpomínky“ Arona Simanoviče, který tam píše, že **Lev D. Trockij** (vlastním jménem **Lejba Bronštejn**), když se v režii mezinárodních židovských bankéřů připravoval na likvidaci veliké říše - Ruska, na toto téma řekl:

„Musíme ho (Rusko) změnit na poušť obývanou bílými negry, kterým zabezpečíme takovou Tyranii, o jaké se nikdy nesnilo ani těm největším despotům Východu. Rozdíl bude jen v tom, že tato Tyranie nebude zprava, ale zleva a nebude bílá, ale rudá.

V pravém slova smyslu bude rudá, protože se při tom prolíjí takové potoky krve, před kterými zůstanou v šoku a zblednou všechny kapitalistické války. Největší bankéři zpoza oceánu budou pracovat v úzkém kontaktu s námi.

Pokud my zvítězíme v revoluci, rozdrtíme Rusko na jeden velký hřbitov a na jeho hrobech upevníme moc sionismu, který se stane tak silným, že před ním poklekne na kolena celý svět. My jim ukážeme, co to je skutečná moc. Cestou teroru a krvavých lázní ruskou inteligenci dovedeme do úplného zničení, do idiotismu, do zvířecího postavení.“

